

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

- כרך כט -

ויקהל

דף ר"ב ע"א – דף רי"ח ע"א

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחלק לשנה אחת ולשלוש שנים

מופץ ללא מטרות רווח כלל ועיקר
לקירוב הגאולה ברחמים

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

נסדר, נערך והוגה מחן ש, בנקוד ופסוק מלא, עם מראה מקומות,
בחלוק קטעים לפי העניינים, באותיות גדולות ומאירות עינים

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
כסלו תשע"א לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א
ראש ישיבת "**נהר שלום**" (רח' שילה 6 ירושלים)
לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש
רבי **מרדכי** בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למוד הזהר (קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול פנה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תפלה לאחר למוד הזהר (יאמר בפנות הלב)

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשך על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירם ולזמרם. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן פן יהי רצון.

הקדוש ברוך הוא יחוס פנגדך
(ועליך), ובשביילך יתמלא ברחמים.
עוֹרִים עֲמָה כֹּל אוֹתָם מִמְּנִים
קְדוּשִׁים וְכֹל אוֹתָם שְׂרִים שֶׁל
אוֹתוֹ הַצַּד, וּפּוֹרְחוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, שֶׁהֵן אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת
שֶׁמִתְעַטְרוֹת וְשׁוֹלְטוֹת בְּאוֹתוֹ צַד
שֶׁל הָאֵוִיר, וְעוֹלִים בְּאוֹתוֹ הַצַּד
שֶׁל הָאֵוִיר עַד לְרַקִּיעַ, עַד לְאוֹתוֹ
הַמְּמַנָּה שֶׁל הָרַקִּיעַ שֶׁשׁוֹלֵט
בְּאוֹתוֹ הַצַּד.

לְצַד צְפוֹן יֵשׁ מְמַנָּה אַחַר, וְעִמּוֹ
כְּמָה שְׂרִים מְמַנִּים שֶׁשׁוֹלְטִים
בְּאֵוִיר, וְשִׁמוֹ שֶׁל אוֹתוֹ מְמַנָּה
פְּתַח־יָהּ, וְזֶהוּ שֶׁהַתְּמַנָּה בְּאֵוִיר
שֶׁל אוֹתוֹ צַד, וְכֹל אוֹתָם
שֶׁמִתְפַּלְלִים תְּפִלוֹת עַל שׁוֹנְאִים
שֶׁמְצִיקִים לָהֶם, וְכִשְׁדָּבּוּר שֶׁל
אוֹתָהּ תְּפִלָּה עוֹלָה לְאֵוִיר בְּאוֹתוֹ
צַד - אִם הוּא צַדִּיק, נוֹטֵל אוֹתוֹ
הַמְּמַנָּה הַזֶּה וְנוֹשֵׁק אוֹתוֹ.

אִי מִתְעוֹרְרַת רוּחַ אַחַת שֶׁיִּצְאָת
מִתּוֹךְ הַתְּהוֹם שֶׁבְּצַד הַצְּפוֹן,
וְאוֹתָהּ רוּחַ קוֹרֵאת בְּכֹל אוֹתָם
הָאֵוִירִים, וְכֹלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ
דָּבּוּר וּמְעֵלִים אוֹתוֹ עַד לְרַקִּיעַ
וְנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ, וּפּוֹתְחִים
וְאוֹמְרִים: רְבוּנְךָ יִפִּיל שׁוֹנְאֵךְ
לְפָנֶיךָ.

וְהוֹרֵךְ וְעוֹלָה וּבּוֹקֵעַ רַקִּיעִים
(אֵוִירִים). עַד שֶׁעוֹלִים עִמּוֹ לְרַקִּיעַ
הָרֵאשׁוֹן, עוֹלָה הַתְּפִלָּה וּמְגִיעָה
לְמַמְנָה אֶחָד שֶׁהַתְּמַנָּה לְצַד
מְעָרָב, וְשֵׁם עוֹמְדִים תְּשׁוּעָה
פְּתַח־יָהּ, שֶׁפָּהֶם עוֹמְדִים כְּמָה
שְׂרִים וְכְּמָה מְמַנִּים, וְעֵלִיהֶם
מְמַנָּה אֶחָד שֶׁשִּׁמוֹ זְבוּלִיאִ"ל.

וְזֶהוּ שְׁרוּעָה לְשִׁמְשׁ בְּרַקִּיעַ הַזֶּה
בַּיּוֹם, וְלֹא נִתְּנָת לוֹ רְשׁוּת, עַד
שֶׁעוֹלָה אוֹר הַלְּבָנָה, וְאֵז הוּא
מוֹצֵיא כֹּל אוֹתָם הַחַיִּלוֹת וְכֹל
אוֹתָם מְמַנִּים. וְכִשְׁמֵאִיר הַיּוֹם,
נִכְנְסִים כֹּלָם לְפִתַח אֶחָד, שֶׁהֵם
תְּשׁוּעָה פְּתַח־יָהּ, שֶׁהוּא פִתַח עֲלִיּוֹן עַל כֹּלָם. וְכִשְׁהַתְּפִלָּה עוֹלָה, הִיא נִכְנְסָת בְּאוֹתוֹ פְּתַח, וְכֹל

וְאָמַר, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְחוּס לְקַבְּלֵךְ (כ"א וְעֵלָה),
וּבְגִינְךָ יתְמַלִּי רַחֲמִין.

סֶלְקִין עֲמָה כֹּל אֵינּוֹן מְמַנֵּן קְדִישִׁין, וְכֹל אֵינּוֹן
סֶרְכִין דִּהְהוּא סְטָרָא. וּפְרַחִין אַתּוּן
דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, דְּאֵינּוֹן אַרְבַּע אַתּוּן,
דְּמִתְעַטְרִין וְשִׁלְטִין בְּהֵהוּא סְטָרָא דְּאֵוִירָא,
וְסֶלְקִין בְּהֵהוּא סְטָרָא דְּאֵוִירָא, עַד רַקִּיעָא, עַד
הֵהוּא מְמַנָּא דְּרַקִּיעָא דְּשִׁלְטִיט בְּהֵהוּא סְטָרָא.

לְסִטְרָא צְפוֹן, אֵית מְמַנָּא אַחְרָא, וְעִמֵּיהּ כְּמָה
סֶרְכִין מְמַנֵּן דְּשִׁלְטִין בְּאֵוִירָא, וְהֵהוּא
מְמַנָּא פְּתַח־יָהּ שְׁמִיָּה, וְהֵאִי אַתְּמַנָּא בְּאֵוִירָא
לְהֵהוּא סְטָרָא, וְכֹל אֵינּוֹן דְּמְצַלָּאן צְלוֹתִין עַל
בְּעֵלֵי דְּכְבוֹ דְּעִקִּין לוֹן, וְכַד מְלָה דִּהְהִיא
צְלוֹתָא סֶלְקָא לְאֵוִירָא בְּהֵהוּא סְטָרָא, אִי זְכָאָה
הוּא, נְטִיל לָהּ הֵאִי מְמַנָּא, וְנִשְׁיַק לָהּ.

בְּדִין אַתְּעַר רוּחָא חָדָא דְּנִפְקָא מִגּוֹ תְּהוּמָא
כְּסִטְרָא דְּצְפוֹן, וְהֵהוּא רוּחָא קְאֵרִי בְּכֹל
אֵינּוֹן אֵוִירִין, וְנִטְלִי כְּלָהּוּ הֵהִיא מְלָה, וְסֶלְקִין
לָהּ עַד רַקִּיעָא וְנִשְׁקִין לָהּ. פְּתַח־יָהּ וְאֵמְרִי, מָרְךָ
יְרַמִּי שׁוֹנְאֵךְ לְקַמְךָ.

וְאֵזְרָא וְסֶלְקָא וּבְקַעַא רַקִּיעִין (ס"א אֵוִירִין) עַד
דְּסֶלְקִין עֲמָה לְגַבֵּי רַקִּיעָא קְדָמָאָה
סֶלְקָא צְלוֹתָא, וּמְטָאֵת לְגַבֵּי חַד מְמַנָּא,
דְּאַתְּמַנָּא לְסִטְרָא מְעָרָב, וְתַמָּן קְיִימִין תְּשׁוּעָה
פְּתַח־יָהּ, וּבְהוּ קְיִימִין כְּמָה סֶרְכִין, וְכְּמָה מְמַנֵּן,
וְעֵלִיָּהּ מְמַנָּא חַד דִּי שְׁמִיָּה זְבוּלִיאִ"ל.

וְדָא אֵיְהוּ דְּבַעֵי לְשִׁמְשָׁא בְּהֵאִי רַקִּיעָא
בִּימָמָא, וְלֹא אַתְּיְהִיב לֵיהּ רְשׁוּ, עַד
דְּסֶלְקִין נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא, וּכְדִין אַפִּיק כֹּל אֵינּוֹן
חַיִּלִּין, וְכֹל אֵינּוֹן מְמַנֵּן. וְכַד נְהִיר יְמָמָא,
עֵאלִין כְּלָהּוּ בְּפִתְחָא חָדָא, דְּאֵינּוֹן תְּשׁוּעָה
פְּתַח־יָהּ, דְּאֵיְהוּ פְּתַח־יָהּ עֵלָּאָה עַל כְּלָהּוּ. וְכַד
תְּשׁוּעָה פְּתַח־יָהּ, שֶׁהוּא פִתַח עֲלִיּוֹן עַל כֹּלָם. וְכִשְׁהַתְּפִלָּה עוֹלָה, הִיא נִכְנְסָת בְּאוֹתוֹ פְּתַח, וְכֹל

השרים וְכָל הַמְּמָנִים יוֹצְאִים
מֵאוֹתוֹ פֶּתַח. וְעֲלֵיהֶם זְבוּלֵי־אֵל,
אוֹתוֹ מְמַנֶּה גְדוֹל, וַיּוֹצְאִים כָּל־ם
וַנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ, וּמְגִיעִים עִמּוֹ עַד
לְרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם.

(ברקיע השני עולה התפלה עד אותו רקיע,
ונפתחים) וכשעולה התפלה עד
לאותו רקיע, נפתחים שנים עשר
שערי אותו הרקיע, ובאותו
השער השנים עשר עומד ממנה
אחד ששמו ענא"ל, וזה ממנה על
כמה חילות, על כמה מחנות,
וכשפתלה עולה, עומד הממנה
הזה ומכריז על כל אותם פתחים
ואומר: (ישעיה כו) פתחו שערים
וגו', וכל השערים נפתחים,
ונכנסת התפלה לכל אותם
הפתחים.

ואז מתעורר ממנה אחד זקן
לימים שעומד לצד דרום, ששמו
עזריאל"ל הזקן, ולפעמים הוא
נקרא מחניא"ל, משום שהתמנה
על ששים רבוא מחנות, וכלם
בעלי כנפים, בעלי מחנות,
מלאים עינים. ואצלם עומדים
אותם מחנות בעלי אזנים.
ונקראים אזנים, משום שהם
מקשיבים לכל אותם שמתפללים
תפלתם בלחש וברצון הלב, שלא
נשמעת אותה תפלה לאחר.
התפלה הזו עולה, ומקשיבים לה
כל אותם שנקראים בעלי אזנים.
ואם אותה תפלה נשמעת לאזני
אדם, אין מי שמקשיב לה
למעלה, ולא מקשיבים לה
אחרים, פרט למי ששומע
בראשונה. משום כך צריך
להשמר שלא ישמעו את אותה
תפלה בני אדם. ועוד, שדבור של
תפלה נאחז בעולם העליון, ודבור
של העולם העליון אין צריך
לשמע.

כמו זה מי שקורא בספר תורה,
אחד קורא ואחד לשתק. ואם

צְלוֹתָא סְלָקָא, (דף ר"ב ע"א) עֲאֵלַת בְּהֵוּא פִתְחָא,
וְכִלְהוּ סְרְכִין, וְכִלְהוּ מְמָנָן, נְפִקִין מֵהֵוּא
פִתְחָא. וְעֲלִיהוֹן זְבוּלֵי־אֵל, הֵוּא רַב מְמָנָא,
וְנִפְקִי כִלְהוּ וְנִשְׁקִי לָהּ, וּמְטָאן עִמָּה עַד
רְקִיעָא תְּנִינָא.

(ס"א ברקיעא תנינא סלקא צלותא עד ההוא רקיע ואתפתחו) וְכִד
סְלָקָא צְלוֹתָא עַד הֵוּא רְקִיעָא, אֲתִפְתְּחוּ
תְּרִיסְר תְּרַעִין דֵּהֵוּא רְקִיעָא. וּבֵהֵוּא תְּרַעָא
דְתְּרִיסְר, קָאִים מְמָנָא חַד, דְשָׁמִיָּה עֲנָ"אֵל,
וְהֵאִי מְמָנָא עַל כְּמָה חַיִּילִין, עַל כְּמָה מְשַׁרְיִין,
וְכִד צְלוֹתָא סְלָקָא, קָאִים הֵאִי מְמָנָא וְכַרְיִז עַל
כָּל אֵינּוֹן פִּתְחִין וְאָמַר, (ישעיה כו) פִּתְחוּ שְׁעָרִים
וְגו', וְכִלְהוּ תְּרַעִין פִּתְיַחִין, וְעֲאֵלַת צְלוֹתָא
בְּכָל אֵינּוֹן פִּתְחִין.

בְּרִין, אֲתַעַר חַד מְמָנָא סְבָא דִיּוֹמִין, דְקָאִים
לְסִטְר דְרוֹם, דְשָׁמִיָּה עֲזַרְיָא"ל סְבָא,
וְלִזְמַנִּין אֲתַקְרִי מַחְנֵי־אֵל, בְּגִין דְאֲתַמְנָא עַל
שְׁתִּין רַבּוּא מְשַׁרְיִין, וְכִלְהוּ מְאָרִי דְגַדְפִּין,
מְאָרִי דְמְשַׁרְיִין, מְלִיִּין עֵינִין. וְלִגְבִיָּיהוּ
קְיִימִין אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין מְאָרִיָּהוֹן דְאֹדְנִין.
וְאֶקְרוּן אֹדְנִין, בְּגִין דְאֵינּוֹן צִיִּיתִין, כָּל אֵינּוֹן
דְמַצְלָאן צְלוֹתְהוֹן בְּלַחֲשׁוֹ, בְּרַעוּתָא דְלָבָא,
דְלָא אֲשַׁתְּמַע הֵיָּא צְלוֹתָא לְאַחְרָא. הֵאִי
צְלוֹתָא סְלָקָא, וְצִיִּיתִין לָהּ כָּל אֵינּוֹן דְאֶקְרוּן
מְאָרִי דְאֹדְנִין.

וְאִי הֵיָּא צְלוֹתָא אֲשַׁתְּמַע לְאֹדְנִין דְבַר נֶשׁ,
לִית מָאן דְצִיִּית לָהּ לְעִילָא, וְלֹא צִיִּיתִין
לָהּ אַחְרַנִּין, בַּר מָאן דְשָׁמַע בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין
כֶּף בְּעִי לְאֶסְתְּמָרָא דְלָא יִשְׁמַעוֹן לָהּ הֵיָּא
צְלוֹתָא בְּנֵי נֶשׂא. וְתוּ, דְמִלָּה דְצְלוֹתָא
אֲתַאחְדָּא בְּעִלְמָא עֲלָאָה, וּמִלָּה דְעִלְמָא
עֲלָאָה, לֹא אֲצַטְרִיךְ לְמִשְׁמַע.

בְּגוֹנָא דָּא, מָאן דְקָרִי בְּסִפְרָא דְאוֹרִיָּתָא, חַד

שנים קוראים בתורה, הם גורעים באמונה שלמעלה, משום שאחד קול ואחד דבור הפל אחד, אז שני קולות ושני דבורים זו גריעות האמונה. אלא שיהיה קול ודבור אחד כמו שצריך, כדי שיהיה אותו קול ואותו דבור אחד.

ואותו הממנה ששמו עזריאל הזקן, כשאותה תפלה עולה בלחש, כל אותן ששים רבוא מחנות, וכל אותם בעלי עינים, וכל אותם בעלי אזנים, כלם יוצאים ונושקים אותו דבור של תפלה שעולה. זהו שכתוב (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. עיני ה' אל צדיקים - אלו בעלי העינים שלמטה, משום שיש (שאי) בעלי עינים שלמעלה. ואזניו אל שועתם - אלה בעלי האזנים.

הרקיע השלישי, אותה תפלה עולה ומגיעה לאותו רקיע, ושם אותו אותן שנקרא גדרני"ה, ועמו כמה שרים וכמה ממנים, והוא משמש שלש פעמים ביום כנגד שרביט אחד של זה שיוצא, עולה ויורד, ולא עומד במקום אחד, וזהו שרביט שנוסע שלש פעמים ונגנז. וכשתפלה עולה, יורד אותו שרביט ומשפתחה לפני אותה תפלה, והרקיע הזה נקרא רקיע השרביט.

וכשעולה אותה תפלה, אותו הממנה לאחר שהשפתחה, מכה באותו השרביט בסלע החזק שמאיר ועומד באמצע הרקיע, ויוצאים מתוך אותו סלע שלש מאות ושבעים וחמשה חילות שגנוזים שם מיום שירדה תורה לארץ, משום שהתחזקו להתחבר (לסר) שלא תרד לארץ, ונוף בהם הקדוש ברוך הוא, ונכנסו לתוך

קרי, וחד לשתוק, ואי תרי קראן באורייתא, גרעי מהימנותא דלעילא, בגין דחד קלא ודיבור פלא חד פדין תרין קלין ותרין דבורין, איהו גריעותא דמהימנותא. אלא דיהא קלא ודבור חד כמה דאצטריך, בגין דיהא ההוא קלא וההוא דבור חד.

וההוא ממנא, שמייה עזריאל סבא. פד ההיא צלותא סלקא בלחישו, כל אינון שתין רבוא משריין, וכל אינון מארי דעינין, וכל אינון מארי דאודנין, פלהו נפקי ונשקי לההיא מלה דצלותא דסלקא. הדא הוא דכתיב, (תהלים לד) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. עיני יי' אל צדיקים, אלין מארי דעינין דלתתא, בגין דאית (נ"א דלית) מארי דעינין לעילא. ואזניו אל שועתם, אלין מאריהון דאודנין.

רקיעא תליתאה, ההיא צלותא סלקא ומטי לההוא רקיעא, ותמן ההוא ממנא דאקרי גדרני"ה, ועמיה כמה סרכין וכמה ממנן. ואיהו משמש תלת זמנין ביומא, לקבל חד שרביטא דזיהרא דנפיק, סליק ונחית ולא קיימא באתר חד, והאי איהו שרביטא דנטיל תלת זמנין ואתגניז. וכד צלותא סלקא, נחית ההוא שרביטא, וסגיד קמי ההוא צלותא, ואקרי האי רקיעא, רקיעא דשרביטא.

וכד סלקא ההיא צלותא, ההוא ממנא בתר דסגיד, בטש, בההוא שרביטא בטינרא, תקיפא דזהיר, דאיהו קאים באמצעיתא דההוא רקיעא, ונפקו מגו ההוא טינרא, תלת מאה ושבעין וחמש חיילין דאינון גניזין תמן מן יומא דאורייתא נחתת לארעא, בגין דאתתקפו לחברא (ס"א לסר) דלא תחות

לארעא, ואנזיף בהו קדשא בריך הוא, ועאלו גו ההוא טינרא. ולא נפקין

אותו סלע, ואינם יוצאים, פרט לאותו זמן שהתפלה עולה, פותחים ואומרים: (שם ח) ה' אדונינו מה אדיר שמך וגו'. זוהי תפלה שעולה על כל אותם רקיעים. אז משתחרים אליה.

מבאן והלאה, התפלה מתעשרת בעטרות עליונות, ועולה לתוך הרקיע הרביעי, ואז השמש יוצא בדרגותיו, ושמש"א"ל הממנה הגדול יוצא, ושלוש מאות וששים וחמשה מחנות עמו, לתוך אותו רקיע, והם נקראים ימות החמה, וכלם מעטרים את אותה תפלה בעטרות של בשמים של גן עדן. ושם מתעפכת התפלה, עד שכל המחנות עולים עמו לתוך אותו הרקיע החמישי, ושם נמצא ממנה אחד ששמו גדריא"ל, והוא בעל הקרבות של שאר העמים. וכשתפלה עולה, אז הוא מזדעזע עם כל מחנותיו, ונשבר כחם, ויוצאים ומשתחרים ומעטרים את אותה התפלה.

ועולים עמה עד שמגיעים לרקיע הששי, ואז יוצאים כמה חילות וכמה מחנות ומקבלים את אותה תפלה, ועולים עמה עד שמגיעים לשבעים שערים, ששם עומד ממנה אחד ששמו ענפיא"ל, ממנה גדול, והוא מעטר את אותה תפלה בשבעים עטרות.

וכיון שהתפלה מתעשרת בכל העטרות הללו, אזי מתחברים כל אותם החילות של כל הרקיעים, ומעלים את אותה התפלה שמתעשרת בכל העטרות לרקיע השביעי, ואז נכנסת התפלה, וסנדלפון נכבד גדול, שכל מפתחות אדוניו בידו, מכניס את אותה תפלה לתוך שבעה היכלות.

בא וראה אמר רבי שמעון שבעה מדורים הם וכו'. שבעת ההיכלות

בר ההוא זמנא דצלותא סלקא, פתחי ואמרי (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדיר שמך וגו'. דא היא צלותא, דסלקא על כל אינון רקיעין. כדין סגדין לגבה.

מבאן ולהלאה, צלותא מתעטרא בעטרין עלאין, וסלקא לגו רקיעא רביעאה, וכדין שמשא נפיק בדרגוי, ושמש"אל רב ממנא נפיק, ותלת מאה ושתיין וחמש משריין סלקין עמיה, לגו ההוא רקיעא, ואקרון ימות החמה, וכלהו מעטרין לההיא צלותא, בעטרין דבוסמין דגנתא דעדן.

ותמן אתעפכת צלותא, עד דכלהו משריין סלקין עמה לגו ההוא רקיעא חמישאה, ותמן איהו ממנא חד גדריא"אל שמייה, והוא מארי קרבין דשאר עמין. וכד צלותא סלקא, כדין אזדעזע הוא, וכל משריין דיליה, ואתבר (דף ר"ב ע"ב) חילייהו, ונפקי וסגדי, ומעטרין לההיא צלותא.

וסלקין עמה עד דמטו לגבי רקיעא שתיתאה, וכדין נפקין כמה חיילין, וכמה משריין, ומקבלין לההיא צלותא, וסלקין בהדה, עד דמטו לשבעין תרעין, דתמן קאים חד ממנא, די שמייה ענפיא"אל, רב ממנא. ואיהו מעטר לההיא צלותא, בשבעין עטרין.

וכיון דמתעטרא צלותא בכל הגי עטרין, כדין מתחברן כל אינון חיילין דכלהו רקיעין, וסלקין לההיא צלותא דמתעטרא בכל עטרין, לגבי רקיעא שביעאה. וכדין עאלת צלותא, וסנדלפון רב יקירא עלאה דכל מפתחן דמאריה בידיה, אעיל לההוא צלותא, לגו שבעה היכלין.

תא חזי אמר רבי שמעון שבעא מדורין אינון וכו', שבעה היכלין אלין, אינון היכלין

הללו הם היכלות המלך, וכשהתפלה הזו מתעטרת בכל העטרות הללו פשוטבנסת, מחבר אותם כאחד, להתעטר למעלה להיות הכל אחד פראוי. ושמו של הקדוש ברוך הוא מתעטר בכל העטרות, מעלה ומטה, להיות אחד, ואז פתוב ברכות לראש צדיק.

אשרי חלקו של אדם שיודע לסדר תפלתו פראוי. בתפלה הזו שמתעטר בה הקדוש ברוך הוא, הוא מחכה עד שייסתימו כל תפלותיהם של ישראל, ואז הכל הוא בשלמות פראוי מעלה ומטה. עד כאן דברי התפלה לדעת סודות עליונים. מכאן והלאה יש את מצוות התורה, שהן עומדות בדבור כמו שעומדות במעשה.

והן שש מצוות, ועומדות אף כאן בתפלה. אחת - ליראה את השם הנכבד והנורא. שתיים - לאהבה אותו. שלישית - לברכו. רביעית - ליחדו. חמישית - שיברך הכהן את העם. ששית - למסור לו את נשמתו. ואלו שש מצוות שעומדות בתפלה של דבור, פרט לאותן מצוות שעומדות במעשה, כמו ציצית ותפלין.

ליראה את ה' - מצוה זו עומדת בתשפחות הללו שאמר דוד המלך ובאותם קרבנות של התורה, ששם צריך אדם לפחד מלפני אדונו, משום שאותן שירות עומדות באותו מקום שנקרא יראה, וכל אותם הללויה שהם סוד של יראת הקדוש ברוך הוא. וצריך אדם לשים רצונו באותן שירות ביראה, ופרשהו החברים, כל אותם הסודות של שירות ותשפחות וכל אותם סודות של הללויה.

בין שמגיע אדם לישתבח, ישים

דמלפא, והאי צלותא כד מתעטרא בכל הני עטרין, כד עאלת, מחבר לון כחדא, לאתעטרא לעילא למהוי כלא חד פדקא יאות. ושמא דקודשא בריך הוא, מתעטרא בכל עטרין, עילא ותתא, למהוי חד, וכדין (משלי י) ברכות לראש צדיק פתיב.

זבאה חולקיה דבר נש, דיידע לסדרא צלותיה כדקא יאות. בהאי צלותא דמתעטרא ביה קדשא בריך הוא, איהו מחפה עד דיסתיימון כל צלותהון דישראל, וכדין כלא איהו בשלימו כדקא יאות, עילא ותתא. עד הכא מלין דצלותא, למנדע רזין עלאין, מפאן ולהלאה אית פקודי אורייתא, דאינון קיימין במלה, כמה דקיימין בעובדא.

ואינון שית פקודין, וקיימין אוף הכא בצלותא. חד, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא. תננינא, לאהבה אותו. תליתאה, לברכו. רביעאה, ליחדו. חמישאה, לברך פהנא ית עמא. שתיתאה, למסור נשמתיה ליה. ואלין שית פקודין דקיימין בצלותא דמלה, בר אינון פקודין דקיימין בעובדא, פגוונא דציצית ותפלין.

ליראה את השם, פקודא דא קיימא באלין תשבחן דקאמר דוד מלפא, ובאינון קרבנין דאורייתא, דתמן בעי בר נש לדחלא מקמי מאריה, בגין דאינון שירין קיימין בההוא אתר דאקרי יראה. וכל אינון הללויה, דאינון רזא דיראה דקודשא בריך הוא. ובעי בר נש לשואה רעותיה באינון שירין ביראה, ואוקמוה חבריאי כל אינון רזין דשירין ותושבחן, וכל אינון רזין דהללויה.

בין דמטי בר נש לישתבח, ישגי רעותיה לברכא ליה לקודשא בריך הוא, פגון

רצונו לברך את הקדוש ברוך הוא, כמו יוצר אור, יוצר המאורות, לאהבה אותו, כשמגיע לאהבת עולם, ואהבת את ה' אלהיך (דברים ו), שזהו סוד של אהבת הקדוש ברוך הוא, והרי פרשה. ליחדו - שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, שכאן עומד סוד היחוד של הקדוש ברוך הוא, ליחד את שמו ברצון הלב פראוי, ומשם והלאה אנפרת יציאת מצרים, שהיא מצוה להזכיר את יציאת מצרים, שכתוב (שם) וזכרת פי עבד היית בארץ מצרים.

שהבית יברך את העם - כדי להכליל את ישראל כאחד בשעה שנוטלים ברכות מלמעלה, שהרי באותה שעה נוטלת כנסת ישראל ברכות, ושעת רצון היא למסר נפשו אליו ולתת לו את הנשמה ברצון הלב. כשנוטלים אפים ואומרים (תהלים כה) אליך ה' נפשי אשא, שייכנס לבו ורצונו אליו למסר לו הנפש ברצון שלם. ואלו הן שש מצוות שעומדות בתפלה, שעולות לשש מאות מצוות של התורה.

ואם תאמר, שלש עשרה אחרות יותר? אלו עומדים להמשיך שלש עשרה מדות הרחמים, שהכל פלול בהן. (באלו) שש המצוות הללו שהתפלה מתעשרת בהן.

אשרי חלקו של מי ששם לבו ורצונו לזה ולהשלים אותם בכל יום. וכאלו תלויים אחרות רבות. אבל כשמגיע אדם למקומות הללו, צריך לכוון לבו ורצונו להשלים אותה מצוה שעומדת באותו דבור, ואז מכריזים עליו ואומרים: (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. בא רבי אבא ונשקו.

יוצר אור, יוצר המאורות. לאהבה אותו, כדי מטי לאהבת עולם, (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך, ודא איהו רזא דרחימו דקודשא בריך הוא, והא אוקמוה. ליחדא ליה, שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, דהכא קיימא רזא דיחודא דקודשא בריך הוא, ליחדא שמייה ברעותא דלבא כדקא חזי. ומתמן ולהלאה אדפרותא דיציאת מצרים, דאיהו פקודא לאדפרא יציאת מצרים דכתיב, (דברים ה) וזכרת פי עבד היית בארץ מצרים.

לברכא כהנא ית עמא, בגין לאכללא ישראל פחדא, בשעתא דנטלין ברכאן לעילא, דהא בההיא שעתא נטלא כנסת ישראל ברכאן, ושעתא דרעותא היא, למסור נפשיה לגביה, ולמיהב ליה נשמתא ברעותא דלבא, כד נפלין על אנפין, ואמרין (תהלים כה) אליך יי' נפשי אשא, דיכוין לביה ורעותיה לגביה, למסור ליה נפשא ברעותא שלים. ואלין אינון שית פקודין דקיימין בצלותא, דסלקין לגבי שית מאה פקודין דאורייתא.

ואי תימא תליסר אחרנין יתיר. אינון קיימין לאמשכא תליסר מכילן דרחמי, דכלא כלילן בהו. (ס"א כהני) שית פקודין אלין, דצלותא מתעטרא בהו.

זבאה חולקיה, מאן דישווי לביה ורעותיה לדא, ולאשלמא (ד ר"ג ע"א) לון בכל יומא. ובאלין תליין אחרנין סגיאין. אבל כד מטי בר נש לאתרין אלין, אצטריך ליה לכוונא לביה ורעותיה, לאשלמא ההוא פקודא דקיימא בההיא מלה. וכדין אכריזו עליה ואמרי, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק אֲבֹתֵרִיָּה וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לְמַעַן כִּנְסוּ אוֹתְם? כִּדִּי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִקְדָּם, שֶׁהָיָה בְּרֵאשִׁיטָה טָרָם שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַעֲגָל, מִסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁמֵרוֹ אוֹתָם הָעָרֶב רַב. כִּינּוּן שֶׁשָּׁמְעוּ בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאֵנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ הַדְּבָר הַזֶּה?! מִדֵּ - (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֹהֶרֶן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם. אַחַר שִׁמְתוּ אוֹתָם שְׁמֵתוֹ, כִּנְסוּ מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כְּמִקְדָּם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם, הֲכֵא אֵיִת רְזָא דְרִזִּין, לְאִינוּן דִּידְעֵי חֲכָמָתָא עֲלָאָה, רְזָא דְשַׁבָּתָהּ הָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲבָל רְזָא דָא, אֲתַמְסֵר לְחַפְיָמֵי עֲלִיוֹנִין, דִּהָא שַׁבָּת רְזָא עֲלָאָה הוּא.

בֹּא וְרֵאָה, (בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי בִּשְׁעָה שְׁמִינִיעַ) בִּשְׁעָה שְׁבִיּוֹם שְׁשִׁי מִגִּיעַ הָעָרֶב, אֲזִי כּוֹכָב אֶחָד מִצַּד צְפוֹן מְאִיר, וְעִמּוֹ שְׁבָעִים כּוֹכָבִים אַחֲרָיו, וְאוֹתוֹ כּוֹכָב מִכָּה בְּאוֹתָם הַכּוֹכָבִים הָאֲחֵרִים, וְכָלֶם נִכְלָלִים בְּאוֹתוֹ כּוֹכָב, וְנַעֲשֶׂה כָּלֶם אֶחָד שֶׁל שְׁבָעִים. וְאוֹתוֹ כּוֹכָב מִתְפַּשֵּׁט וְנַעֲשֶׂה כְּמִדּוּרָה אַחַת לְוַהֲטָת בְּכָל הַצְּדָדִים. אֲזִי מִתְפַּשֵּׁט אוֹתָהּ מִדּוּרָה סָבִיב אֵלַי הָרִים, וְעוֹמֶדֶת כְּחוּט אֶחָד שְׁמִקִּיף.

וּמִדּוּרַת הָאֵשׁ הַזֶּה מוֹשְׁכַת אֵלֶיהָ גּוֹנִים אַחֲרָיו שֶׁהֵם לְתוֹךְ מִנְהָה. גּוֹן רֵאשׁוֹן יֵרֶק. כִּינּוּן שֶׁעוֹמֵד גּוֹן זֶה, עוֹלָה אוֹתָהּ מִדּוּרַת אֵשׁ וּמִדְּלָגַת לְמַעְלָה עַל אוֹתוֹ גּוֹן יֵרֶק, וְנִכְנָסֶת לְפָנָיו מִמֶּנּוּ, וְזוֹרֶקֶת אוֹתוֹ גּוֹן יֵרֶק הַחוּצָה, וְעוֹמֵד הַיֵּרֶק בְּחוּץ, וְאוֹתָהּ מִדּוּרַת אֵשׁ שֶׁל הַכּוֹכָב הַכָּלּוֹל לְפָנָיו.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק אֲבֹתֵרִיָּה וְאָמַר, (שְׁמוֹת לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אֲמַאי כְּנִישׁ לֹון. בְּגִין לְמַמְסֵר לֹון שַׁבָּת כְּמִלְקַדְמִין, דִּהָא בְּקַדְמִיתָא עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מִסֵּר לֹון אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נִטְרוּ אִינוּן עָרֶב רַב. כִּינּוּן דִּשְׁמַעוּ בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאֵנּוּ מִלָּה דָא אֲתַמְנָע מִינֵן, מִיַּד (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֹהֶרֶן וְגו', וְאֲתַמְשְׁכוּ סְגִיָּאִין אֲבֹתֵרִיָּהוּ. לְבַתֵּר דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֵדִיָּהוּ, וְיִהֵב לֹון שַׁבָּת כְּמִלְקַדְמִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם, הֲכֵא אֵיִת רְזָא דְרִזִּין, לְאִינוּן דִּידְעֵי חֲכָמָתָא עֲלָאָה, רְזָא דְשַׁבָּתָהּ הָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲבָל רְזָא דָא, אֲתַמְסֵר לְחַפְיָמֵי עֲלִיוֹנִין, דִּהָא שַׁבָּת רְזָא עֲלָאָה הוּא.

הָא חֲזִי (ס"א כְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה בְּשַׁעֲתָא דְרַמְיָ) בְּשַׁעֲתָא דְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה מְטָא זְמַנָּא דְעָרֶב, כְּכָבָא חַד מִסְטָרָא דְצְפוֹן נְהִיר, וְעַמִּיָּה שְׁבָעִין כְּכָבִין אַחֲרָנִין, וְהָהוּא כְּכָבָא בְטָשׁ בְּאִינוּן כְּכָבִין אַחֲרָנִין, וְאֲתַפְּלִילוּ כְּלָהוּ בְּהָהוּא כְּכָבָא, וְאֲתַעְבִּיד חַד כְּלָלָא דְשְׁבָעִין. וְהָהוּא כְּכָבָא אֲתַפְּשֵׁט, וְאֲתַעְבִּיד כְּמִדּוּרָא חֲדָא, לְהִיטָא בְּכָל סְטָרִין. כְּדִין אֲתַפְּשֵׁט הָהוּא מִדּוּרָא סַחְרָנִיָּהוּ דְאֵלַי טוֹרִין, וְקִיָּמָא כְּחַד חוּטָא דְסַחְרָא.

וְהָא מִדּוּרָא דְאֵשָׁא, מְשִׁיף לְגַבִּיָּה גּוֹוִנִין אַחֲרָנִין דְלָגוּ מִנִּיהָ. גּוֹוִן קַדְמָאָה יְרוּקָא. כִּינּוּן דְקִיָּמָא הָאִי גּוֹוִנָא, סְלִקָא הָהוּא מִדּוּרָא דְאֵשָׁא, וְדְלִיג לְעִילָא עַל הָהוּא גּוֹוִן יְרוּקָא, וְעָאֵל לָגוּ מִנִּיהָ, וְשִׁדִּי לְהָהוּא גּוֹוִן יְרוּקָא לְבַר, וְקִיָּמָא יְרוּקָא לְבַר, וְהָהוּא מִדּוּרָא דְאֵשָׁא דְכְּכָבָא כְּלִילָא לָגוּ.

אחר כך ממשיכה אחריה גון שני לבן, ואותו לבן נכנס פנימה. כיון שעומד הגון הזה, עולה אותה מדורת אש של אותו פוכב, וזורקת את אותו לבן החוצה, והיא נכנסת פנימה. וכך כל אותם הגונים, עד שזורקת אותם החוצה, והיא נכנסת פנימה וקובה לאותה נקדה טמירה לטל אור.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל ראה את המראה הזה בתקוה שלא עומד, פרט לשעה שעומד אותו פוכב שאמרנו, אבל הפסוק הזה פשוטו. והנה רוח סערה, פשוטו שהיה בא לכבש את כל העולם לפני נבוכדנצר הרשע. אבל רוח הסערה הזו היא הכוכב שאמרנו, שכולע שבעים פוכבים, וזו רוח הסערה שראה אליהו, (מלכים א-ט) מפרק הרים ומשבר סלעים, וזה שעומד תמיד לפני הכל לשמר אותו שבפנים כמו קלפה למח.

ורמזה נקראת סערה? שמסעירה הכל, מעלה ומטה. באה מן הצפון, שהרי מאותו צד היא באה, וסימנה - (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, שהרי כמה צדדים אחרים נאחזים באותה רוח סערה, ומשום כך יוצאת מן הצפון.

ענו, משום שהיא פסלת הזהב. ומצד הצפון זה נאחז. וזוהי הנקדה האמצעית שעומדת בחרבה. ומשום שידוע לפתות, שולט בתוך אותה נקדה של ישוב וכל דברי הישוב, פרט לארץ ישראל. כשישראל שורים בתוכה, הוא (א) שולט עליהם.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

לְבַתָּר, אֲמַשִּׁיף אֲבַתְרִיהָ גִּוּוֹן אַחְרָא תַנְיִינָא תְּוֹרָא, וְהָיָא תְּוֹרָא עָאֵל לָגוּ, כִּיּוֹן דְּקִיּוּמָא הָאֵי גִּוּוֹן, סְלָקָא הָהוּא מְדוּרָא דְאַשָּׂא דְהָיָא כְּכָבָא, וְשַׁדִּי לְהָהוּא תְּוֹרָא לְבָר, וְעָאֵל אִיהוּ לָגוּ. וְכֵן כָּל אֵינּוֹן גִּוּוֹנִין, עַד דְּשַׁדִּי לֹוֹן לְבָר, וְעֵיִל אִיהוּ לָגוּ, וְקָרִיב לְגַבֵּי הָהִיא נְקוּדָה טְמִירָא, לְמִיטָל נְהוּרָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א) וָאֲרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וְגו'. יחזקאל חָמָא לְהָאֵי חִיזוּ, בְּתַקוּנָא דְלֹא קִיּוּמָא, בַּר בְּשַׁעְתָּא דְשִׁלִּיט הָהוּא כְּכָבָא פְּדָקְאֲמָרוֹן, אֲבָל הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ. וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה, אוּקְמוּהָ, דְהָיָה אֲתִי לְמַכְבֵּשׁ כָּל עֲלָמָא, לְקַמֵּיהָ דְנְבוּכַדְנֶצַּר חִיּוּבָא. אֲבָל רוּחַ סַעְרָה דָּא, אִיהוּ הָהוּא כְּכָבָא דְקָאֲמָרוֹן, דְּבָלַע שְׂבַעִין כְּכַבִּין אַחְרֵינִין, וְדָא אִיהוּ רוּחַ סַעְרָה דְחָמָא אֱלִיָּהוּ, (מלכים א ט) מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סַלְעִים, וְדָא דְקִיּוּמָא תְדִיר קָדָם כְּלָא, לְמִיטָר הָהוּא דְלָגוּ, כְּקִלְיָפָה לְמוֹחָא.

וְאִמְרֵי אֲקָרִי סַעְרָה. דְסַעִיר כְּלָא, עֵיִלָּא וְתַתָּא. בָּאָה מִן הַצָּפוֹן, דְהָא מִן הָהוּא סַטְרָא קָא אֲתִיָּא, וְסִימְנָהּ, (ירמיה א) מִצָּפוֹן תִּפְתַּח הָרָעָה, דְהָא כְּמָה סַטְרִין אַחְרֵינִין אֲתַאֲחֲדוּן בְּהָהוּא רוּחַ סַעְרָה, וּבְגִין כֵּךְ נִפְקָא מִן הַצָּפוֹן. עֲנִין, בְּגִין דְאִיְהִי סוּסְפִיתָא דְדַהֲבָא. וּמִסַּטְרָא דְצָפוֹן אֲתַאֲחֲדָא דָּא. וְהָאֵי אִיְהִי נְקוּדָה אֲמַצְעִיתָא, דְקִיּוּמָא בְּחוּרְבָא. וּבְגִין דִּידַע לְמַפְתִּי, שְׁלִיט בְּגוּ נְקוּדָה דִישׁוּבָא, וְכָל מְלִין דִישׁוּבָא. בַּר אַרְעָא דִישְׂרָאֵל, כִּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל בְּגוּהָ, אִיהוּ (ד"א לא) שְׁלִטָא עַלֵּיהוּ, וּלְבַתָּר דְחָבוּ יִשְׂרָאֵל (ד"א לא) שְׁלִטָא עַל אַרְעָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְכַתִּיב, (איכה ב) הָשִׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

הענן הגדול הזה הוא ענן של חשכה שמחשיף את כל העולם. בא וראה מה בין ענן לענן. אותו ענן שכתוב (במדבר י) וענן ה' עליהם יומם. (שם יד) ועננה עמד עליהם. זהו ענן שמאיר וזוהר, וכל האורות נראים בתוך אותו ענן. אבל הענן הזה הוא ענן חשוף שלא מאיר כלל, אבל מונע את כל האורות שלא יכולים להראות לפניו.

גדול, למה נקרא גדול, והרי הוא קטן? אלא הוא גדול פינן ששולט. דבר אחר גדול - אותו חושף גדול, פינן שמכסה את כל האורות ואינם נראים לפניו, והוא גדול (שולט) על כל מעשי העולם. ואש מתלקחת, שהרי האש של הדין הקשה לא זזה ממנו לעולמים. ונגה לו סביב, אף על גב שכל זה עומד בו - נגה לו סביב. מכאן למדנו, שאף על גב שאין זה צד, אלא צד של טמאה - נגה לו סביב, ולא צריך לאדם לדחותו החוצה. מה הטעם? משום שנגה לו סביב, צד של קדושה של אמונה יש לו, ולא צריך לנהג בו קלון, ולכן צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

רב המנונא סבא כף אמר, וכי נגה לו סביב, וצריך לנהג בו קלון, הנגה לו הזה הוא בפנים, ולא עומד בחוץ. ומשום שהנגה לו הזה עומד בפנים, כתוב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה של מי? מתוכה של אותו נגה. כעין החשמל - חש מל, הרי פרשה, חיות של אש ממללות. אבר מהמנונה הקדושה שמעתי עליה סוד הסודות. כשעולה שורה על הברית הקדושה לטמא את המקדש, אז אותו מקדש מתעכב מלגלות את סוד אות

ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיף כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא (דף ר"ג ע"ב) דכתוב (במדבר י) וענן יי' עליהם יומם. (במדבר יד) ועננה עומד עליהם. האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוף, דלא נהיר כלל, אבל מונע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, פינן דשליט. דבר אחר גדול, ההוא חשוכא גדול, פינן דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ואיהו גדול (נ"א שליט) על כל עובדין דעלמא.

ואש מתלקחת, דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אף על גב דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא דא, אלא סטרא דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מאי טעמא. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. ועל דא אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה לו מגו, פתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. כעין החשמל: חש, מל, הא אוקמוה, חיוון דאשא ממללא.

אבר מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. פד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, אתעכב

הַבְּרִית מִתּוֹךְ הָעֲרֹלָה, וּכְשֶׁהֲנִיחָה הַזֶּה נִכְנָס פְּנִימָה וּמִפְּרִיד בֵּין הָעֲרֹלָה לְבֵין הַמִּקְדָּשׁ, אִזְ נִקְרָא חֲשֵׁמֶל, חֵשׁ וְנִגְלָה, מִל. מֵה זֶה מִל? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ה) מִל יְהוֹשֻׁעַ. סוּד שֶׁל אוֹת בְּרִית מִתְעַכֵּב מִלְּהַתְּגַלּוֹת מִתּוֹךְ עֲרֹלָה. וַיֵּשׁ סוּד אַחַר, שֶׁהָרִי אִוְרוֹ נִרְאָה וְלֹא נִרְאָה, וּכְשֶׁמִּתְגַּלָּה חֲשֵׁמֶל, מְעַבֵּר אִוְרוֹ. אֲבָל הַסוּד הִרְאֵשׁוֹן הוּא בְּסוּד הַכְּתוּב כְּרֵאוֹי, וְהַכֵּל הוּא יָפֵה, וְנֶאֱמַר הוּא.

בְּנִיחָה הַזֶּה מִפְּתַח אֵת הָאֵשׁה לְטַל אֵת אוֹרָה, וְעַל כֵּן כְּתוּב, (משלי ה) וְחָלַק מִשְׁמֵן חֶפֶה. שֶׁסֵּם אֵת אוֹתוֹ הָאוֹר כְּנֶגֶד הַבְּרִית, וּמִשׁוּם כִּף מִפְּתַח אוֹתָהּ וְנוֹטְלָת אֵת אוֹרוֹ. וְזֶהוּ הַפְּתוּי שֶׁמִּפְּתַח אֵת הָאֵשׁה, שֶׁכְּתוּב נִפְתַּח תִּטְפְּנָה שֶׁפְּתִי זָרָה וְגו'.

בֹּא וּרְאֵה, בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַן הָעֵרֶב, קוֹפֵץ בְּפָנִים אוֹתוֹ (מדורח) אוֹר הָאֵשׁ, וְעוֹלָה לְמַעְלָה לְהַפְּנֵס לְתוֹךְ הַגְּוִינִים. אִזְ מִתְּפַקְנִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, וּמִסְדְּרִים סְעוּדוֹת וּמִתְּקִינִים שְׁלֵחָנוֹת, כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֵת שְׁלֵחָנוֹ. אִזְ שְׁלֵחַת אַחַת יוֹצֵאת וּמִכָּה בְּאוֹתָהּ מְדוּרָה. כִּיּוֹן שֶׁמִּכָּה בָּהּ, מִתְּגַלְּגֵלֶן אוֹתָהּ שְׁלֵחַת וְאוֹתָהּ מְדוּרָה, וְנִכְנָסוֹת לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה, וְנִטְמָנוֹת שֶׁם וַיּוֹשְׁבוֹת שֶׁם.

וְאוֹתָהּ שְׁלֵחַת הִיא מִצַּד הַיָּמִין, וּמִשׁוּם שֶׁהִיא מִצַּד הַיָּמִין, מְעַבְרָה אֵת אוֹתָהּ מְדוּרָה, וּמִכְּנִיסָה אוֹתָהּ לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה, וַיּוֹשְׁבֵת שֶׁם עַד צֵאת הַשֶּׁבֶת. כִּיּוֹן שֶׁיוֹצֵאת הַשֶּׁבֶת, צְרִיף לְעַם יִשְׂרָאֵל לְכַרֵּף עַל הָאֵשׁ, וַיּוֹצֵאת אוֹתָהּ שְׁלֵחַת בְּכַרְכָּה שְׁלֵמָטָה, וְשׁוֹלְטָת עַל אוֹתָהּ מְדוּרָה כָּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה, וְנִכְנָעַת אוֹתָהּ מְדוּרָה.

מִלְּגַלְּגָה רָזָא דְאֵת קְיִימָא, מִגּוֹ עֲרֹלָה. וְכַד הָאִי נִגְהָ עָאל לָגוֹ, וְאַפְרִישׁ בֵּין עֲרֹלָה, וּבֵין מִקְדָּשָׁא, כְּדִין אִקְרִי חֲשֵׁמֶל חֵשׁ וְאַתְגַּלְּגָא. מִל, מֵהוּ מִל. כְּמָה דְאֵת אִמֵּר (יהושע ה) מִל יְהוֹשֻׁעַ. רָזָא דְאֵת קְיִימָא, אִתְעַכֵּב מִלְּאַתְגַּלְּגָה מִגּוֹ עֲרֹלָה.

וְאִית רָזָא אַחְרָא, דְּהָא נְהוּרָא דִּילִיָּה, אִתְחַזִּי וְלֹא אִתְחַזִּי, וְכַד אִתְגַּלְּגָא חֲשֵׁמֶל אִתְעַבֵּר נְהוּרִיָּה. אֲבָל רָזָא קְדִמָּאָה, אִיהוּ בְּרָזָא דְקָרָא כְּדָקָא יְאוּת, וְכֹלָא שְׁפִיר אִיהוּ, וַיְאוּת הוּא. בְּהָאִי נִגְהָ, מִפְּתִי לְאַתְתָּא, לְנִטְלָא נְהוּרָא. וְעַל דָּא פְתִיב, (משלי ה) וְחָלַק מִשְׁמֵן חֶפֶה, שׁוּי הֵהוּא נְהוּרָא לְקַבְלִיָּה דְבְּרִית. וּבְגִינִי כִּךְ מִפְּתִי לִיָּה, וְנִטְלָא נְהוּרִיָּה. וְדָא אִיהוּ פְתוּיָא דְמִפְּתִי לְאַתְתָּא, דְכְּתִיב, (משלי ה) נִפְתַּח תִּטְפְּנָה שֶׁפְּתִי זָרָה וְגו'.

תָּא חֲזִי, בַּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה כַּד מְטָא זְמָנָא דְעֵרֶב, דְּלִיג לָגוֹ הֵהוּא (נ"א מְדוּרָא) נְהוּרָא דְאֵשָׁא, וְסִלְקָא לְעִילָא לְאַעְלָא גּוֹ גּוֹוִינִין. כְּדִין מִתְּפַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, וּמִסְדְּרִין סְעוּדָתִין, וּמִתְּקִינִין פְּתוּרִין, כָּל חַד וְחַד פְּתוּרִיָּה. כְּדִין חַד שְׁלֵהוּבָא נְפִיק וּבִטְשׁ בְּהֵהוּא מְדוּרָא, כִּיּוֹן דְּבִטְשׁ בֵּיהּ, מִתְּגַלְּגֵלֶן הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, וְהֵהוּא מְדוּרָא וְעָאלין בְּנוֹקְבָא דְתְּהוּמָא רַבָּא, וְאַתְטַמְרִין וַיְתַבַּת תַּמָּן.

וְהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא אִיהוּ מִסְטְרָא דִּימִינָא, וּבְגִין דְּהֵהוּא מִסְטְרָא דִּימִינָא, אִתְעַבֵּר לְהֵהוּא מְדוּרָא, וְאַעִיל לִיָּה לְנוֹקְבָא דְתְּהוּמָא רַבָּא, וַיְתִיב תַּמָּן עַד דְּנִפִיק שְׁבֵתָא. כִּיּוֹן דְּנִפִיק שְׁבֵתָא, אִצְטְרִיף לְהוּ לְעֵמָא דִּישְׂרָאֵל לְבְּרַכָּא עַל אֵשָׁא, וְנִפְקָא הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, בְּכַרְכָּתָא דְלְתַתָּא, וְשְׁלִיט עַל הֵהוּא מְדוּרָא כָּל הֵהוּא לִילִיָּא, וְאַתְכַּפֵּיָא הֵהוּא מְדוּרָא.

בא וראה, כיון שנכנסת שבת ונטמנת אותה מדורה, כל האשים של האש הקשה נטמנות ונכנעות, ואפלו אש הגיהנם והרשעים שבגיהנם יש להם מנוחה, וכלם מעלה ומטה יש להם מנוחה. כשיוצאת שבת וישאל מברכים על האש, אז יוצאים כל האשים שטמונים, כל אחד ואחד למקומו. וכדי שלא לעורר אש אחרת, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והרי פרשה, ואש המזבח למה?

א"ל כשנכנסת שבת, כרוז קורא בכל הרקיעים: התתקנו מרפכות, התתקנו מחנות כנגד רבונכם. אז יוצאת רוח אחת מצד הדרום, ואותה רוח נפרשת על כל אותם חילות ומחנות של צד ימין, ומתלבשות בו, ואותה רוח נקראת לבוש כבוד של שבת. אז השלחנות של העולם הזה מתקנות בהיכל אחד. אשרי חלקו של אותו אדם שסדור שלחנו נראה שם פראוי, והכל עומד מתקן בלי בושה, איש כפי כחו. כשנכנסת שבת, צריכים אותו עם קדוש לרחץ עצמם משמוש החל. מה הטעם? משום שבחל רוח אחרת הולכת ומשוטטת ושורה על העם, וכשרוצה אדם לצאת מאותה רוח ולהכנס ברוח אחרת קדושה עליונה, צריך לרחץ עצמו כדי להשרות עליו אותה רוח עליונה קדושה.

בא וראה הסוד העליון של הדבר. כל אותם ששה ימים (עמוד הדבר של הכל) נאחזים בסוד של נקדה קדושה אחת, וכל הימים אחוזים בו. ויש ימים אחרים שעומדים מבחוץ בצד האחר,

תא חזי, כיון דעאל שבתא, ואתטמר ההוא מדורא, כל אשין דאשא קשיא אתטמרו ואתכפין, ואפילו אשא דגיהנם, וחיבין דגיהנם, אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. פד נפק שבתא, ומברכין ישראל על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמרון, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא לאתערא אשא אחרא, פתיב (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

א"ל פד עאל שבתא, פרוזא קרי בכולהו רקיעין, אתתקנו רתיכין, אתתקנו משריין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא רוחא אתפרש (דף ר"ד ע"א) על כל אינון חילין ומשריין דלסטרי ימינא, ואתלבשין ביה, וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנו בחד היכלא. זפאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, אינש כפום חיליה.

פד עאל שבתא, אצטריכו אינון עמא קדישא לאסחאה גרמייהו משמושא דחול, מאי טעמא. בגין דבחול, רוחא אחרא אזלא ושטיא ושרא על עמא. וכד בעי בר נש לנפקא מן ההוא רוחא, ולאעלא ברוחא אחרא קדישא עלאה, בעי לאסחאה גרמיה, למשרי עליה ההוא רוחא עלאה קדישא.

תא חזי רזא עלאה דמלה, כל אינון שית יומין, (נמא מלה דכלא) אתאחדן ברזא דחד נקודה קדישא, וכלהו יומין אתאחדן ביה. ואית יומין אחרנין, דקיימין לבר בסטרא אחרא. ואית יומין אחרנין, דקיימין לגו מעגולא קדישא, ואתאחדן

בְּנִקּוּדָה קְדִישָׁא.

וְיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, וְכָל אֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקִין
בְּקְדוּשָׁה, כָּל יוֹמָא דְשַׁבְּתָא,
אֲתֵאֲחֲדָן כָּל אֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין, בְּאֵינּוֹן שִׁית
יוֹמִין דְּלִגְו דְּאֲתֵאֲחֲדָן בְּהֵיא נְקוּדָה, אֲתֵאֲחֲדָן
בְּהֵיא, בְּגִין לְנִטְרָא לֹון. וְכָל אֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין
(ר"א וְאֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין דְּלִגְו) דְּשַׁבְּתָא, הֵהִיא נְקוּדָה
טְמִירָא אִיהִי. פִּיּוֹן דְּעָאל שַׁבְּתָא, כְּדִין סְלֵקָא
הֵהִיא נְקוּדָה, וְאֲתַעְטְרָא וְאֲתֵאֲחֲדָא לְעִילָא,
וְכֻלְהוּ טְמִירִין בְּגוּה.

הָא חֲזִי, אִית יָמִים וְאִית יָמִים. יָמֵי חוּל, כְּמָה
דְּאֲתַמַּר, וְאֵלִין קִיִּימִין לְבַר לְעַמִּין. יָמֵי
הַשַּׁבָּת, דְּאֵינּוֹן יָמֵי הַשַּׁבּוּעַ, קִיִּימִין לְיִשְׂרָאֵל.
וְכַד סְלֵקָא הָאֵי נְקוּדָה, כְּלָא אֲתַגְנִיז, וְאִיהִי
סְלֵקָא, פִּיּוֹן דְּאִיהִי סְלֵקָא, אַקְרִי שַׁבָּת.

מַהוּ שַׁבָּת. אִי תִימָא בְּגִין שְׁבִיתָה, דְּכִתִּיב פִּי
בו שַׁבָּת, יָאוּת הוּא. אָבֵל רָזָא דְמִלָּה,
פִּיּוֹן דְּסְלֵקָא הָאֵי נְקוּדָה, וְנַהוּרָא נְהִיר, כְּדִין
מִתְעַטְרָא אִיהִי בְּאַבְהֶן, פִּיּוֹן דְּמִתְעַטְרָא אִיהִי
בְּאַבְהֶן, כְּדִין אֲתַחֲבַרְת וְאֲתֵאֲחֲדַת בְּהוּ, לְמַהוּי
חַד, וְאַקְרִי כְּלָא שַׁבָּת. שַׁבָּת: ש' בַּת. ש' הָא
אוּקְמוּהּ, רָזָא דְתִלְת אַבְהֶן, דְּמִתֵּאֲחֲדָן בְּבַת
יַחֲדָה, וְאִיהִי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, וְאֵינּוֹן בְּעִלְמָא
דְּאֲתִי. וְכֻלָּא אִיהוּ חַד. וְדָא אִיהוּ ש' בַּת,
לְמַהוּי כְּלָא חַד.

וְאִי תִימָא, שַׁבָּת הַגְּדוֹל, וְאִיהוּ לְעִילָא, אַמְאִי
אַקְרִי שַׁבָּת. אֵלָא וְדָאִי הָכִי הוּא. וְרָזָא
דְּמִלָּה, בְּכָל אֲתַר נְקוּדָה דְּאִיהִי עַקְרָא דְכָל
עֵינָא, אַקְרִי בַת. כְּמָה דְּאֲתַת אַמַּר, (תהלים יז)
שְׁמַרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין, בְּגִין דְּאִיהִי (נְקוּדָה)
עַקְרָא דְכָל עֵינָא, אַקְרִי בַת.

עֵלְמָא דְּאֲתִי, אִיהוּ הֵיכְלָא לְהֵהִיא נְקוּדָה
עֵלְאָה, וְכַד אִיהִי קִיִּימָא, וְנִטְלָא

וְיֵשׁ יָמִים אַחֲרִים שְׁעוּמְדִים
בְּפָנִים מַעְגוּל קְדוּשָׁה, וְאַחֲזִים
בְּנִקּוּדָה קְדוּשָׁה.

וְיִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, וְכָל אֵלוֹ
שְׁמִתְעַסְקִים בְּקְדוּשָׁה, כָּל יָמֵי
הַשַּׁבּוּעַ, נְאַחֲזִים כָּל אֵלוֹ הַשַּׁשָּׁה
יָמִים, בְּאֵלוֹ הַשַּׁשָּׁה יָמִים שְׁבַפְנִים
שְׁמֵאֲחֲדִים בְּנִקּוּדָה הֵהִיא, נְאַחֲזִים
כְּזוּ כְּדִי לְשַׁמַּר אוֹתָם, וְכָל אוֹתָם
שֶׁשֶׁת יָמֵי (ואוֹתָם שֶׁשָּׁה יָמִים שְׁבַפְנִים)
הַשַּׁבָּת אוֹתָהּ נִקְדָּה הִיא נִסְתַּרְת.
פִּיּוֹן שְׁנַכְנַסְתָּ שַׁבָּת, אָז עוֹלָה
אוֹתָהּ נִקְדָּה וּמִתְעַטְרַת וְנִאֲחֲזַת
לְמַעְלָה, וְכֻלָּם טְמוּנִים בְּחוּכָה.
בְּא וְרָאָה, יֵשׁ יָמִים וְיֵשׁ יָמִים. יָמֵי
חַל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר, וְאֵלָה עוּמְדִים
מַחוּץ לְעַמִּים. יָמֵי הַשַּׁבָּת, שְׁהֵם
יָמֵי הַשַּׁבּוּעַ, עוּמְדִים לְיִשְׂרָאֵל.
וְכַשְׁעוֹלָה הַנְּקַדָּה הַזֶּה, הַכָּל נִגְנָז,
וְהִיא עוֹלָה. פִּיּוֹן שְׁהִיא עוֹלָה, אָז
נִקְרָאת שַׁבָּת.

מַה זֶה שַׁבָּת? אִם תֹּאמַר בְּשִׁבְלִי
שְׁבִיתָה, שְׁפָתוֹב כִּי בּו שַׁבָּת - יָפָה
הוּא. אָבֵל סוּד הַדְּבַר - פִּיּוֹן
שְׁעוֹלָה הַנְּקַדָּה הַזֶּה וְהָאוּר מְאִיר,
אָז הִיא מִתְעַטְרַת בְּאַבּוֹת. פִּיּוֹן
שְׁהִיא מִתְעַטְרַת בְּאַבּוֹת, אָז
מִתְחַבַּרְת וְנִאֲחֲזַת בְּהֵם לְהִיּוֹת
אַחַד, וְהַכָּל נִקְרָא שַׁבָּת. שַׁבָּת -
ש' בַּת. ש' הָרִי פְרִשׁוּהָ, הַסּוּד שֶׁל
שְׁלִשָּׁה אַבּוֹת שְׁנַאֲחֲזִים בְּבַת
יַחֲדָה, וְהִיא מִתְעַטְרַת בְּהֵם, וְהֵם
בְּעוֹלָם הַבָּא, וְהַכָּל אַחַד הוּא.
וְזֵהוּ ש' בַּת, לְהִיּוֹת הַכָּל אַחַד.

וְאִם תֹּאמַר, שַׁבָּת הַגְּדוֹל, וְהוּא
לְמַעְלָה, לְמָה נִקְרָא שַׁבָּת? אֵלָא
וְדָאִי כֶּף הוּא. וְסוּד הַדְּבַר - בְּכָל
מְקוֹם הַנְּקַדָּה, שְׁהִיא עַקְרָא שֶׁל כָּל
הָעֵין, נִקְרָאת בַּת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(תהלים יז) שְׁמַרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין,
מְשׁוּם שְׁהִיא (נְקַדָּה) הָעַקְרָא שֶׁל כָּל
הָעֵין, וְהִיא נִקְרָאת בַּת.

הָעוֹרָם הַבָּא הוּא הֵיכָל לְאוֹתָהּ
נִקְדָּה עֲלִיוֹנָה, וְכַשְׁהִיא עוּמְדַת

וְנוֹטְלָת בְּכַנְפֶיהָ אֶת הָאֲבוֹת
לְהַתְעֵטֵר לְמַעְלָה, הַכֹּל נִקְרָא
שֶׁבֶת. וּכְשֶׁהָאֲבוֹת מְתַעֲטְרִים
לְמַעְלָה בְּתוֹךְ הַנִּקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה,
נִקְרָא שֶׁבֶת. וּכְשֶׁנִּקְדָּה תַּחְתּוֹנָה

מְתַעֲטֶרֶת בְּאֲבוֹת, נִקְרָא שֶׁבֶת.
בְּשֶׁהַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה,

וְנִרְאִית וּמִתְקַשְׁטֶת, (אוֹתָהּ נִקְדָּה

תַּחְתּוֹנָה כְּפֶשֶׁר עוֹלָה לְהַתְעֵטֵר בְּאֲבוֹת) אִז כֹּל
הַשְּׂמִיחָה נִמְצָאת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה,
וְכֹל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה. וּבִלְבִילָהּ
הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט,
וּפּוֹרֵשׁ כְּנַפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכֹל
הַשְּׁלֵיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים,
וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאִז נֹסֶפֶת רוּחַ נְשָׂמָה בִּישְׂרָאֵל
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשָׂמָה
יִתְרָה שׁוֹכְחִים כֹּל הָעֶצֶב וְהַחֲמָה,
וְכֹלֹם לֹא נִמְצָא פָרֵט לְשִׂמְחָה
לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ
שְׂיִוְרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת בְּבִנֵי הָעוֹלָם,
כְּשִׂיִוְרֶדֶת, רוֹחֶצֶת בְּכַשְׂמִים שֶׁל
גֵּן עֵדֶן, וְיִוְרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם
הַקְּדוּשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֹּאת
מְתַעוֹרֶרֶת.

בְּאוֹתָהּ שְׂעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יִוְרֶדֶת,
יִוְרֶדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֵּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים
מִרְכָּבוֹת מְעֻשְׂרוֹת לְשֶׁשֶׁה צְדָדִים.
וְכַשְׂמִיָעִים לְגֵן עֵדֶן, אִז כֹּל אוֹתָן
הָרוּחוֹת וְהַנְּשָׂמוֹת שֶׁבִּגְן עֵדֶן, כֹּלֵן
מְתַעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מְתַעֲטְרִים בְּאוֹתָהּ)
רוּחַ הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים:
אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקְּדוּשׁ,
שָׂרְצוֹן רְבוּכֶם מְתַעוֹרֵר אֲלֵיכֶם.
סוֹד הַסּוּדוֹת לְיִוְדָעֵי הַחֲכָמָה.

אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁרוּחַ זֶה מְתַעוֹרֶרֶת.
הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשָּׁטוֹת הַנִּקְדָּה
הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשֵּׁטֶת
בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוֹד הַשֶּׁבֶת
שְׂשִׁרְוֵי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כְּתוּב בּוֹ
שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ,

בְּגִדְפָהָא לְאַבְהֶן, לְאַתְעֵטְרָא לְעִילָא אֲקָרִי
כֹּלָא שֶׁבֶת. וְכַד אֲבָהֶן מְתַעֲטְרֵן לְעִילָא, בְּגוֹ
נִקְוֶדָה עֲלָאָה, אֲקָרִי שֶׁבֶת. נִקְוֶדָה תַּתְּאָה כַּד
מְתַעֲטְרָא בְּאַבְהֶן אֲקָרִי שֶׁבֶת.

הַאִי נִקְוֶדָה תַּתְּאָה כַּד סִלְקָא וְאַתְחִזִּית,
וְאַתְקִשִׁיטֶת. (כ"א הַאִי נִקְוֶדָה תַּתְּאָה כַּד סִלְקָא

לְאַתְעֵטְרָא בְּאַבְהֶן) כְּדִין כֹּל חֲדוּדָה אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא
וְתַתָּא, וְעֲלָמִין פְּלָהוּ בְּחֲדוּדָה. וּבְהַאִי לִילָא,
הַאִי נִקְוֶדָה אֲתַפְּשֵׁט נְהוּרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי
עַל עֲלָמָא, וְכֹל שְׁלִטוֹנִין אֲחֵרִין מְתַעֲבְרֵן,
וְנִטְרִי אֲשֶׁתְּכַח עַל עֲלָמָא.

וְכִרִין אֲתוּסְפָה רוּחַ נְשָׂמָתָא בִּישְׂרָאֵל, עַל כֹּל
חַד וְחַד, וּבְהַהִיא נְשָׂמָתָא יִתְרָא, נְשִׁיין
כֹּל עֶצְבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַ חֲדוּדָה,
לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנַחִית וְאַתּוּסְפָה
בְּבִנֵי עֲלָמָא, כַּד נַחִית, אֲתַסְחִי בְּבוּסְמִין דְגִנְתָּא
דְעֵדֶן, וְנַחִית וְשָׂרָא עַל עֲמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין
אֵינּוּן, כַּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

בְּהַהִיא שְׂעָתָא דְהַהוּא רוּחָא נַחִית נַחֲתִין עִמָּה
לְגוֹ גִנְתָּא דְעֵדֶן, שְׂתִין רְתִיכִין,
מְתַעֲטְרִין לְשִׁית סְטְרִין. וְכַד מְטִי לְגִנְתָּא
דְעֵדֶן, כְּדִין כֹּל אֵינּוּן רוּחִין וְנְשָׂמִין דְגִנְתָּא
דְעֵדֶן, פְּלָהוּ מְתַעֲרִי לְהַהוּא (כ"א מְתַעֲטְרִי בְּהַהוּא)
רוּחָא. פְּרוּזֵי קְרִי וְאַמְר, זְכָאִין אֲתוּן יִשְׂרָאֵל,
עֲמָא קְדִישָׁא, דְרַעוּתָא דְמֵאֲרִיכוּן אֲתַעֵר (דְּרִ"ד
ע"ב) לְגִבְיִיכוּ.

רְוֵא דְרִזִין לְיִוְדָעֵי חֲכָמָתָא, זְכָאִין אֵינּוּן כַּד הַאִי
רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ
אֲתַפְּשָׁטוּתָא דְהַאִי נִקְוֶדָה, וְנִפְקָא מִינָּה,
וְאַתְפְּשָׁטָא בְּעֲלָמָא, וְהַהוּא הָוֵי רְזָא דְשֶׁבֶת,
דְשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב בִּיהַ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת
לֹא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְהָא

אוֹקְמוּהָ, שֶׁבֶת לֹא כְּתִיב, אֲלֹא אֶת הַשֶּׁבֶת, לְאַסְגָּאָה הַהוּא רוּחָא דְשָׂרֵי עַל

לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שמר שבת מחללו.

בפסוק הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענש שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוטלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

הרוח הזו נהנית כל ששת הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיוצרת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטרה (בענג) שלמעלה ומטה.

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה פחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל גאור, ונעשית רוח מאירה בכל הצדדים, מתחלק למעלה ומאיר, ונחלק למטה ומאיר. וזהו שכתוב ביני וביני בני ישראל, חלק ירשה יש לנו כאחד.

החלק שלמעלה מתעטר ביום הזה מהענג העליון הקדוש, ונהנה מהזיו העליון של עתיק כל העתיקים. החלק הפחתון מתעטר ביום הזה מהענג

כלא, ואצטריוך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדוה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זפאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, פיון דנחית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריוך ליה לנטרא ליה. ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דההיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על ההיא נקודה, אתנהיר כלא, ואתעביד רוחא נהירא בכל סטרין, אתפלג לעילא ונהיר. ואתפלג לתתא ונהיר. ודא הוא דכתיב ביני וביני בני ישראל חולק אחסנא אית לן פחדא.

חולקא דלעילא, אתעטר בהאי יומא, מענוגא עלאה קדישא, ואתהני מזיוא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. חולקא תתאה, אתעטר בהאי יומא, מענוגא דלתתא, דאתהני בהני

שְׁלֵמֻטָּה שְׁנֵהֲנָה בְּסִעֻדוֹת הַלֵּל,
וְעַל כֵּן צָרִיף לְעֲנֹגוֹ בְּמֵאֲכָל
וּבְמִשְׁתֵּהוּ, בְּלִבוֹשֵׁי כְבוֹד
וּבְשִׁמְחַת הַכֵּל.

וּבְשִׁמְחַת הַכֵּל הַזֶּה לְמִטָּה
וּנְשִׁמְרָה כְּמוֹ שְׁצָרִיף, עוֹלָה
לְמַעַלָּה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק
אַחֵר. וְהַנִּקְדָּה הַזֶּה נוֹטֶלֶת הַכֵּל
מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה, וְנִקְלָלֶת מִכָּל
הַצְּדִדִים. וּמִשׁוּם שְׁמִתְעַטְרֶת
בְּשִׁבְתָּהּ מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר
הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֵכֵל, וְנוֹתְנִים
לָהּ שְׁלִטוֹן מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה.
וּבְסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה הַמְּלִיךָ
נִמְצָא הַסוּד הַזֶּה, וּבָאֵר אוֹתוֹ
הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי חֵלְקֶם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

כְּתוּב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהוּ - וַיִּנְפֹשׁ
שְׂאֵבְדָה, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֵּן,
וַיִּלְגֹּף הָיָה צָרִיף לוֹמַר, שְׁמִמְנוּ
אֲבָדָה נֶפֶשׁ! אֲבָל סוּד הַדְּבָר -
בְּאֵדָם יֵשׁ נֶפֶשׁ שְׁנוּטֶלֶת וּמוֹשְׁכַת
אֵלָיו אֵת הַרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שֶׁבֶת,
וְאוֹתָהּ הַרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ
הַנֶּפֶשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשֶּׁבֶת,
וְאֵז אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה הִיא בְּרִבּוּי
וְתוֹעֵלֶת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, כָּל נִפְשוֹת יִשְׂרָאֵל
מִתְעַטְרוֹת בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, וְהַעֲטָרָה
שֶׁלָּהֶם, שְׂשׂוּרָה הַרוּחַ הַזֶּה
בְּתוֹכָם. כִּיִּן שְׂיִוצֵאת שֶׁבֶת
וְאוֹתָהּ רוּחַ עוֹלָה לְמַעַלָּה, אֲזִי וַיִּנְפֹשׁ
לְנֶפֶשׁ שְׂאֵבְדָה מִה שְׂאֵבְדָה.
אֲבָדָה אוֹתָהּ עֲטָרָה עֲלִיוֹנָה וְאוֹתוֹ
כַּח קְדוּשׁ שְׁהִיָּה בָּהּ. וְזֶהוּ וַיִּנְפֹשׁ,
וַיִּנְפֹשׁ, שְׂאֵבְדָה מִה שְׂאֵבְדָה.

עוֹנֵת הַחֲכָמִים שְׂיִודְעִים הַסוּדוֹת
הַעֲלִיוֹנִים, מִלֵּיל שֶׁבֶת לְלֵיל שֶׁבֶת,
וּפְרָשׁוּהוּ. אֲבָל סוּד זֶה שְׂאֵלִתִי אֵת
הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁהִרִי רְאִינוּ
שֶׁהַכֶּתֶר הַתְּחַתּוֹן הַזֶּה לֹקֶחַ מִה
שְׂלֹקֶחַ בְּיוֹם, וּבְלֵילָה נוֹתֵן מְזוֹן
לְכָל צָבָא, כְּמוֹ שְׂבָאוֹרָה, שְׂכַתוּב
(מְשָׁלִי לֵא) וַתִּקַּם בְּעוֹד לֵילָה וַתִּתֵּן

סִעֻדָּתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנֹגָא לִיָּה, בְּמִיכָלָא
וּבְמִשְׁתֵּינָא בְּלִבוֹשֵׁי יָקָר, וּבְחֻדוֹה דְכָלָא.

וְכִד מִתְעַטְרָא הָאִי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאַתְנַטִּיר
כְּמָה דְאַצְטְרִיף, סְלֵקָא לְעֵילָא,
וְאַתְחַבְרָא בְּהָוָא חוֹלְקָא אַחְרָא. וְהָאִי נִקְוָה
נְטִיל כָּלָא מְעֵילָא וְתַתָּא, וְאַתְכְּלִילָא מִכָּל
סְטְרִין. וּבְגִין דְּמִתְעַטְרָא בְּשִׁבְתָּהּ, מְעֵילָא
וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חֵילָא לְכָלָא,
וְאַתְיִיָּהִיב לִיָּה שׂוֹלְטָנוּ מְעֵילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין
דְּסִפְרָא דְשְׁלֵמָה מִלְפָּא, אֲשֶׁתְּכַח רְזָא דָּא,
וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, זְפָאָה חוֹלְקִיהוֹן
דִּישְׂרָאֵל.

בְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וְוִי נֶפֶשׁ דְּאַבְדַת
וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וְוִי גּוֹפָא
אַצְטְרִיף לְמִימַר, דְּמַנִּיָּה אֲבְדַת נֶפֶשׁ. אֲבָל רְזָא
דְּמִלָּה, בְּבֵר נֶשׁ אִית נֶפֶשׁ, דְּנִטְלָא וּמְשִׁיף
לְגַבִּיָּה לְהָאִי רוּחָא מְעֶרֶב שֶׁבֶת. וְהָוָא רוּחָא
שְׂרִיא בְּגוֹוָה דְּהָיָא נֶפֶשׁ, וְדִיָּרָא בָּהּ כָּל יוֹמָא
דְּשֶׁבֶתָא. וּכְדִין, הָוָא נֶפֶשׁ, יִתְרָה בְּרִבּוּיָא
וְתוֹעֵלְתָא יִתִּיר מִמָּה דְּהָוָה.

וְעַל דָּא תְּנִינָן, כָּל נִפְשָׁאן דִּישְׂרָאֵל מִתְעַטְרִין
בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, וְעֲטָרָא דְלַהוֹן, דְּשְׂרִיא
הָאִי רוּחָא בְּגוֹוִיָּהוּ. כִּיִּן דְּנִפְק שֶׁבֶתָא, וְהָוָא
רוּחָא סְלֵקָא לְעֵילָא, כְּדִין וְוִי לְנֶפֶשׁ, דְּאַבְדַת
מִה דְאַבְדַת. אֲבְדַת הָוָא עֲטָרָא עֲלָאָה,
וְהָוָא חֵילָא קְדִישָׁא דְּהָוָה בָּהּ, וְדָא הוּא
וַיִּנְפֹשׁ, וְוִי נֶפֶשׁ, דְּאַבְדַת מִה דְאַבְדַת.

עוֹנֵתָן דְּחִפְיָמִין, דִּינְדְעֵי רְזִין עֲלָאִין, מְלִילָא
דְשֶׁבֶתָא לְלִילָא דְשֶׁבֶתָא, וְאוֹקְמוּהָ.

אֲבָל מְלָה דָּא שְׂאִילָנָא לְבוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְּהָא
חֲזִינָן דְּהָאִי כְּתָרָא תַתָּאָה, נִקְטָא מִה דְּנִקְטָא
בִּימָמָא, וּבְלִילָא יְהִיב מְזוֹנָא לְכָל חֵילִיָּה,
כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (מְשָׁלִי לֵא) וַתִּקַּם בְּעוֹד

טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנִעְרוֹתֶיהָ.
לֹזְקַחַת בַּיּוֹם וּנְוֹתְנַת בְּלִילָהּ.
וְעָכְשׁוּ אָמַר מֶרֶ, שֶׁהַזּוּג נִמְצָא
בְּלִילָהּ הַזֶּה?

אָמַר, וְדָאֵי שֶׁהַזּוּג נִמְצָא בְּלִילָהּ
הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּלִילָהּ
הַזֶּה מְפָרִישָׁה נְשָׁמוֹת לְכָל אוֹתָם
הַחֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים אֶת סוּדוֹת
הַחֲכָמָה, וְהַחֲבוּר וְהַזּוּג לֹא
נִמְצָא בַּיּוֹם אַחֵר בְּכָל הַשְּׁמֵחָה
בְּלֵי עֶרְבוּבָה (אֵלֶּא בְּשִׁבִיל זֶה) אַחֲרַת
כְּמוֹ זֶה. מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָן נְשָׁמוֹת
שִׁמְחָלְקַת, מִחֲלָקַת אוֹתָן
לְחֲכָמִים, לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים
כְּרֵאוּי. (וְעוֹד, בְּכָל) וְכָכָל לִילָהּ וְלִילָהּ
נִמְצָא זּוּג וְדָאֵי. מִתִּי? בְּחֻצוֹת
הַלֵּילָהּ. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. אֲבָל לֹא בְּכָל
הַצְּדָדִים כְּמוֹ בְּזוּג הַזֶּה.

וּמִשּׁוּם כֵּן, הַחֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים
הַסּוּדוֹת, צָרִיכִים לְסַדֵּר תְּשֻׁמֵּשׁ
בְּלִילָהּ הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁכָּל יָמוֹת הַשַּׁבָּת יֵשׁ לָהֶם רוּחַ
אַחֲרַת שְׁשׁוּרָה עַל הָעוֹלָם,
וּבְלִילָהּ הַזֶּה יֵשׁ לָהֶם רוּחַ אַחֲרַת
קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה שִׁיּוֹרְדַת לְבָנִים
קְדוּשִׁים, וְאוֹתָהּ רוּחַ נוֹשֶׁבֶת
מִעֲתִיק (הַקְדוּשׁ) כָּל הַעֲתִיקִים,
וְיוֹרְדַת לְחוּץ הַנִּקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה
לְתַתּ לָהּ מְנוּחָה לְכָל זֶה מִתְחַלֵּק
לְכָל הַצְּדָדִים, לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּבְשָׂאוֹתָם חֲכָמִים יוֹשְׁבִים
בְּאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה, הַרוּחַ
הַעֲלִיוֹנָה, צָרִיכִים לְשַׁמֵּשׂ אֶת
מִטָּתָם, שֶׁהַרוּחַ הַזֶּה מְמַשִּׁיכָה
אַחֲרֶיהָ לְמַטָּה אֶת כָּל אוֹתָן
נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, וְיוֹרְשִׁים
קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים בְּרוּחַ הַזֶּה
נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת לְבָנֵיהֶם כְּרֵאוּי.
בֵּינָן שֶׁהַרוּחַ הַזֶּה שׁוֹרָה עַל הָעוֹלָם,
כָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת וְכָל
הַמְקַטְרָגִים הַרְעִים הַסֹּתְלָקוּ מִן
הָעוֹלָם, וְלֹא צָרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל
שְׁמִירָהּ, מִשּׁוּם שֶׁיִּשְׂרָאֵל שְׁמוֹרִים

לִילָהּ וְתַתָּן טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנִעְרוֹתֶיהָ. נִקְטָא
בִּימָמָא, וְיִהְיָא בְּלִילָא. וְהַשְׁתָּא אָמַר מֶר
דְּזוּגָא אֲשֶׁתְּכַח בְּהַאי לִילָא.

אָמַר, וְדָאֵי זּוּגָא אֲשֶׁתְּכַח בְּלִילָא דָא. מָאֵי
טַעְמָא. בְּגִין דְּהַאי לִילָא, אֲפָרִישַׁת
נְשָׁמַתִּין לְכָל אֵינוּן (דָּף ר"ה ע"א) חֲפִימִין, דִּינְדַעִין
רְזִין דְּחֲכָמָתָא. וְחַבּוּרָא, וְזוּגָא, לָא אֲשֶׁתְּכַח
בַּיּוֹמָא אַחֲרָא בְּכָל חֲדוּהָ, בְּלֹא עֶרְבוּבָא (פ"א
אֵלֶּא בְּנִין דָּא) אַחֲרָא, כְּגוֹן דָּא. בְּגִין דְּאֵינוּן נְשָׁמַתִּין
דְּפְלִיגַת, פְּלִיגַת לוֹן בְּחֲפִימִין, בְּצַדִּיקִים,
בְּחֲסִידֵי כְּדָקָא יְאוּת. (פ"א וְתוּ בְּכָל) וּבְכָל לִילָא
וְלִילָא, זּוּגָא אֲשֶׁתְּכַח וְדָאֵי. אֵימַתִּי בְּפִלְגוֹת
לִילָא. וְהָא אוֹקִימָנָא. אֲבָל לָא בְּכָל סְטָרִין
כְּהַאי זּוּגָא.

וּבְגִין דָּא, חֲפִימִין דִּינְדַעִין רְזִין, בְּעֵינִין לְסִדְרָא
שְׁמוּשָׁא דְלַהוֹן, בְּהַאי לִילָא. מָאֵי
טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא, אֵית לוֹן רוּחָא
אַחֲרָא דְשָׂרָא עַל עֲלָמָא, וּבְהַאי לִילָא אֵית
לוֹן רוּחָא אַחֲרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּנַחְתָּא לְבָנֵי
קְדִישִׁין, וְהַהוּא רוּחָא נָשִׁיב מִעֲתִיקָא (נ"א קְדִישָׁא)
דְּכָל עֲתִיקִין, וְנַחְתָּא לְגוֹ נְקוּדָה תְּתַאָּה, לְמִיּהֵב
בְּהָ נִיחָא לְכָלָא, וְדָא אַתְּפְּלִיג לְכָל סְטָרִין,
לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְאֵת אָמַר בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

וְכַד אֵינוּן חֲפִימִין, יִתְבִּין בְּהַהוּא רוּחָא
קְדִישָׁא, רוּחָא עֲלָאָה, בְּעָאן לְשַׁמְשָׁא
עֲרִסִייהוּ, דְּהַאי רוּחָא אֲמֻשִׁיף אַבְתְּרִיהָ לְתַתָּא,
כָּל אֵינוּן נְשָׁמַתִּין קְדִישִׁין, וְיִרְתִּין קְדִישִׁי
עֲלִיוֹנִין, בְּהַאי רוּחָא, נְשָׁמַתִּין קְדִישִׁין
לְבָנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת.

בֵּינָן דְּהַאי רוּחָא שָׂרָא עַל עֲלָמָא, כָּל רוּחִין
בִּישִׁין, וְכָל מְקַטְרָגִין בִּישִׁין, אֲסִתְּלָקוּ
מִעֲלָמָא וְלֹא כְּעִינָן לְצִלָּאָה עַל נְטוּרָא, בְּגִין

באותה רוח, וספת שלום פורסת
כנפיה עליהם, והם שמורים
מהכל.

ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא
אדם יחידי, לא כליל רביעי של
שבת ולא כליל שבת, וצריך אדם
להשמר. והרי אמרנו, שכליל
השבת שמורים אנשים מכל
המקטרגים של העולם ולא
צריכים להתפלל על שמירה?
בא וראה, כף זה ודאי, ליל רביעי
של שבת צריכים להשמר מהם.

מה הטעם? משום שפתיב (בראשית
א) יהי מארת. מארת כתוב חסר,
והרי פרשה, שבגלל שהיא
חסרה, כמה קבוצות של רוחות
נקלו במארת הזה. קללות
ומארת הן בפגימת הלכנה, וכלם
שולטים באותו הלילה.

בליד השבת, כיון שכלם
מתפזרים להכנס לנקב של העפר,
שלא יכולים לשלט, צריך אדם
יחידי להשמר. ועוד, אף על גב
שלא יכולים לשלט, נראים
לפעמים, ובן אדם יחידי צריך
להשמר.

דבר זה כף שנינו, ואם כף, זה
חסרון של השמירה. אבל בשבת
השמירה מצויה לעם הקדוש,
וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך
הוא מעטר כל אחד ואחד
מישראל, ורוצה שישמרו את
העטרה הקדושה הזו שהתעטרו
בה. ואף על גב שהם אינם
נמצאים בישוב, לפעמים הם
נראים לאדם יחידי ומורע מזלו.
וצריך לאדם להתעטר בעטרה
קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו
לילה לעם הקדוש, הואיל וספת
שלום פרוסה על העם, שהרי
שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת
שלום, הצד האחר לא נמצא שם,
ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

דישראל אינון נטירין בהווא רוחא, וספת
שלום פריסת גדפהא עלייהו, ואינון נטירין
מכלא.

ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש
יחידי, לא בליליא רביעאה דשבתא,
ולא בליליא דשבתא, ובעי בר נש לאסתמרא.
והא אמרן, דבליליא דשבתא נטירין בני נשא
מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על
נטורא.

הא חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה
דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי
טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת
פתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה,
כמה חבילי טהירין אתפלילן בהאי מארת.
ליוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא,
וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בלידא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא
בנוקבא דעפרא, דלא יכלין
לשלטאה, בעי בר נש יחידי, לאסתמרא.
ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין
לזמנין, ובר נש יחידי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גריעותא דנטורא
איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח
לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל
שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי
דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו
ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא,
לזמנין לבר נש יחידי אתחזון, ואתרע
מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא
בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא
קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על
עמא, דהא תנינן, בכל אתר דספת שלום

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנורה) התפתח מאיר לעלות למעלה ביפי של שבעים העטרות שהן החלקים היתרים, והנזקן של כל הזקנים מתעורר.

אז כשעולה האור, העם הקדוש מקדימים לבית הפנסת בלבוש כבוד בשמחה, מתעטרים בעטרה קדושה שלמעלה באותה רוח שעומדת עליהם למטה, משבחים בשירות ותשבחות, והתשבחות עולות למעלה, וכל העליונים והתחתונים בשמחה, וכלם מתעטרים כאחד. פותחים העליונים ואומרים: אשריכם העם הקדוש בארץ, שרבוניכם התעטר עליכם, וכל החילות הקדושים מתעטרים בשבילכם.

היום הזה הוא יום הנשמות, ולא יום הגוף, משום ששלטון צרור הנשמות הוא, וכל העליונים והתחתונים עומדים בזווג אחד, בעטרה של רוח יתרה עליונה קדושה.

הפצת השבת של העם הקדוש, שלש תפלות נמצאות ביום הזה כנגד שלש שבתות, ופרשוה, והכל אחד. פיון שנקנסו העם הקדוש לבית הפנסת, אסור להשתדל אפלו בצרף בית הפנסת, אלא בדברי תשבחות ותפלה ותורה וכראוי להם.

ומי שמשתדל בדברים אחרים ובדברי העולם, זהו אדם שמחלל שבת, ואין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש-ברוך-הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונים, ולהשתדל בתורה.

ולאשתדל באורייתא.

אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יזמא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטור לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

בדין פד סליק נהורא, עמא קדישא מקדמי לבי פנישתא בלבוש יקר בחדוה, מתעטרין בעטרא קדישא דלעילא, בההוא רוחא דקיימא עליהו לתתא, משבחין בשירין ותושבחין, וסלקין תשבחין לעילא, ועלאין ותתאין פלהו בחדוה, ומתעטרין פלהו כחדא. פתחי עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא בארעא, דמאריכון אתעטר עליכו, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכון.

האי יזמא, יזמא דנשמתינ איהו, ולא יזמא דגופא, בגין דשלטנו דצורא דנשמתינ איהו, וקיימן עלאין ותתאין פלהו בזווגא (ד) ר"ה ע"ב) חדא, בעטרא דרוחא יתירא עלאה קדישא.

צלותא דשבתא, דעמא קדישא, תלת צלותין אשתכחו בהאי יזמא, לקבל תלת שפתי, ואוקמוה, וכלהו חד. פיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא, אסיר לאשתדלא אפילו בצורף בי כנישתא, אלא במלי תשבחין וצלותא, ואורייתא, וכדקא חזי לון.

ומאן דאשתדל במלין אחרנין, ובמלין דעלמא, דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביזמא דשבתא, ואינון שווי ידיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלנאי, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחין דמאריהון,

ולאשתדלא באורייתא.

היום הזה הוא יום הנשמות
שמתעטר אותו צרור הנשמות
(בתשבות של אדונים). משום כך
משבחים בתשבות תשבתת
הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך
את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר
וכו'. ואין התשבתת אלא בצד
של נשמה ורוח, והיום הזה עומד
ברוח ונשמה, ולא של גוף.

התשבתת של דרגה אחרת
עליונה, סוד היום, שמש קדושה
שגיא אור היום, הינו יוצר אור.
סוד האור המאיר, שממנו נזונים
ומאירים כל אותן הצבאות,
המרכבות, והפוכבים והמזלות,
וכל אותם ששולטים על העולם.
תשבתתו של העולם הבא ביום
הזה, הינו אל אדון. והתשבתת
הזו היא בסוד עשרים ושנים
אותיות עליונות קדושות
שמתעטרות באבות ובמרכבה
העליונה הקדושה.

האותיות הקטנות הן עשרים
ושנים אותיות, שהן העולם
הפתוח, שהן אל ברוך גדול דעה
וכו', ואין בין תבה לתבה רוח
אחר, אלא אות רשומה בכל תבה
ותבה. ובעולם העליון יש רוח,
והצדדים הקדושים בין אות
לאות. וזוהי תשבתת על
תשבתת, שהאותיות העליונות
של היום השביעי משבחות
ואומרות למלך העליון יוצר
בראשית.

בשהתשבתת הזו עולה למעלה,
ששים מרכבות עליונות שאמרנו,
מזמנות ולוקחות את התשבתת
הזו מהעם הקדוש, ומעלים אותה
להתעטר בה בכמה מרכבות
עליונות שממנות. וכל אותם
הצדיקים שבגן עדן, כלם
מתעטרים בתשבתת הזאת, וכל

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא
ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבחון המאריהון)

בגין כך משבחי בתושבחון תשבתתא
דנשמתא, והיינו נשמת כל חי תברך את שמך
י' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ולית
תושבתתא אלא בסטרא דנשמתא ורוחא,
והאי יומא, קיימא ברוחא ונשמתא, ולא
דגופא.

תושבתתא דדרגא אחרא עלאה, רזא דיומא,
שמשא קדישא דאיהו נהורא
דיממא, היינו יוצר אור. רזא דנהורא דנהיר,
דמניה אתזנן ונהרין כל אינון חיילין, רתיכין,
וככביא ומזלי, וכל אינון דשלטין על עלמא.
תושבתתא דעלמא דאתי ביומא דא, היינו אל
אדון. ותושבתתא דא, איהו ברזא
דעשרין ותריין אתוון עלאין קדישין,
דמתעטרן באבהן וברתיכא עלאה קדישא.

אתוון זעירין, אינון עשרין ותריין אתוון,
דאינון בעלמא תתאה, דאינון אל
ברוך גדול דעה וכו', ולא אית בין תיבה
לתיבה, ורוחא אתרא, אלא את רשימא בכל
תיבה ותיבה. ובעלמא עלאה, אית רווחא,
וסטריין קדישין, בין את לאת. ודא איהו,
תושבתתא על תושבתתא, דאתוון עלאין
דיומא שביעאה, קא משבח ואמר למלכא
עלאה יוצר בראשית.

בר תושבתתא דא סלקא לעילא, שתין רתיכין
עלאין דקאמרן, מזדמנין ונטלי להאי
תושבתתא מעמא קדישא, וסלקי לה
לאתעטרא בה, בכמה רתיכין עלאין, די
ממנן, וכל אינון צדיקייא דבגנתא דעדן,
פלהו מתעטרן בתושבתתא דא, וכל אינון
רתיכין, וכל אינון נשמתין דצדיקייא, פלהו סלקין בתושבתתא דא, עד

רָזָא דְכוּרְסֵיָא.

בַּד מָטָא לְכוּרְסֵיָא קְדִישָׁא, תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא
דְּכָל יִשְׂרָאֵל, קִיַּימָא תַּמָּן, עַד זְמַנָּא
דְּקַאמְרֵי קְדִישָׁה עֲלָאָה דְּמוֹסָף. וְכַדִּין סְלוּקָא
דְּלַתְתָּא לְעֵילָא, לְאַתְאַחְדָּא כְּלָא לְעֵילָא
לְעֵילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד. דָּא אִיהִי תּוֹשְׁבַחְתָּא,
דְּסִלְקָא עַל כְּלָהּוּ תְּשַׁבְּחֵן.

מִכְּבָּאן וּלְהֵלְאָה, סְדוּרָא דְעֲלוּתָא דְשָׁאֵר יוֹמֵי,
עַד יִשְׁמַח מֹשֶׁה וְכוּ', חֲדוּתָא דְדִרְגָּא
עֲלָאָה, עֲקָרָא דְאַבְהֵן, דְּחֲדִי בְּהֵוּא עַדְבָּא
דִּילֵיהּ, פַּד סְלִיק פּוּרְסֵיָא לְגַבִּיהּ, וְנָטִיל לָהּ,
וּמַתְחַבְּרָאן כְּחֻדָּא. וְדָא אִיהוּ חֲדוּהָ דְאוּרִייתָא
עֲלָאָה דְלְעֵילָא, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב. דְּחֲדִי
בְּאוּרִייתָא דְלַתְתָּא, תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה, וְאַתְחַבְּרוּ
דָּא בְּדָא.

בֵּינָן דְּאַתְחַבְּרוּ כְּחֻדָּא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַכְלָלָא
בְּהֵוּא חֲדוּהָ לְעַמָּא קְדִישָׁא, יִשְׁמַחוּ
בְּמַלְכוּתְךָ שׁוּמְרֵי שְׁבַת וְכוּ', אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
אַבוּתֵינוּ רְצֵה נָא בְּמִנוּחְתָּנוּ.

רָזָא דְסִפְר תּוֹרָה בְּיוֹמָא דָּא, הָא אוּקְמוּהָ תְּנִינָן
כְּתִיב, (נחמיה ח) וַיִּקְרָאוּ בְּסִפְר בְּתוֹרַת
הָאֱלֹהִים מִפּוּרֶשׁ וְשׁוּם שְׁכָל וַיְבִינּוּ בְּמִקְרָא
וְהָא אוּקְמוּהָ רָזָא, דְּאִינוּן פְּסוּקֵי טַעְמֵי,
וּמְסוּרַת, וְכָל אִינוּן דְּיוּקִין, (נ"א תקונין) וְרִזִּין
עֲלָאִין, כְּלָא אַתְמָסֵר לְמֹשֶׁה מְסִינֵי. אִי כְּכָל
הֲנִי דְּיוּקִין אַתְמָסֵר אוּרִייתָא לְמֹשֶׁה, סִפְר
תּוֹרָה דְּאִיהוּ בְּכָל אִינוּן קְדוּשָׁאן, אַמְאֵי אִיהוּ
חֶסֶר מִכָּל הֲנִי תְּקוּנִין וְרִזִּין דְּאַתְמָסְרוּ לֵיהּ
לְמֹשֶׁה בְּאוּרִייתָא.

אַלְּא רָזָא דָּא, פַּד פּוּרְסֵיָא קְדִישָׁא מַתְעַטְרָא,
וְאַתְכְּלִילַת בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, כָּל אִינוּן
דְּיוּקִנִּין, וְכָל אִינוּן טַעְמִין וּמְסוּרוֹת, כְּלָהּוּ
עֲאֵלִין בְּגַנְזוּ, וְאַתְרְשִׁימוּ (דף ר"ו ע"א) בְּגוּ

אוּתָן מְרַכְּבוֹת וְכָל אוּתָן נִשְׁמוֹת
הַצְדִּיקִים, כְּלָם עוֹלִים בְּתִשְׁבַּחַת
הַזֶּה עַד סוּד הַפֶּסָא.

וּכְשִׁמְנִיעָה לְפֶסָא הַקְדוּשׁ
הַתִּשְׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל,
עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׁאוּמְרִים
הַקְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל מוֹסָף. וְאִז
הָעֲלִיָּה שֶׁלמִטָּה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחֹז
הַכֹּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל
אַחַד. זוֹהִי הַתִּשְׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל
כָּל הַתִּשְׁבָּחוֹת.

מִכְּבָּאן וְהֵלְאָה סְדוּר הַתְּפִלָּה שֶׁל
שָׁאֵר הַיָּמִים, עַד יִשְׁמַח מֹשֶׁה וְכוּ',
הַשְּׂמִיחָה שֶׁל הַדִּרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה,
עֲקָר הָאֲבוֹת, שְׁשִׁמַּח בְּאוֹתוֹ חֵלֶק
שְׁלוֹ כְּשֶׁהִפְסֵא עוֹלָה אֵלָיו וְנוֹטֵל
אוֹתָהּ, וּמַתְחַבְּרִים כְּאַחַד. זוֹהִי
שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
שֶׁלמַעְלָה, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב. שְׂשִׁמַּח
בְּתוֹרָה שֶׁלמִטָּה, תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה,
וּמַתְחַבְּרִים זֶה עִם זֶה.

בֵּינָן שֶׁהַתְּחַבְּרוּ כְּאַחַד, צְרִיךְ אָדָם
לְהַכְּלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמִיחָה אֶת הָעַם
הַקְדוּשׁ, יִשְׁמַחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוּמְרֵי
שְׁבַת וְכוּ', אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
אַבוּתֵינוּ רְצֵה נָא בְּמִנוּחְתָּנוּ.

סוּד סִפְר הַתּוֹרָה בְּיוֹם הַזֶּה הָרִי
פְּרָשׁוּהוּ, שְׁשִׁנִּינוּ כְּתוּב (נחמיה ח)
וַיִּקְרָאוּ בְּסִפְר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים
מִפּוּרֶשׁ וְשׁוּם שְׁכָל וַיְבִינּוּ בְּמִקְרָא,
וְהָרִי בְּאָרוֹ אֶת הַסּוּד, שְׁהֵם
פְּסוּקִים, טַעְמִים וּמְסוּרַת, וְכָל
אוֹתָם דְּיוּקִים (תְּקוּנִים) וְסוּדוֹת
עֲלִיּוֹנִים, הַכֹּל נִמְסַר לְמֹשֶׁה
מְסִינֵי. אִם כְּכָל הַדְּיוּקִים הִלְלוּ
נִמְסְרָה תּוֹרָה לְמֹשֶׁה, אִז סִפְר
תּוֹרָה שֶׁהוּא בְּכָל אוּתָן קְדוּשׁוֹת,
לְמָה הוּא חֶסֶר מִכָּל הַתְּקוּנִים
הָאֵלוּ וְהַסּוּדוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לוֹ לְמֹשֶׁה
בְּתוֹרָה?

אַלְּא סוּד זֶה, כְּשֶׁהִפְסֵא הַקְדוּשׁ
מַתְעַטְר, וְנִכְלַלַת בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב
כָּל אוּתָן דְּמִיּוֹת, וְכָל אוֹתָם
טַעְמִים וּמְסוּרוֹת, כְּלָם נִכְנָסִים

בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבעל פה, ובהם התעברה כמו אשה שהתעברה מהזכר, ונשארו האותיות העליונות לבדן בקדשתן פראוי. ולהראות בכית הפנסת, שהרי מתברכת ומתעטרת הכפסא מסוד תורה שבכתב, ושם מכניסה כל אותן דמיות ומתקדשת ממנו, צריך להראות באותיות לבדן פראוי.

ואז הכל מתקדש בקדשה עליונה פראוי, כל שפן וכל שפן ביום הזה. ביום הזה צריך להעלות שבעה אנשים כנגד שבעה קולות, שהם סוד התורה, ובזמנים ובמועדים חמש תוף סוד זה. ביום הכפורים שש תוף הסוד העליון הזה.

והכל סוד אחד. חמש, שהם חמש דרגות למטה מדרגת האור הראשון למטה, והם סוד התורה. שש, שהם ששה צדדים, והכל סוד אחד. שבע הם שבעה קולות, וכלם סוד אחד אלה ואלה.

בראש חדש נוסף אחד על שלשה בשביל השמש שמאיר באותו זמן ללבנה, ונוסף אור על הלבנה, וזהו סוד מוסף. בספר תורה צריך להשמע קול אחד ודבור.

הסוד לסדר העם הקדוש ביום הזה ובשאר הימים שלספר תורה צריך לסדר ולתקן תקון בכפסא אחד שנקרא תבה, ואותו כפסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכפסא. ודרגה אחת למעלה לשים עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

פורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב, באורייתא דבעל פה, ובהו אתעברת, פאתתא דאתעברת מן דכורא, ואשתארו אתוון עלאין לחודייהו בקדושייהו כדקא חזי. ולא תחזא בבי כנישפא, דהא אתברכת ואתעטרת פורסייא מרזא דתורה שבכתב, ותמן אעיל כל אינון דיוקנין, ואיהי אתקדשת מניה, בעי לאתחזא באתוון לחודייהו כדקא יאות.

וכדין, פלא אתקדש בקדושה עלאה כדקא חזי, כל שפן וכל שפן בהאי יומא. בהאי יומא בעי לסלקא שבעה גוברין, לקבל שבעה קלין, דאינון רזא דאורייתא. ובזמנין ובמועדין חמש, גו רזא דא. ביומא דכפורי שית. גו רזא עלאה דא.

ובלא רזא חדא. חמש, דאינון חמש דרגין לתתא, מדרגא דאור קדמאה לתתא, ואינון רזא דאורייתא. שית, דאינון שית סטרין וכלא רזא חדא. שבע אינון שבע קלין. וכלהו רזא חדא, אלין ואלין.

בראש חדש אתוסף חד על תלתא, בגין שמשא, דנהיר בההוא זמנא, לסיהרא, ואתוסף נהורא על סיהרא, והיינו רזא דמוסף. בספר תורה, בעי לשותמע חד קלא ודבור.

סדורא לסדרא עמא קדישא ביומא דא, ובשאר יומין דספר תורה בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד פרסייא דאקרי תיבה, וההוא פרסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכפסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולא תחזא ליה לכלא.

בשעוֹרָה לָשֶׁם סֵפֶר תּוֹרָה, אִזְ צְרִיכִים כָּל הָעַם לְסֹדֵר עֲצָמָם לְמִטָּה בְּאִימָה וּפְחָד, בְּרִתָּת וּבְזִיעַ וּלְכֹנֵן לָבֶס, כְּאֵלוּ שְׁכַעַת עוֹמְדִים עַל הַר סִינַי לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְיִהְיוּ מְקַשְׁבִּים וּמְטִים אֲזִנֵּיהֶם. וְאִין רְשׁוּת לָעַם לְפִתּוּחַ פִּיהֶם אֲפִלוּ בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, כָּל שֶׁכֵּן בְּדַבְרֵי אַחֵר, אֲלֵא כָּלֶם בְּאִימָה, כְּמִי שְׁאִין לוֹ פֶּה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׁפָתוֹב (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֲמֹדוֹ כָּל הָעַם. (שם) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעַם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁמוּצִיאִים סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוּר לְקֹרֵא בּוֹ, נִפְתָּחִים שְׁעָרֵי רַחֲמִים בְּשָׁמַיִם, וּמַעֲזָרִים אֶת הָאֲהָבָה לְמַעֲלָה, וְצָרִיף אָדָם לומר כֹּף.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם, בְּרוּךְ כְּתָרִף וּמְקוֹמֵךְ, יִהְיֶה רְצוֹנֵךְ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפְדוּתֵי מִינְךָ הִרְאָה לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וְלִהְיֶיעַ לָנוּ מְטוֹב אוֹרֶךְ וּלְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּאֲרִיף לָנוּ חַיִּים בְּטוֹב, וְלִהְיוֹתִי נִפְקֵד בֵּין הַצַּדִּיקִים לְרַחֵם עָלַי וְלִשְׁמַר אוֹתִי, וְאֵת כָּל שְׁלִי וְשָׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַזֶּן אֶת הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמַּלְאָכִים וּמְפָרְנֵם אֶת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמַּלְכוּת שֶׁלֶךָ הִיא. אֲנִי עַבְדְּךָ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמִלְּפָנָיו כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכָל זְמַן וְזִמְנָן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטָח וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֵלֵהֶם הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמַת וְתוֹרַתוֹ אֲמַת וּנְבִיאָיו אֲמַת, וּמְרַבֶּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמַת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטָח, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנִּכְבָּד אֲנִי אוֹמֵר תִּשְׁבַּחְתָּ. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּפְּתַח לְבִי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנֶךָ, וְתִשְׁלִים

בְּרִי סְלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתַמּוֹן, כְּדִין בְּעֵאֵן כָּל עֲמָא לְסִדְרָא גְרַמְיֵיהוּ לְתַתָּא, בְּאִימָתָא בְּדַחִילוֹ בְּרִתָּת בְּזִיעַ, וּלְכֹוֹנָא לְבִיָּהוּ, כְּמָה דְהִשְׁתָּא קְנִימִין עַל טוֹרָא דְסִינַי לְקַבְּלָא אוֹרִיָּיתָא, וְיִהוֹן צִיִּיתִין וְיִרְכוּן אוֹדְנֵיָּהוּ. וְלִית רְשׁוּ לְעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִיהוֹן, אֲפִילוּ בְּמִילֵי דְאוֹרִיָּיתָא, וְכָל שֶׁכֵּן בְּמִלָּה אַחְרָא, אֲלֵא כְּלָהוּ בְּאִימָתָא, כְּמָאן דְלִית לֵיהּ פּוּמָא וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֲמֹדוֹ כָּל הָעַם. (נחמיה ח) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעַם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד מִפְקִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוּרָא, לְמִקְרָא בֵּיהּ, מְתַפְתְּחִין תְּרַעֵי שְׁמַיָּא דְרַחֲמִין, וּמַעֲזָרִין אֶת הָאֲהָבָה לְעִילָא, וְאֲבַעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְמִימַר הַכִּי.

בְּרוּךְ שְׁמִיָּה דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא, בְּרִיף כְּתָרִף וְאֲתָרִף, יְהֵא רְעוּתְךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפּוֹרְקָן מִינְךָ, אַחְזִי לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וְלֵאמְטוּי לָנָא מְטוֹב נְהוֹרְךָ, וּלְקַבְּלָא צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רְעוּא קְדָמְךָ, דְתוֹרִיף לָן חַיִּים בְּטִיבוֹ, וְלִהְיוּ אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צְדִיקָא, לְמַרְחֵם עָלַי, וְלִמְנַטֵּר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילִי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכָלֵא, וּמְפָרְנֵם לְכָלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כָּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מַלְאָכָא, וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הוּא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְסִגִּידְנָא קַמִּיָּה, וּמִקַּמִּי דִיקָר אוֹרִיָּיתִיָּה, בְּכָל עֵידָן וְעֵידָן. לֹא עַל אֵינֶשׁ רַחֲצִנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֵלְהָא דְשְׁמַיָּא, דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאוֹרִיָּיתִיָּה קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסִגִּי לְמַעַבְדַּ טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בֵּיהּ אֲנָא רַחֲמִין, וְלִשְׁמִיָּה קְדִישָׁא יְקִירָא אֲנָא אִימַר תִּשְׁבַּחְתָּן. יְהֵא רְעוּא קְדָמְךָ, דְתַפְתַּח לְבָאֵי בְּאוֹרִיָּיתְךָ וְתִיָּהֵב לִי בְּנִין דְכָרִין דְעַבְדִּין

משאלות לבי ולב כל עמך ישראל
לטוב ולחיים ולשלום, אמן.

ואסור לקרא בספר תורה, רק
אחד לבדו, וכלם מקשיבים
ושותקים, כדי שישמעו הדברים
מפיו כאלו קבלו אותה באותה
שעה מהר סיני. ומי שקורא
בתורה, שיהיה אחד עומד עליו
ושותק, שלא ישמע - רק דבור
אחד לבדו ולא שני דבורים. לשון
קדש אחת, ואחד הוא, ולא שני
דבורים. ואם נמצאים שנים בספר
תורה, זהו חסרון של סוד
האמונה, וחסרון פבוד התורה
נמצא בספר תורה. וצריך קול
אחד, מתרגם אחד, וסוד זה -
קלפה ומת. (סוד העולם וסוד העולם

הבא).

בכלם שותקים ואחד קורא,
שכתוב (שמות ב) וידבר אליהם את
כל הדברים האלה לאמר. הוא
למעלה, וכל העם למטה, שכתוב
(שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר.
וכתוב ומשה עלה אל האלהים.
ואותו שקורא בתורה, ישים לבו
ורצונו לאותם דברים, וכי הוא
שליח רבונו בסדורים של הדברים
הללו להשמיע לכל העם, שהרי
הוא עומד פדגמה עליונה. משום
כך, מי שעולה לקרא בתורה,
יסדר אותם דברים בראשונה
בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה.
מנין לנו? מאותו דבור, שטרם
ישמיע תורה לעם הקדוש, מה
פתוב? (איוב כח) אז ראה ויספרה
הכינה וגם חקרה. ואחר כך,
ויאמר לאדם הן יראת ה' היא

חכמה וגו'.

אסור לו למי שקורא בתורה
להפסיק בפרשה או אפילו דבר
אחד, אלא רק במקום שהפסיק
משה את הפרשה לעם הקדוש -
יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת
שבת זו בפרשת שבת אחרת.

רעותך. ותשלים משאלין דלבאי, ולבא דכל
עמך ישראל לטב ולחיים ולשלום אמן.

ואסור למקרי בספרא דאורייתא, בר חד
בלחודוי, וכלא צייתין ושתקין, בגין
דישמעון מלין מפומיה, כאילו קבילו לה
ההיא שעתא מטורא דסיני. ומאן דקרי
באורייתא, להוי חד קאים עליה, ושתיק. דלא
ישתמע בר דבור חד בלחודוי, לא תרין
דבורין, לשון קדש חד, וחד הוא, ולא תרין
דבורין, ואי תרין משתפחין בספר תורה,
גריעותא דרזא דמהימנותא איהו וגריעותא
דיקרא דאורייתא אשתכח בספר תורה, ובעי
חד קלא. מתרגם חד. ורזא דא קליפה ומוחא.

(רוא דעלמא דא ורזא דעלמא דאמי).

בלא שתקין, וחד קארי, דכתיב, (שמות ב) וידבר
אלהים את כל הדברים האלה לאמר
איהו לעילא, וכל עמא לתתא, (דף ר"ז ע"ב)
דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתיב
(שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

וההוא דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה
לאינון מלין, וכי איהו שליחא
דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל
עמא, דהא איהו קאים פדוגמא עלאה. בגין
כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון
מלין פקדמיתא בביתיה, ואי לא, לא יקרי
באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע
אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז
ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולבתר,
ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו'.

אסור ליה למאן דקארי באורייתא למפסק
פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא
באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא,
יפסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא
דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

הסוד הנזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: אני משבת פלוני (מצבור פלוני), ואני משבת פלוני (מצבור פלוני).

באותה שעה קורא ליופיא"ל ממנה הגדול, ולחמשים ושלוש מרכבות קדושות שפחת דוד שהתמנו לשמושה של תורה, וכל מרכבה ומרכבה מנה אותה את המרכבה הזו על פרשה פלונית שבשבת פלונית, ומרכבה פלונית על פרשה פלונית של שבת פלונית. וכל אחת ואחת משמשת את התורה של אותה שבת שלה, ואסור לנו לערב אלה באלה, ולא להכניס מרכבה למרכבת חביתה אפלו כמלא נימה, ואפלו בתבה אחת או אפלו באות אחת. אלא כל אחת ואחת כפי שפסק להן הקדוש ברוך הוא, וכמו שמנה אותן באותן פרשיות, כל אחת ואחת על משמרתה.

ורבן כשמתעטרת פרשה זו, עולות אותן המלים של אותה הפרשה שנשלמה בצבור, ואותה מרכבה לוקחת אותם, זו שממנה על אותה פרשה, ומעלה אותם לפני הקדוש ברוך הוא, ואותם מלים ממש עומדות לפניו ואומרות: אני פרשה פלונית שהשלימוני צבור פלוני כן וכך. אם השתלמה כראוי לה, מעלים את אותן מלים, ומתעטרות על הפסא הקדוש, ואותה מרכבה משמשת לפניו, כל מרכבה ומרכבה, הפרשה של כל שבת ושבת, וכלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש, ובהן היא עולה

רוא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא בריך הוא. כיון דאשלימו למפסק הני פרשין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא בריך הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) ואנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני).

בההוא שעתא, קרא ליופיא"ל רב ממנא, ולחמשין ותלת רתיכין קדישין דתחות ידיה, דאתמנון בשמושא דאורייתא, וכל רתיכא ורתיכא מגי ליה, להאי רתיכא על פרשתא פלגיא, דבשבת פלוני. ורתיכא פלוני, על פרשתא פלגיא, דשבת פלוני. וכל חד וחד, משמשא לאורייתא, דההוא שבת דיליה. ואסיר לן לערבא אלין באלין, ולא לאעלא רתיכא ברתיכא דחבריה, אפילו כמלא נימא. ואפילו בחד תיבה, או אפילו באת חד, אלא כל חד וחד, כמה דפסיק לון קדשא בריך הוא, וכמה דמגי לון באינון פרשין, כל חד וחד על מטריה.

ועל דא, כד מתעטרא פרשתא דא, סלקן אינון מלין דההיא פרשתא, דאשתלים בצבורא, ונטיל לון ההוא רתיכא, דממנא בההיא פרשתא, וסליק לון קמי קדשא בריך הוא, ואלין מלין ממש, קיימין קמיה ואמרינן, אנא פרשתא פלגיא, דאשלימו לי צבורא פלוני, הכי והכי.

אי אשתלים פדקא חזי ליה, סלקין אינון מלין, ומתעטרין על פורסייא קדישא, וההוא רתיכא משמשא קמיה, כל רתיכא ורתיכא, פרשתא דכל שבתא ושבתא, וכלהו מתעטרין בגו פורסייא קדישא, ובהו איהי סלקא לאתיחדא לעילא לעילא, ואתעביד

להתייחד למעלה למעלה, והכל נעשה כלל אחד. משום כך, אשרי חלקו מי שמשלים פְּרַשְׁת כַּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת כְּרַאוּי כְּמוֹ שֶׁפָּסְקוּ אוֹתָהּ לְמַעְלָה.

פְּעָמִים קוֹרְאִים בְּסֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת; בְּמִנְחָה, בְּשַׁעֲרֵי הַיָּדִין תְּלוּי לַעֲת עֶרֶב, צְרִיכִים לְהַכְלִיל שְׂמַאל בְּיָמִין, שְׁהָרִי תּוֹרָה נִתְּנָה מִשְׁנֵי צְדָדִים, שְׁפָתוֹב (דברים לג) מִיָּמִינוּ אֵשׁ דַּת לְמוֹ, מִיָּמִין וְשְׂמַאל. מִשׁוּם כֵּן לְסֵפֶר הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בַעֲשָׂרָה פְּסוּקִים אוֹ יוֹתֵר, אֲבָל לֹא שְׁלֵמוֹת הַפְּרָשָׁה, שְׁהָרִי שְׁלֵמוֹת הַפְּרָשָׁה אֵינָה אֲלֵא בְּיָמִין, וְהַיָּמִין תְּלוּי עַד שַׁעֲרֵי הַמִּנְחָה, וְהָרִי פְּרָשִׁיָּהּ.

בְּשָׁנֵי בְּשַׁבָּת וּבַחֲמִישֵׁי בְּשַׁבָּת, מִשׁוּם שִׁינּוּדוֹת הַדְּרָגוֹת לְמִטָּה, שֶׁהֵם כָּלֵל הַתּוֹרָה. וְאִם תֹּאמֶר, הָרִי נְבִיאִים הַתְּפָרְשׁוּ לְמִטָּה - אֲלֵא כֵּן זֶה וְדָאֵי. אֲבָל אֵלֶּה שְׁלֵמוֹתָהּ, כָּלֵם כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹלֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְסוּד הַדְּבָר - הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת הַלְלוּ הֵן נִקְרְאוֹת פְּרָשָׁה אַחַת, וְאַחַר כֵּן יִצְאֹת מִהֵן תִּשַׁע דְּרָגוֹת שְׁנֵאוֹתוֹת כְּאֶחָד, וּמִשׁוּם כֵּן תִּשַׁע אֲנָשִׁים; שְׁלֵשָׁה בְּמִנְחָה בְּשַׁבָּת, וְשְׁלֵשָׁה בְּיוֹם שְׁנֵי וְשְׁלֵשָׁה בְּיוֹם חֲמִישִׁי. הָרִי תִשַׁע. וּבְסֵפֶר שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא, בְּמִנְחָה בְּשַׁבָּת הָרִי הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל שְׂמַאל, וְהַנְּקֵדָה הַתְּחַתּוֹנָה בְּאוֹתוֹ צַד הַשְּׂמַאל מִקְבֵּלֵת סוּד הַתּוֹרָה. אִזּוֹ בְּאוֹתָהּ שַׁעֲרָה נּוֹסַעַת מִצַּד שְׂמַאל, וּמְשַׁלָּה אָנוּ קוֹרְאִים.

שְׁהָרִי הִיא עוֹמֶדֶת בְּסוּד שֶׁל תִּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תִּשַׁעָה, וְהֵם שֹׁשֶׁה שֶׁל חַל וְשְׁלֵשָׁה בְּשַׁעֲרֵי שְׂמַאל מִתְּעוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלְהַכְלִיל הַכָּל כְּאֶחָד. וְהִיא מִתְּעוֹרֶרֶת בָּהֶם בְּשְׁלֵשָׁה צְדָדִים,

כֹּלָא כְּלָלָא חֲדָא. בְּגִין כֵּן, זְכָאָה חוֹלְקִיָּהּ מֵאֵן דְּאֲשְׁלִים פְּרַשְׁתָּא דְכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, פְּדָקָא יְאוּת, כְּמָה דְּאֶפְסִיקוּ לְעִילָא.

תְּרִי זְמַנִּי, קְרִינָן בְּסֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבְּתָא, בְּמִנְחָה, בְּשַׁעֲרֵי דְדִינָא תְּלִיא, לְעִידָן עֶרֶב. צְרִיכִין לְאֶכְלָלָא שְׂמַאלָא בְּיָמִינָא, דְּהָא אֲוֹרִייתָא מִתְּרִין סְטְרִין אֲתִייהִיבֵת, דְּכַתִּיב, (דברים לג) מִיָּמִינוּ אֵשׁ דַּת לְמוֹ, יְמִינָא וְשְׂמַאלָא.

בְּגִין כֵּן סֵפֶר תּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בַעֲשָׂרָה פְּסוּקִין, אוֹ יוֹתֵר, אֲבָל לֹא שְׁלֵמוֹ דְּפְרַשְׁתָּא, דְּהָא שְׁלֵמוֹ דְּפְרַשְׁתָּא לֹא הוּי, אֲלֵא בְּיָמִינָא, וְיָמִינָא תְּלִיא עַד שַׁעֲרֵי דְמִנְחָה, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

בְּשָׁנֵי בְּשַׁבְּתָא, וּבַחֲמִישֵׁי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין דְּקָא נִחְתִּין דְּרָגִין לְתַתָּא, דְּאֵינּוּן כְּלָלָא דְּאוֹרִייתָא. וְאִי תִימָא, הָא נְבִיאִין מִתְּפָרְשָׁן לְתַתָּא. אֲלֵא הִכִּי הוּא וְדָאֵי, אֲבָל הֵנִי דְלְתַתָּא, כְּלָלָא דְּאוֹרִייתָא, וְכָל חַד וְחַד כְּלִיל לְכָל חַד וְחַד.

וְרָזָא דְּמִלָּה, אֲלִין דְּרָגִין עֲלָאִין, אֵינּוּן אֶקְרוּן פְּרַשְׁתָּא חֲדָא, וְלְבַתֵּר נְפָקִין מִנִּייהוּ תִשַׁע דְּרָגִין, דְּאֲתֵאֲחִדוּן כְּחֲדָא, וּבְגִין כֵּן תִּשַׁעָה גּוֹבְרִין, תְּלַת בְּשַׁבְּתָא בְּמִנְחָה, וְתַלַּת בְּיוֹמָא תְּנִינָא, וְתַלַּת בְּיוֹמָא חֲמִשָּׁאָה, הָא תִשַׁעָה.

וּבְסֵפֶרָא דְּרַב יִיבָא סְבָא, בְּמִנְחָה בְּשַׁבְּתָא, הָא אֲתַעֵר רְזָא דְּשְׂמַאלָא, וְנִקְוֵדָה תְּתָאָה, בְּהֵהוּא סְטְרָא דְּשְׂמַאלָא, מְקַבְּלָא רְזָא דְּאוֹרִייתָא, פְּדִין בְּהֵהוּא שַׁעֲרָא, נְטָלָא מִסְטְרָא דְּשְׂמַאלָא, וּמִדִּילִיָּהּ קְרִינָן.

דְּהָא אֵינִי קְרִימָא בְּרָזָא (דף ר"ז ע"א) דְּתִשַׁעָה, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תִּשַׁעָה, וְאֵינּוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלַּת בְּשַׁעֲרֵי דְּאֲתַעֵר שְׂמַאלָא בְּשַׁבְּתָא, וְלֵאֲתַפְּלָלָא כֹּלָא כְּחֲדָא. וְאֵינִי מִתְּעוֹרֵרָא בְּהוּ,

כמו שלשת הצדדים העליונים שהם כלל של פרשת השבת. אשרי חלקו של מי שזוכה לכבוד השבת. אשריו בשני העולמות, בעולם הזה ובעולם הבא.

כתוב (שמות טז) אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. מה זה מקומו? שנינו, ממקומו - מאותו מקום שראוי ללכת. וסוד הדבר - שכתוב (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו. וזה המקום. וזהו סוד הכתוב (שמות א) כי המקום אשר אתה עומד עליו. מקום ידוע הוא למעלה, וקוראים לו מקום, שנודע בו הכבוד העליון שלמעלה. ומשום כך אזכרה לאדם, שהרי מתעטר בעטרה קדושה של מעלה, שלא יצא ממנו. שאם (יצא מפיו דבור של חל) יצא ממנו, הוא מחלל שבת. בידו - במעשה, כמו שבארנו. ברגלו - ללכת מחוץ לאלפים אמה. כל אלה הם חלול שבת.

אל יצא איש ממקומו, זהו מקום כבוד הקדושה הזו, שהרי ממנו לחוץ הוא מקום של אלהים אחרים. ברוך כבוד ה' ממקומו. כבוד ה' שלמעלה. ממקומו - זה כבוד שלמטה, וזהו סוד של עטרת שבת. ומשום כך, אל יצא איש ממקומו. ברוך הוא לעולם ולעולמי עולמים.

כתוב, (שמות לב) הנה מקום אתי. מקום אתי, ודאי זהו מקום טמיר ונגנון שלא נודע כלל. ממשמע שכתוב אתי - מקום שלא התגלה ועומד טמיר, וזהו מקום עליון למעלה למעלה, היכל עליון טמיר ונגנון. אבל זהו מקום למטה, כפי שאמרנו. וזהו מקום שנפרד למעלה ונפרד למטה, ומשום כך אל יצא איש ממקומו ביום השביעי.

ממקומו ביום השביעי.

בתלת סטרין, פגוונא דתלת סטרין עלאין, דאינון כללא דפרשתא דשבתא. זכאה חולקיה מאן דזכי ליקרא דשבתא, זכאה איהו בתרין עלמין, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

כתוב (שמות טז) אל יצא איש ממקומו ביום השביעי מהו ממקומו. תנינן, ממקומו מה הוא אחר דאתחזי למהך. ורזא דמלה, דכתיב, (יחזקאל א) ברוך כבוד יי' ממקומו. ודא איהו מקום, ודא איהו רזא דכתיב, (שמות א) כי המקום אשר אתה עומד עליו. אתר ידיעא איהו לעילא, וקרין ליה מקום, דאשתמודע ביה יקרא עלאה דלעילא. ובגין כך, אזכרותא לפר נש דהא מתעטרא בעטרא קדישא דלעילא, דלא יפוק מיניה דאי (יפוק מפייה מילולא דחול) יפוק מגיה, קא מחלל שבתא. בידוי, בעבידתא. כמה דאוקימנא. ברגלוי, למהך לבר מתרי אלפין אמין, כל אלין חלולא דשבתא איהו.

אל יצא איש ממקומו, דא איהו אתר יקרא דקדושה דא, דהא מגיה לבר, אתר דאלהים אחרים איהו. ברוך כבוד יי' ממקומו. כבוד יי' דלעילא. ממקומו, דא כבוד דלתתא ודא איהו רזא דעטרא דשבתא, בגין כך אל יצא איש ממקומו, בריך הוא לעולם ולעולמי עולמים.

כתוב (שמות לב) הנה מקום אתי, מקום אתי, ודאי דא איהו מקום טמיר ונגניז, דלא אתיידע כלל. משמע דכתיב אתי, אתר דלא אתגליא, וקיימא טמירא, ודא איהו אתר עלאה לעילא לעילא, היכלא עלאה טמיר ונגניז. אבל דא, איהו אתר לתתא כדקאמרן. ודא איהו מקום דאתפרש לעילא, ואתפרש לתתא, ובגין כך אל יצא איש

ומדחתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו' (במדבר לה), הרי פרשוה באותם סודות עליונים. אבל אלפים באמה - שיִרְשָׁה שני צדדים לכל צד, והיא מתעטרת תמיד בשני צדדים, בין למעלה בין למטה. וסימנך - שכינה לא שורה מחוץ לתחום הראוי לה.

בשייצאת שבת, צריכים ישאל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. אז פותחים ישאל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום כפר עון וגו'. שתקון יפה הוא בלילה הזה, בין שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל 'ויהי נעם' וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. או לרשעים שלא זכו לשמר תורה. אז דומ"ה מקדים, ומתעורר כרוז ואומר: (שם ט) ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרחוקות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. אשריכם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש. אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה שעומד על מי ששוי בתענית,

ומדחתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', (במדבר לה) הא אוקמוה באינון רזין עלאין. אבל אלפים באמה, דירתה תרין סטרין לכל סטר, ואיהי מתעטרא תדיר בתרין סטרין, בין לעילא בין לתתא. וסימנך שכינה לא שריא לבר מתחומא דאתחזי לה.

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעפכא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפינא רבא ויקירא, קא שריא עליה, בגין כך בעי לאתעכבא, לאתחזאה דלא דחקין באושפינא קדישא. כדין פתחי ישראל ואמרי, (תהלים עח) והוא רחום כפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, בין דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נעם, וקדוששתא דסדרא, כל אינון חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקייא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדין דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינון כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי לההוא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

האי מאן דשרי בתעניתא בשבתא, תרי מתערי עליה קמי מלכא קדישא. חד, ההוא רוחא עלאה קדישא דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד, ההוא ממנא דקיימא על מאן

דְּשָׂרֵי בְּתַעֲנִיתָא, וּסְנַגְרִי"ה שְׁמִיָּה. וּסְלָקִין
קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עֲלֵיהּ.

וְהָהוּא רוּחָא אִסְתַּלַּק גְּרִיעַ מַהֲהוּא אֲתַהֲנוּתָא
דְּלַתְתָּא. וְכַד הָאִי רוּחָא לָא אֲשַׁתְּלִים
לְתַתָּא, רוּחָא אַחְרָא דְלַעֲיִלָּא לָא אֲשַׁתְּלִים.
כִּיּוֹן דְּלָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא וּלְעִילָּא, כְּדִין
אַתְחַזִּי הֵהוּא בַר נֶשׁ לְאַתְלַטְיָא, וּלְאַתְעַנְשָׂא.
אַלָּא כִּיּוֹן דְּאֲשַׁתְּלִים זְמַנָּא אַחְרָא, וְהָהוּא
מְמַנָּא דְאַתְמַנָּא עַל עֲנוּיָא (דף ר"ז ע"ב) וְתַעֲנִיתָא,
אֲשַׁתְּלִים גּוֹ אֵינוֹן מְמַנֵּן אַחְרַנִּין, כְּעֲנוּגָא
דְלַעֲיִלָּא, קוֹרְעִין לִיהּ כָּל גְּזֵר דִּינָא, דְאַתְגְּזֹר
מֵאֵינוֹן שְׂבַעִין שְׁנַיִן עֲלָאִין.

לְמַלְכָּא דְחַדִּי בַּהֲלוּלָא דִּילֵיהּ, וְכָל בְּנֵי נֶשׂא
חַדָּאֵן עֲמִיָּה, חָמָא חַד בַּר נֶשׁ יְהִיב
בְּקוּלָר, פְּקִיד עֲלוּי, וְשִׁרְיִוְהוּ, בְּגִין
דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָּא בַּחֲדוּהּ.

וְלִבְתַּר, מִתְהַדְרִין אֲלִין מְמַנֵּן דְעֲנַשִּׁין לְבְנֵי
נֶשׂא, וְאַתְפְּרַעִין מַנְיָה דְבַר נֶשׁ, עַל
דְּאֲשַׁתְּכַח בְּגִינְיָה גְרִיעוּתָא עִילָּא וְתַתָּא. מָאִי
תְקַנְתִּיָּה. לִיתִיב תַּעֲנִיתָא עַל תַּעֲנִיתָא. מָאִי
טַעֲמָא. דָּא בְטִיל עֲנוּגָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עֲנוּגָא
דְחוּל.

וְאִי אִיְהוּ מְבַטֵּל עֲנוּגָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג
בַּחוּל, דְּמִי כְּמַאן דְּחָשַׁב לְמַלְאָה אַחְרָא,
יִתִיר מְמַה דְּחָשִׁיב לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.
רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְּשַׁרְיָא עֲלֵיהּ,
לָא עֲנִיג, וּבְטִיל לִיהּ מַנְיָה. רוּחָא אַחְרָא
דְּחוּל, דְּשַׁרְיָא לְבַתֵּר עַל עֲלָמָא, חָשִׁיב וְקָא
מְעַנְגָּא לִיהּ. כְּדִין מְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מַנְיָה,
בְּהֵאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

בְּגִין כֶּף, אֲצִטְרִיךְ תַּעֲנִיתָא אַחְרִינָא, בְּיוּמָא
קְדָמָאָה דְּחוּל, בְּזְמַנָּא דְּשַׁרְיָא עַל עֲלָמָא
הֵהוּא רוּחָא דְּחוּל. וּבְהֵאִי אִית לִיהּ אִסְוּתָא,

וְשִׁמוּ סְנַגְרִי"ה. וְעוֹלִים לְפָנֵי
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.
וְאוֹתָהּ רוּחַ מְסַתְּלַקְת חֲסֵדָה
מֵאוֹתָהּ הִנָּאָה שְׁלֵמָטָה. וּכְשֶׁהָרוּחַ
הַזֶּה לֹא נִשְׁלָמָה לְמָטָה, רוּחַ אַחֲרַת
שְׁלֵמָעֵלָה לֹא נִשְׁלָמָה. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִשְׁלָמוּ לְמָטָה וּלְמַעֲלָה, אֲזַי רְאוּי
אוֹתוֹ אָדָם לְהִתְקַלֵּל וּלְהַעֲנֹשׁ.
אַלָּא כִּיּוֹן שֶׁנֶּשֶׁלֶם בְּזִמְנָא אַחַר,
וְאוֹתוֹ מְמַנָּה שֶׁהִתְמַנְּה עַל עֲנוּי
וְתַעֲנִית נֶשֶׁלֶם בְּחוּף אוֹתָם מְמַנִּים
אַחֲרֵים כְּעֲנֵג שְׁלֵמָעֵלָה, קוֹרְעִים
לוֹ כָּל גְּזֵר דִּינוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם
שְׂבַעִים שָׁנִים עֲלֵיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׂמַח בַּהֲלוּלָא שְׁלוֹ, וְכָל
בְּנֵי הָאָדָם שֶׁמַּחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ
אַחַד נִתּוֹן בְּקוּלָר, צִוָּה עָלָיו
וְהִתִּירוּהוּ, כְּדִי שְׁכַלְם יִמְצְאוּ
בְּשִׂמְחָה.

וְאַחַר כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנִּים הֲלוֹ
שְׂמַעֲנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן
הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֲסֵרוֹן
לְמַעֲלָה וּמִטָּה. מַה תְּקַנְתָּו? לִישַׁב
תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה
בְּטֵל עֲנֵג שַׁבַּת - יְבַטֵּל עֲנֵג שֶׁל
חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֲנֵג שַׁבַּת וּמִתְעַנֵּג
בַּחַל, דּוּמָה כְּמוֹ שְׂמַחֲשִׁיב עַל
דְּבַר אַחַר יוֹתֵר מִמַּה שְׂמַחֲשִׁיב אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ
הַעֲלִיּוֹנָה, קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים שֶׁשׁוֹרָה
עָלָיו לֹא עֲנֵג, וּבְטִלָּה מְמַנּוֹ. רוּחַ
אַחֲרַת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחַר כֶּף
עַל הָעוֹלָם מַחֲשִׁיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ,
אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מְמַנּוֹ בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִשּׁוּם כֶּף צְרִיף תַּעֲנִית אַחֲרַת
בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַל, בְּזִמְנָן
שֶׁשׁוֹרָה עַל הָעוֹלָם אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁל
חַל, וּבְזֶה יֵשׁ לוֹ רְפוּאָה, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
הִחֲשִׁיב אֶת רוּחַ הַחַל. וְסִימְנָךְ -
(ויקרא ח)

וְהִשִּׁיב אֶת הַגְּזֵלָה אֲשֶׁר

כִּיּוֹן דְּלָא חָשִׁיב לְרוּחָא

גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש פגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון פראוי.

היום הזה מתעטר בשבעים עטרות, והשם העליון הקדוש נשתלם בכל הצדדים, וכל הדרגות ומארות, והכל בשמחת הברכות ובקדשה על קדשה ותוספת של קדשה.

קדשה של ערב שבת זוהי קדשה של שבת בראשית. שהרי מתקדש משלשים ושנים שבילים, ושלוש דרגות של תפוחים הקדושים. וצריכים להזכיר על הקדשה הזו את כלל מעשה בראשית, ומנוחה בסוד של שלשים ושנים השבילים ושלוש הדרגות שנכללות בהם, סוד העדות של מעשה בראשית, דהיינו (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'. ויכל אלהים, שיש בעדות הזו שלשים וחמש תבות, שלשים ושנים שבילים עם שלש הדרגות של התפוחים הקדושים.

שלוש דרגות, שהן: שביעי. שביעי. שביעי. ויש בו סוד של העולם העליון, וסוד של העולם התחתון, וסוד כל האמונה. שלש פעמים אלהים: אחד העולם התחתון. אחד פחד יצחק. ואחד העולם העליון הקדוש, קדש קדשים. צריך אדם להעיר את העדות הזו בשמחה ורצון הלב, להעיד לפני בעלה של האמונה. וכל מי שמעיד את זה וישים לבו ורצונו לזה, מכפר על כל חטאיו. ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי

דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא, לא חשיב לבני נשא, בגין פך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, יתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

וימא דא, מתעטרא בשבעין עטרין, ושמא עלאה קדישא, אשתלים בכל סטרין, ואתנהירו פלהו דרגין, וכלא בחדוה דברפאן, ובקדושה על קדושה, ותוספת דקדושה.

קדושה דמעלי שבתא, דא איהי קדשה דשבת בראשית. דהא אתקדש מתלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין קדישין. ובעינן לאדפרא על האי קדושה, פללא דעובדא דבראשית, ונייחא ברזא דתלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דאתפלילן בהו, רזא דסהדותא דעובדא דבראשית, דהיינו (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'. ויכל אלהים, דאית בסהדותא דא, תלתין וחמש תבין. תלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין קדישין.

תלת דרגין, דאינון: שביעי. שביעי. שביעי. ואית ביה רזא דעלמא עלאה, ורזא דעלמא תתאה, ורזא דכל מהימנותא. תלת זמנין אלהים, חד, עלמא תתאה. וחד, פחד יצחק. וחד, עלמא עלאה קדישא, קדש קודשין. בעי בר נש למסעד סהדותא דא, בחדוה, ברעותא דלבא, לאסהדא קמי מאריה דמהימנותא. וכל מאן דיסהיד דא, וישוי לביה ורעותיה לדא, מכפר על כל חובוי.

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי

וְרָצָה בְּנוֹ וְכוּ', קדוש זה הוא
במשקל אחד כנגד עדות
האמונה, והם שלשים וחמש
תבות אחרות, כמו שיש בויכוח.
הכל עולה לשבעים תבות
להתעטר בהם שבת של ערב
שבת. אשרי חלקו של אדם שיכון
רצונו לדברים הללו לכבוד
רבנו.

קדוש היום, הרי פשוהו בורא
פרי הגפן, ולא יותר. שהרי היום
עומד לקדש אותו. מה שאין פן
בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו
בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא
מתקדש הלילה הזה, אלא רק
בעם הקדוש למטה, כששורה
עליהם אותה רוח עליונה. ואנו
צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכון
הדעת לזה.

והיום מקדש אותו, וישראל
מקדשים בתפלות ובקשות
ומתקדשים בקדשתו ביום הזה.
אשרי ישראל העם הקדוש
שירשו יום הזה נחלת ירשה
לעולמים.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם
להבדיל בין קדש לחל. למה?
שהרי נתנה רשות לממנים
שלמטה לשלט על העולם, ובכל
מעשי העולם להראות יחוד
במקום קדוש, בקדשה עליונה,
ולהפריד למטה מיחוד העליון,
ולברך על מאורי האש.

משום שכל האשים האחרים
נטמנו ונגנזו ביום השבת, פרט
לאש אחת של קדשה עליונה
שנגלתה ונכללה בקדשת השבת.
וכשהאש הזו מתגלה, כל יתר
האשיות נטמנות ונגנזות לפניה.
והאש הזו היא של עקדת יצחק,
שלוהטת על גבי המזבח. משום
כך צריך לברך על מאורי האש.

מדבחה. בגין כך, בעי לברכא על נהורא דאשא. והאי אשא, לא בעי

קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדווא
דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין
אחרנין, כמה דאית בויכלו. כלא סלקין
לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי
שבתא. זפאה חולקיה דבר נש, דיכוון
רעותיה למלין אלין, ליקרא דמאריה.

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן,
ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא
ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין
לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא.
ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא
לתפא, פד שריא עלייהו ההוא רוחא עלאה.
ואנן בעינן לקדשא ליה ברעותא דלבא,
לכוונא דעתא להאי.

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי
בצלותין ובעותין, ומתקדשין
בקדושתיה, בהאי יומא. זפאין ישראל, עמא
קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא
לעלמין.

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא,
בין קדש לחול. אמאי. דהא אתיהיב
רשו לממנן דלתפא לשלטאה על עלמא,
ובכל עובדין דעלמא, לאחזאה יחודא, באתר
קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתפא
מיחודא עלאה, (דף ר"ז ע"ב) ולברכא על נהורא
דאשא.

בגין דכל אשין אחרנין, אתטמרו ואתגניזו
ביומא דשבתא, פר אשא חד דקדושה
עלאה, דאתגליא ואתפלילא בקדושא
דשבתא. וכד האי אשא אתגליא, כל אשין
אחרנין אתטמרו, ואתגניזו קמיה. והאי אשא,
איהי דעקידה דיצחק, דאתלהטא על גבי
מדבחה. בגין כך, בעי לברכא על נהורא דאשא. והאי אשא, לא בעי

והאש הזו לא צריכה אש של חל, אלא אש של שבת, והאש הזו היא אש שיוצאת מאותה האש שלמעלה.

וזהו אש שסובלת אש. וכיון שהאש הזו שיוצאת מהאש שלמעלה מתברכת בברכת האור, אז כל שאר האשות האחרות יוצאות ונתמנות במקומן, ונתנת להן רשות להאיר.

באותה שעה שמברכים על האש, מזדמנות ארבע מרכבות, ארבע מחנות למטה, להאיר מאותה אש מברכת, והם נקראים מאורי האש. משום כך צריך לכפף ארבע אצבעות של יד ימין, ולהאיר להם מתוך אותו אור הנר שמתברך.

ואותן אצבעות רמז לאותם מאורי האש שמאירים ושולטים מאותו האור של הנר שמתברך. ומשום שהן דרגות שלמטה, כשמראה אדם האצבעות לפני אותו אור הנר, צריך לכפפם לפניו, משום שאותו אור שולט עליהם, והם מאירים ממנו.

בשאר הברכות צריך לזקף את האצבעות כדי להראות קדשה עליונה של הדרגות העליונות ששולטות על הכל, שהשם הקדוש התעטר בהן והתקדש בהן, וכל הדרגות מתברכות באחד, ומאירים מתוך המנוחה העליונה של הכל, ומשום כך צריכים לזקפם למעלה. וכאן צריך לכופף את האצבעות לפני הנר כדי להראות את הדרגות שלמטה שמאירים מתוך המאור העליון, ומכאן שולטים ומאירים ממנו, והם מאורי האש.

בכ"ז יום אנו מברכים מאורי אור, שהם אורות עליונים שעומדים באותו אור ראשון, וכל הדרגות מתברכות ומאירות בלן פאחת

אשא דחול, אלא אשא דשבת, והאי אשא, איהו אשא דנפיק מההוא אשא דלעילא.

ורא איהו אשא דסביל אשא. וכיון דהאי אשא דנפיק מאשא דלעילא אתברכא בברכה דנהורא, כדין כל שאר אשין אחרנין נפקין, ואתמנן בדוכתייהו, ואתייהיב לון רשותא לאנהרא.

בההיא שעתא דקא מברכין על אשא, אנדמנן ארבע רתיכין, ארבע משריין לתתא, לאנהרא מההוא אשא מברכא, ואינון אקרון מאורי האש. בגין כך, בעינן לאכפיא ארבע אצבעאן דידיא דימינא, ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא.

ואינון אצבעאן, רמז לאינון מאורי האש, דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא. ובגין דאינון דרגין לתתא, פד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא, בעי לאכפיא לון קמיה, בגין דההוא נהורא שלטא עלייהו, ואינון נהרין מניה.

בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון לאצבעאן, בגין לאחזאה קדשה עלאה, דדרגין עלאין, דשלטין על כלא, דשמא קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו, ואתברכן פלהו דרגין פחדא, ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא, ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא. והכא בעינן לאכפיא אצבעאן קמי שרגא, בגין לאחזאה דרגין דלתתא, דנהרין מגו בוצינא דלעילא, ומחכא שלטין ונהרין מנה, ואינון מאורי האש.

בכ"ז יומא אנו מברכין מאורי אור, דאינון נהרין עלאין, דקיימן בההוא אור קדמאה, ואתברכן פלהו דרגין, ונהרין פלהו כחדא, מגו בוצינא עלאה. והני אקרון מאורי

מתוך המאור העליון, ואלה נקראים מאורי האש. ומשום הסוד הזה מברכים בורא מאורי האש.

ואם תאמר, למה בורא, ולא אומרים מאיר מאורי האש, הואיל ומאירים מאותה האש, מאותה מנורה מברכת? אלא, פיון שנכנסת שבת, כל אותן הדרגות שלמטה וכל אותם שמאירים ושולטים, כלם נכנסים ונכללים בנר הזה, ונטמנים ונגנזים ונשמרים בו ולא נראים בו, אלא רק אותה נקדה לבדה, וכלם נטמנו בתוכה בכל יום השבת.

בין שיוצאת השבת, הוא מוציא אותם כל אחד ואחד פאלו נבראו באותה שעה, וכלם יצאו ונבראו כמקדם והתמנו על מקומם לשלט, ואז הנר הזה מתברך, ונכנעים לפניו להאיר. פיון שמאירים, אז הם מתמנים כל אחד ואחד על מקומו.

כמו זה אותן דרגות עליונות שנקראות מאורי אור, שולטות ביום ומאירות מתוך המאור העליון. בשעה שיורד הלילה, אותו מאור עליון פוגס אותם ומכניס אותם לתוכו עד שמאיר היום. פיון שישראל מברכים על האור ביום, אז מוציא אותם בשלמות האור, ולכן מברכים יוצר המאורות ולא אומרים בורא (אלא יוצר). וכאן בורא מאורי האש, משום אותן הדרגות שלמטה.

והכל הוא סוד האצבעות, בהן רמוזות הדרגות העליונות והדרגות הפחתונות. הדרגות העליונות נודעות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות מתברכות הדרגות העליונות והדרגות הפחתונות כאחד, ובהנמכת האצבעות

האש. ובגני רזא דא, מברכין בורא מאורי האש.

ואי תימא, אמאי בורא, ולא אמרו מאיר מאורי האש. הואיל וקא נהרין מההוא אש, מההוא בוצינא מברכא. אלא כיון דעאל שבתא, כל אינון דרגין דלתתא, וכל אינון דנהרין ושלטין, פלהו עאלין ואתפלילו בהאי שרגא, ואתטמרו ואתגנזו, ואתנטרו ביה, ולא יתחזון ביה, אלא היא נקודה בלחודהא, וכלהו אתטמרו בגווה, כל יומא דשבתא.

בין דנפק שבתא, אפיק לון לכל חד וחד, פאילו ההיא שעתא אתבריא, ונפקו כלהו ואתבריאו כמלקדמין, ואתמניאו על דוכתייהו לשלטאה כדין אתברכא האי שרגא, ואתפפיין קמיה, לאנהרא. פיון דנהרין, פדין אתמנון כל חד וחד על דוכתייה. בגוונא דא, אינון דרגין עלאין, דאקרוין מאורי אור, שלטין ביממא, ונהרין מגו בוצינא עלאה. בשעתא דרמש ליליא, ההוא בוצינא עלאה כניש לון, ואעיל לון בגויה, עד דנהיר יממא. פיון דמברכין ישראל על נהורא ביממא, פדין אפיק לון בשלימו דנהורא. ועל דא מברכין יוצר המאורות, ולא אמרי בורא, (כ"א אלא יוצר) והכא בורא מאורי האש. בגין דאינון דרגין לתתא.

וכ"א איהו רזא דאצבעאן, בהו רמז דרגין עלאין, ודרגין תתאין. דרגין עלאין אשתמודעאן, בזקיפו דאצבעאן לעילא. ובזקיפו דאצבעאן, אתברכין דרגין עלאין, ודרגין תתאין פחדא. ובמאיכו דאצבעאן, אתברכין לאנהרא דרגין תתאין לחודייהו. ורזא דא, טופרי דאחורי אצבעאן. ואצבעאן

מתברכים להאיר הדרגות
התחתונות לבדן.

והסוד הזה, הצפונים של אחורי
האצבעות. והאצבעות לבדן
לפנים. הצפונים של אחורי
האצבעות הם פנים אחרות
שצריכות להאיר מתוך אותו נר,
ואותם פנים שנקראים אחורים.
האצבעות לפנים בלי צפרנים,
אלו הן הפנים הפנימיים
המכסים. וסוד זה - (שמות א) וראית את אחרי. אלה אחורי
האצבעות לאחור בצפריהן.
ופני לא יראו, אלה האצבעות
לפנים בלי צפרנים, שהן הפנים
הפנימיים.

ובשמברכים על הנר, צריך
להראות את אחורי האצבעות
בצפרנים, לקבל אור מתוך אותו
הנר, ואת פנים האצבעות לא
צריך לכפות (להראות) אותן שיאירו
מתוך אותו נר, שהרי אינן
מאירות אלא מתוך הנר העליון
שלמעלה למעלה, שהוא טמיר
וגנוז ושלא נגלה כלל. ואינן
מאירות מתוך נר שגלוי כלל.
משום כך צריך להראות את
אחורי האצבעות בצפרנים, ואת
פנים האצבעות לא צריך להראות
לפני הנר הזה. טמירות הן,
ובסתר הן מאירות. פנימיות הן,
ומפנימיים מאירות. עליונות הן,
ומעליונים הן מאירות. אשריהם
ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.
וצריך להריח בבשמים כשיוצאת
שבת על שהסתלקה אותה רוח,
ונפש האדם נשאת ערמה (משתינית
בבקעים) משום אותו סלוק
שהסתלקה הרוח ממנו, והרי
פרשה.

כתוב (בראשית כז) וירח את ריח
בגדיו ויברכהו וגו'. פסוק זה

פרשהו ונתבאר. אבל בא וראה, הריח הוא קיום הנפש, משום שהוא דבר שנכנס לנפש ולא
לגוף. בא וראה, כתוב וירח את ריח בגדיו, הרי פרשהו שאלו היו אותם לבושי אדם הראשון

לחודייהו לגו. טופרי דאחורי אצבעאן, אינון
אנפין אחרנין, דאצטריכו לאנהרא מגו ההוא
שרגא, ואינון אנפין דאקרון (דף ר"ח ע"ב)
אחוריים. אצבעאן לגו בלא טופרין, אלין
אינון אנפין פנימאן אתפסיין. ורזא דא, (שמות
א) וראית את אחורי. אלין אחורי, אצבעאן,
לאחורא בטופריהון. ופני לא יראו, אלין
אצבעאן לגו, בלא טופרין, דאינון אנפין
פנימאין.

וכד מברכינן על שרגא, בעי לאחזאה אחורי
אצבעאן בטופרין, לאתנהרא מגו ההוא
שרגא, ופנימאי דאצבעאן, לא אצטריכו
לאכפיא (נ"א לאחזאה) לון לאתנהרא מגו ההוא
שרגא, דהא אינון לא נהרין, אלא מגו שרגא
עלאה דלעילא לעילא, דאיהי טמירא וגניזא
דלא אתגלויא כלל. ואינון לא נהרין מגו
שרגא דאתגלויא כלל, בגין כך בעי לאחזאה
אחורי אצבעאן בטופרין. ופנימאי דאצבעאן,
לא בעי לאחזאה קמי האי שרגא. טמירין
אינון, ובטמירו אתנהרין. פנימאין אינון,
ומפנימאה אתנהרין. עלאין אינון, ומעלאה
אתנהרין. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין,
ובעלמא דאתי.

ובעי לארחא בבוסמין, כד נפיק שבתא, על
דאסתלק ההוא רוחא, ונפשא דבר נש
אשתארת בערטולא, (ס"א אשתנית בקרטופא) בגין
ההוא סליקו, דאסתלק רוחא מניה והא
אוקמוה.

כתוב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו
וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל
תא חזי, ריחא איהו קיומא דנפשא, בגין

פרשהו ונתבאר. אבל בא וראה, הריח הוא קיום הנפש, משום שהוא דבר שנכנס לנפש ולא

שָׁנָתָן לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלִבָּשׁם.

מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי כִשְׁחָטָא אָדָם, הֶעֱבֵר מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ לְבוּשׁ נִכְבָּד שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה כִּשְׁהַכְנִיסוֹ לְגֵן עֵדֶן, וְאַחַר שֶׁחָטָא הִלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּלִבוּשׁ אַחֵר. הִלְבוּשׁ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בוֹ אָדָם בְּגֵן עֵדֶן, הוּא הָיָה (מֵאוֹתָם מִלְּבוּשִׁים) מֵאוֹתָן מְרַפְּכוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ אַחוּרִים, וְאוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁנִּקְרְאוּ לְבוּשֵׁי צִפְרָן.

וּכְשֶׁהָיָה בְּגֵן עֵדֶן, כָּל אוֹתָן מְרַפְּכוֹת וְכָל אוֹתָם מִחֲנוֹת קְדוּשִׁים, כָּלֵם הִקִּיפוּ אֶת אָדָם, וְנִשְׁמַר מֵהַכֵּל, וְלֹא הָיָה יָכוֹל דָּבָר רַע לִקְרֹב אֵלָיו. וְכִיּוֹן שֶׁחָטָא וְהֶעֱבֵרוּ מִמֶּנּוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים, (וְהִתְלַבֵּשׁ בְּלִבוּשֵׁי חַל מִדְּבָרִים) פָּתַח מִדְּבָרִים רָעִים וְרוּחוֹת רָעוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ אוֹתָם מִחֲנוֹת קְדוּשִׁים. וְלֹא נִשְׁאַרוּ בוֹ אֵלָא אוֹתָם רֵאשֵׁי צִפְרָנֵי הָאֲצָבָעוֹת שֶׁסּוֹכְבִים אֶת הַצִּפְרָנִים סָבִיב זְהָמָה אַחֲרָת.

וּמִשּׁוֹם כִּף לֹא צָרִיף לְאָדָם לְגַדֵּל אוֹתָן צִפְרָנִים שֶׁל זְהָמָה, שֶׁהָרִי כִּפָּה שֶׁמִּתְרַבּוֹת, כִּף גַּם מִרְבָּה עָלָיו זְהָמָה, וְיִדְאָג בְּכָל יוֹם וְצָרִיף לְגוֹר אוֹתָן, וְלֹא יִזְרַק אוֹתָן, שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה קְלוֹן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁיִּכּוֹל אוֹתוֹ אָדָם לְהַזְנוֹק. וְהַכֵּל כִּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה. שֶׁהָרִי לְכָל אַחוּרִים מְקִיף הַצֵּד הָאֲחֵר, וְלֹא צָרִיכִים אוֹתוֹ בְּמְקוֹם שֶׁל הַעוֹלָם.

אַחַר כִּף עָשָׂה לְאָדָם לְבוּשִׁים אַחֵרִים מִהַעֲלִים שֶׁל עֲצֵי גֵן הָעֵדֶן שֶׁבָּאֲרָץ. שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים מֵאוֹתָם אַחוּרִים שֶׁל הֵגֵן שֶׁלְמַעְלָה, וְעַכְשָׁו מֵהֵגֵן שֶׁל הָאֲרָץ, וְיִצְאוּ מֵהֵגֵן. וְאוֹתָם לְבוּשִׁים הָיוּ מַעֲלִים רֵיחוֹת וּבְשָׂמִים שֶׁל הֵגֵן שֶׁהִנְפֵּשׁ

דָּאִיהוּ מְלָה דְאָעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא. תָּא חֲזִי, כְּתִיב וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, הָא אוּקְמוּהָ, אֵינּוֹן לְבוּשֵׁי דְאָדָם קְדָמָא הָווּ, דִּיְהִיב לֵיהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֲלַבְּשָׁא לוּן.

בְּגֵן דְּהָא כַּד חָב אָדָם, אֲתַעְדִּי מַנְיָה הֵהוּא לְבוּשָׁא יְקִירָא, דְּאֲתַלְבֵּשׁ בֵּיהּ בְּקַדְמֵיתָא, כַּד אָעִיל לֵיהּ בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן. וְלִבְתַּר דְּחָב, אֲלַבִּישׁ לֵיהּ בְּלִבוּשָׁא אַחֲרָא, לְבוּשָׁא קְדָמָא, דְּאֲתַלְבֵּשׁ בֵּיהּ אָדָם בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן, אִיהוּ הָוָה (מֵאֵינוֹן מִלְּבוּשִׁין) מֵאֵינוֹן רְתִיכִין, דְּאֶקְרוּן אַחוּרִיִּים, וְאֵינוֹן לְבוּשִׁין דְּאֶקְרוּן לְבוּשֵׁי טוּפְרָא.

וְכַר הָוָה בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן, כָּל אֵינוֹן רְתִיכִין, וְכָל אֵינוֹן מִשְׂרָיִין קְדִישִׁין, כְּלָהוּ סַחְרִין לֵיהּ לְאָדָם, וְאֲתַנְטִיר מִכְּלָא, וְלֹא הָוָה יָכִיל מְלָה בִישָׁא לְאֲתַקְרְבָא בְּהַדְיָה. פִּיּוֹן דְּחָב, וְאֲתַעְדִּי מַנְיָה אֵינוֹן לְבוּשִׁין, (ס"א וְאֲתַלְבֵּשׁ בְּלִבוּשִׁין דְּחוּל מִמְלִין כּו') דְּחִיל מִמְלִין בִּישִׁין, וְרוּחִין בִּישִׁין, וְאֲסַתְּלִקוּ מַנְיָה אֵינוֹן מִשְׂרָיִין קְדִישִׁין, וְלֹא אֲשַׁתְּאֲרוּ בֵּיהּ, אֵלָא אֵינוֹן רֵאשֵׁי טוּפְרֵי דְאֲצָבָעָן, דְּסַחְרִין לוּן לְטוּפְרֵין סַחְרָנּוּ דְזוּהָמָא אַחֲרָא.

וּבְגֵין כִּף, לֹא לִיבְעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְרַבָּאָה אֵינוֹן טוּפְרֵין דְזוּהָמָא, דְּהָא כְּמָה דְאֲסַגִּיאוּ, הֲכִי נְמִי אֲסַגִּי עָלֵיהּ קַסְטוּרָא, וְיִדְאָג בְּכָל יוּמָא, וּבְעֵי לְסַפְרָא לוּן, וְלֹא יִרְמִי לוּן, דְּלֹא יַעֲבִיד קְלוֹן בְּהָוּא אַתְר, דִּיְכִיל הֵהוּא בַר נֶשׁ לְאֲתַזְקָא. וְכִלְא כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה. דְּהָא לְכִלְהוּ אַחוּרִיִּים, סַחְרָא סַטְרָא אַחֲרָא, וְלֹא אֲצִטְרִיף לֵיהּ בְּאַתְר דְעֲלָמָא.

לְבַתַּר עֲבַד לֵיהּ לְאָדָם, לְבוּשִׁין אַחֲרָנִין, מִטְרָפֵי אֵילָנִין דְּגַנְתָּא דְעֵדֶן דְאַרְעָא. דְּהָא בְּקַדְמֵיתָא הָווּ אֵינוֹן לְבוּשִׁין, מֵאֵינוֹן אַחוּרִיִּים דְּגַנְתָּא דְלַעֲיִלָא, וְהִשְׁתָּא מַגְנָתָא דְאַרְעָא, וְנַפְקֵי מַגְנָתָא. וְאֵינוֹן לְבוּשִׁין הָווּ סְלִקִין רֵיחוֹן וּבוּסְמִין דְּגַנְתָּא,

דְּנַפְשָׁא מְתִישְׁבָּא בְּהוּ, וְיַחְדֵי בְּהוּ. הִדָּא הוּא
 דְּכְתִיב וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ, דְּהָא
 אֲתִישְׁבָּא נַפְשִׁיהּ וְרוּחִיהּ דִּיצְחָק בְּהוּא
 רִיחָא.

בְּגִין דָּא כַד נַפְק שְׁבֻתָּא, בְּעֵי לְאַרְחָא
 בְּבוֹסְמִין, לְאַתִּישְׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהוּא
 רִיחָא, עַל הוּא רִיחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא דְאַסְתְּלָק
 מִינָּהּ. וְהוּא רִיחָא מְעֲלִיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ
 הִדָּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאַתֵּר קְדִישָׁא דְנִשְׁמַתִּין
 נַפְקִין מִנֵּיהּ, הִדָּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא
 דְּנַפְשָׁא, פְּגוּוּנָא דְלְעִילָא, לְאַתְקִימָא מֵהוּא
 עֲרֻטוּלָא דְאַשְׁתְּאַרְת.

כַּד נַפְק שְׁבֻתָּא, אֲתַלְבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשִׁין
 דְּגַנְתָּא דְעַדָּן דְאַרְעָא, דְסִלְקִין רִיחִין
 וּבוֹסְמִין, לְקִימָא נַפְשִׁיהּ, עַל הוּא רִיחָא
 קְדִישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתְּלָק מִנֵּיהּ. וְהִדָּס
 אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. פְּגוּוּנָא עֲלָאָה,
 דְאַתְקִימָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

הוּא רִיחָא עֲלָאָה דְנַחֲתִית עֲלֵיהּ דְבֵר נֶשׁ
 בְּחָדוּ, וְיַחְדֵי לְנַפְשִׁיהּ, כְּדִין קִימָא
 נַפְשָׁא דְבֵר נֶשׁ, פְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְזַמִּין
 (דף ר"ט ע"א) לְאַתְהֵנְאָה מִנֵּיהּ, כְּמָה דְבֵר נֶשׁ, אֲהֵנִי
 לְהֵאִי רִיחָא בְּעֲלָמָא דָּא. הִכִּי הוּא רִיחָא
 אֲהֵנִי לִיהּ לְבֵר נֶשׁ, לְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְכְתִיב,
 (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ וְגוֹ'. וְכְתִיב וְהִשְׁבִּיעַ
 בְּצַחְצְחוֹת נַפְשֶׁךָ. כְּמָה דְבֵר נֶשׁ, רִוִי לְהוּא
 עֲנוּגָא, וְאַהֲנִי לִיהּ, הִכִּי נְמִי אִיהוּ רִוִי לִיהּ
 לְעֲלָמָא דְאַתִּי. כְּדִין כַּד פֵּר נֶשׁ זְכִי, וְאַשְׁלִים
 שְׁלִימוּ דִיקְרָא דְשְׁבֻתָּא כְּדִקְאֲמֵרִין, קְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי עֲלֵיהּ וְאָמַר, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר
 לִי עֲבָדִי אֶתְּהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר.
 קָם רַבִּי אַבָּא, וְשָׂאֵר חֲבֵרְיָא, וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיהּ.

כְּכּוּ וְאָמְרוּ, זַפְּאָה חוּלְקָנָא דְאַרְחָא דָּא זַמִּין

מְתִישְׁכַת בְּהֵם וְשִׁמְחָה בְּהֵם. זְהוּ
 שְׁכָתוּב וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו
 וַיְבָרְכֵהוּ, שְׁהֵרִי הַתִּישְׁבָּה נַפְשׁוֹ
 וְרוּחוֹ שֶׁל יִצְחָק בְּאוֹתוֹ רֵיחַ.

מִשׁוּם כֶּף, כְּשִׁיּוֹצֵאת שְׁבֻתָּא, צְרִיךְ
 לְהֵרִיחַ בְּבִשְׂמִים לִישָׁב אֶת נַפְשׁוֹ
 בְּאוֹתוֹ רֵיחַ עַל אוֹתוֹ רֵיחַ עֲלִיּוֹן
 קְדוֹשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רֵיחַ
 הַמְעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הִדָּס,
 שְׁהֵרִי קִיּוּם הַמְקוּם הַקְּדוֹשׁ
 שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵאוֹת הַנְּשֻׁמוֹת הוּא
 הִדָּס. וְזֶהוּ קִיּוּם הַנְּפֶשׁ כְּמוֹ
 שְׁלִמְעֵלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ
 הַתְּעֲרָטְלוֹת שֶׁנִּשְׁאַרְהּ.

כְּשִׁיּוֹצֵאת הַשְּׁבֻתָּא, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם
 בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גֶן עֵדֶן שֶׁל הָאָרֶץ
 שֶׁמְעֲלִים רֵיחַ וּבִשְׂמִים, לְקִים אֶת
 הַנְּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רִיחַ קְדוֹשָׁה
 עֲלִיּוֹנָה נִכְבְּדָה שֶׁהִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ.
 וְהִדָּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנְּפֶשׁ,
 כְּדִגְמָא עֲלִיּוֹנָה, שֶׁהִתְקִימָה קִיּוּם
 הַנְּפֶשׁ.

אוֹתָהּ רִיחַ עֲלִיּוֹנָה שִׁיּוֹרְדַת עַל
 אָדָם בְּשִׁמְחָה וּמְשֻׁמַּחַת אֶת
 נַפְשׁוֹ, אֲזַ עוֹמְדַת נֶפֶשׁ הָאָדָם כְּמוֹ
 הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁעֵתִיד לְהֵנּוֹת
 מִמֶּנּוּ. כְּמוֹ שְׁאָדָם מֵהֵנָּה אֶת הָרוּחַ
 הַזֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֶּף אוֹתָהּ רִיחַ
 מֵהֵנָּה אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָתוּב
 (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְגוֹ'.

וְכָתוּב וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נַפְשֶׁךָ.
 כְּמוֹ שְׁאָדָם מְרוּהָ אֶת אוֹתוֹ עֲנֵג
 וּמֵהֵנָּה אוֹתוֹ, כֶּף גַּם הוּא מְרוּהָ
 אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. אֲזַ כְּשֶׁהָאָדָם
 זוֹכֵה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֻמוֹת כְּבוֹד
 שְׁבֻתָּא כְּפִי שְׂאֲמֵרֵנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא קוֹרָא עֲלָיו וְאָמַר, (שם מט)
 וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אֶתְּהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 בְּךָ אֲתַפְאֵר.

קָם רַבִּי אַבָּא וְשָׂאֵר הַחֲבֵרִים
 וְנִשְׁקוּ רִישׁוֹ. כְּכּוּ וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרִי
 חִלְקֵנִי שֶׁהִדְרִיךְ הַזֶּה זַמֵּן הַקְּדוֹשׁ

קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַבְּלָן.

ברוך הוא לפנינו. אמר רבי אבא, לי זמן הקדוש ברוך הוא הדרוך הזו כדי להתחבר עמכם. אשרי חלקי שזכיתי לדרוך הזאת.

אמר להם, אמר לכם מה שראיתי, היום הזה יצאתי לדרך, וראיתי אור אחד שנחלק לשלשה אורות, והלכו לפני ונטמנו. ואמרתי, ודאי שכינה ראיתי, אשרי חלקי. ועכשו אותם שלשת האורות שראיתי, אתם הם, ודאי שאתם אורות ומגורות עליונות להאיר בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי אבא, עד כאן לא ידעתי שכל המרגליות הנסטרות הללו היו תחת ידיכם, פיון שראיתי שהרי ברצון מצות רבונכם נאמרו הדברים הללו, ידעתי שכל הדברים עולים ביום זה לתוף הפסא העליון ולוקח אותם אותו בעל הפנים ועושה מהם עטרות לאדונו. והיום הזה מתעטרים (שבעים) ששים מרכבות קדושות לכבוד הפסא באותם דברים שנאמרו כאן ביום הזה.

בין כך וזקף את עיניו וראה שהעריב השמש. אמר רבי אבא, גלף לכפר הזה שהוא קרוב לנו במדבר. הלכו ולנו שם. בחצות הלילה קם רבי אבא ושאר החברים להשתדל בתורה. אמר רבי אבא, מפאן והלאה נאמר דברים לעטר בהם את הצדיקים שבגן עדן, שעכשו הוא הזמן שהקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים של עדן מקשיבים לקולות הצדיקים שבארץ.

פתח רבי אבא ואמר, כתוב (תהלים טו) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם. בפסוק הזה יש להתבונן, וכף צריך לומר: השמים לה', והארץ נתן לבני

מאי השמים שמים. אלא

אמר רבי אבא, לי זמין קדשא בריך הוא ארחא דא, בגין לאתחברא עמכון. זפאה איהו חולקי, דזכינא לארחא דא.

אמר להו, אימא לכו מה דחמינא, יומא דא נפקנא לארחא, וחמינא נהורא חדא, ואתפלג לתלת נהורין, ואזלו קמאי, ואתטמרו. ואמינא ודאי שכינתא חמינא, זפאה חולקי. והשתא אינון תלת נהורין דחמינא, אתון אינון, ודאי אתון נהורין, ובוצינין עלאין, לאנהרא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמר רבי אבא עד הכי לא ידענא, דכל אלין מרגלן סתימין הוו תחות ידיכו, פיון דחמינא, דהא ברעויתא דפקודא דמאריכוון אתאמרו מלין אלין, ידענא, דכלהו מלין סלקין יומא דא, לגו פורסייא עלאה, ונטיל לון ההוא מארי דאנפין, ועביד מינייהו עטרין למאריה. ויומא דא מתעטרין (נ"א שבעיין) שתין רתיכין קדישין, ליקרא דכרסייא, באלין מלין דאתאמרו הכא, יומא דא.

אדהכי זקף עינוי, וחמא דאערב שמשא. אמר רבי אבא, נהך לגבי האי כפר, דאיהו קריב לגבן במדברא. אזלו וביתו תמן. בפלגות ליליא, קם רבי אבא ושאר חברייא, לאשתדלא באורייתא, אמר רבי אבא, מפאן ולהלאה נימא מלין לאתעטרא בהו צדיקייא דבגנתא דעדן, דהשתא איהו זמנא, דקודשא בריך הוא וכל צדיקייא דבגנתא דעדן, צייתין לקליהון דצדיקייא די בארעא.

פתח רבי אבא ואמר, פתיב (תהלים טו) השמים שמים לי' והארץ נתן לבני אדם האי קרא אית לאסתפלא ביה, והכי אצטריך למימר השמים לי', והארץ נתן לבני אדם.

אדם. מה זה השמים שמים? אלא כאן יש להתבונן, משום שיש שמים ויש שמים.

שמים למטה, וארץ למטה מהם. שמים למעלה, וארץ למטה מהם. וכל הדרגות העליונות והתחתונות פלן כמו זה, אלה באלה. שמים למטה, הם עשר יריעות, כמו שנאמר (שם קד) נוטה שמים פיריעה. והקדוש ברוך הוא עשה אותם ואת המחוות שבתוכם להנהיג את הארץ התחתונה. התשיעי מנהיג את התחתונים, שסוככים פעבותות העגלה. העשירי הוא העקר.

ובכל המחוות ממנים יש עד לשביעי. ומשביעי והלאה יש אור שהתפשט למטה מתוך הכפסא העליון, ומאיר לעשירי, והעשירי מאותו האור שהוא לוקח, נותן לתשיעי, והוא לשמיני ומטה.

השמיני הזה, כשנפקדים פחות הפוככים ומוציא אותם, אותו האור עומד ונותן כחו לכל אחד ואחד להתמנות באותו מקום שצריך, שכתוב (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו'. מרב אונים - זהו הזוהר שלמעלה שנקרא רב אונים.

ובכל רקיע ורקיע יש ממנה, ונפקד על העולם ועל הארץ להנהיג את הכל. פרט לארץ ישראל, שלא מנהיג אותה לא רקיע ולא פת אחר, אלא הקדוש ברוך הוא לבדו, והרי פשוטה. ואם תאמר, איך שרוי לחנם רקיע על ארץ ישראל, והרי טל ומטר יורד עליה מהרקיע כשאר כל ארץ אחרת?

אלא בכל רקיע ורקיע יש ממנים ששולטים על העולם, ואותו ממנה ששולט על אותו רקיע נותן מן הכח שיש לו לאותו רקיע, (כד

הכא אית לאסתכלא, בגין דאית שמים, ואית שמים.

שמים לתתא, וארץ לתתא מנייהו. שמים לעילא, וארץ לתתא מנייהו. וכל דרגין עלאין ותתאין, פלהו כגוונא דא, אלין באלין. שמים לתתא, אינון עשר יריעות, כמה דאתאמר (תהלים קד) נוטה שמים פיריעה. וקודשא בריך הוא עבד לון, ומשריין די בגווייהו, לאנהגא ארעא תתאה. תשיעאה אנהיג לתתאי, דסחרן פקופטרא דקולטא. עשיראה, איהו עקרא.

ובכלהו משיריין ממנן עד שביעאה. משביעאה ולהלאה, אית נהורא דאתפשט לתתא, מגו פורסייא עלאה, ונהיר לעשיראה. ועשיראה, מההוא נהירו דנקטא, יהיב לתשיעאה, ואיהו לתמינאה ולתתא.

האי תמינאה, פד אתפקדון חילי דכוכביא, ואפיק לון, ההוא נהירו, קיימא ויהיב חיליה לכל חד וחד, לאתמנאה בההוא אתר דאצטריך. דכתיב, (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו', מרב אונים, דא איהו זהרא דלעילא, דאקרי רוב אונים.

ובכל רקיעא ורקיעא, אית ממנא, ואתפקד על עלמא, ועל ארעא, לאנהגא כלא. פר ארעא דישראל, דלא אנהיג לה רקיעא, ולא חילא אחרא, אלא קדשא בריך הוא בלחודוי, והא אוקמוה. ואי תימא היך שריא למגנא רקיעא על ארעא דישראל, והא מטרא וטלא מרקיעא נחית עלה, כשאר כל ארעא אחרא.

אלא, בכל רקיעא ורקיעא אית ממנן שלטין על עלמא, (דף ר"ט ע"ב) וההוא ממנא דשלטא על ההוא רקיעא, יהיב מחילא דאית

לתת למטה) ואותו רקיע לוקח מאותו ממנה, ונותן למטה לארץ. ואותו הממנה אינו לוקח אלא מהתמצית שלמעלה. אבל הארץ הקדושה אין שולט על אותו הרקיע שעליה ממנה אחר, ולא פח אחר, אלא הקדוש ברוף הוא לבדו, והוא פוקד את הארץ הקדושה באותו רקיע.

בכ"ר רקיע ורקיע יש פתחים ידועים ושלטון כל הממנים מפתח לפתח רשום, ומאותו פתח והלאה לא שולט אפלו כמלא נימה, ולא נכנס זה (אפלו) לתחום פתח חברו פרט לכשונתת לו רשות לשלט אחד על חברו, ואז שולטים המלכים שבארץ אחד על חברו.

באמצע כל הרקיעים יש פתח אחד שנקרא גבילו"ן, ותחת הפתח הזה יש שבעים פתחים אחרים למטה, ושבעים ממנים שומרים מרחוק של אלפים אמה שלא קרבים אליו. ומאותו פתח עולה דרך למעלה למעלה, עד שמגיעה לכסא העליון, ומאותו הפתח לכל הצדדים שברקיע, עד שער הפתח שנקרא מגדו"ן (מגדו"ן), ששם הוא סיום הרקיע של תחומה של ארץ ישראל.

וכ"ר אותם שבעים פתחים שרשומים בתוף אותו פתח שנקרא גבילו"ן, כלם רשומים בפסא הקדוש, ולכלם קוראים שערי צדק, שלא שולט אחר עליהם. והקדוש ברוף הוא פוקד את הארץ הקדושה באותו רקיע, מפתח לפתח בפקידה כמו שצריך. ומתמצית אותה פקידה מקבלים אותם שבעים ממנים, ונותנים לכל הממנים האחרים.

ליה ליהוה רקיעא (בגין למיחב לתתא), ויהוה רקיעא נקיט מההוה ממנא, ויהיב לתתא לארעא. ויהוה ממנא לא נקיט, אלא מתמצית דלעילא. אבל ארעא קדישא, לא שליט על ההוה רקיעא דעליה ממנא אחרא, ולא חילא אחרא, אלא קדשא ברין הוא בלחודוי ואיהו פקיד לארעא קדישא בההוה רקיעא.

בכ"ר רקיעא ורקיעא, אית פתחין ידיעין, ושולטנו דכל ממנן, מפתחא לפתחא רשימא, ומההוה פתחא ולהלן, לא שלטא אפילו כמלא נימא, ולא עאל דא, (אפילו) בתחומא דפתחא דחבריה, בר פד אתיהיב ליה רשו, לשלטאה חד על חבריה. פדין, שלטין מלכין די בארעא, חד על חבריה.

באמצעיתא דכלהו רקיעין, אית פתחא חדא, דאקרי גבילו"ן, ותחתות האי פתחא, אית שבעין פתחין אחרנין לתתא, ושבעין ממנין נטרין, מרחיק תרי אלפין אמין, דלא קרבין לגביה. ומההוה פתחא ארעא סליק לעילא לעילא, עד די מטא לגו פורסייא עלאה, ומההוה פתחא לכל סטרין דרקיעא, עד תרעא דפתחא דאקרי מגדו"ן, (כ"א מגדו"ן) דתמן איהו סיומא דרקיעא דתחומא דארעא דישראל.

וכ"ר אינון שבעין פתחין, דרשימין גו ההוה פתחא דאקרי גבילו"ן, פלהו רשימין בכורסייא קדישא, וכלהו קרינן לון שערי צדק, דלא שליט אחרא עלייהו. וקודשא ברין הוא פקיד לארעא דישראל בההוה רקיעא, מפתחא לפתחא, בפקידו כמה דאצטריך. ומתמציתא דההוה פקידא, נטלין אינון שבעין ממנן, ויהבין

לכלהו ממנן אחרנין.

השלמה מההשמטות (סימן ד)

השלמה מההשמטות (סימן ד)

אִיבָא בְּצוּאָת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, קַרְקַע הַגָּן
 הוּא כְּשֶׁבְרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גַן
 עֵדֶן, נִטְל שְׁלֵג מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וּמִמְנָה
 נֶעֱשֶׂה קַרְקַע הַגָּן, וְזֶהוּ קַרְקַעִיתוֹ שֶׁל גַּן עֵדֶן.
 וְאִינוּ נוֹגַע עִם הָאָרֶץ הַזֹּאת, שֶׁהִיא לְמַעְלָה
 מִכָּל הָאָרְצוֹת. רְקִיעַ שְׁעַל גְּבֵי הַגָּן הוּא כְּעֵין כָּל
 הַגּוֹנִים, כִּמְעֵשֶׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר.
 וְשֵׁמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲקוּק
 בְּאֲמֻצֵּי הַרְקִיעַ. וְאַרְבַּע טַבְּעוֹת
 בְּאַרְבַּע קְצוֹת הַרְקִיעַ, וְאַרְבַּעָה
 אוֹפְנִים בְּכָל טַבְּעַת. וּבְאֲמֻצֵּי
 הַרְקִיעַ עֲמוּד אֶחָד, וְעֲמוּד הַזֶּה
 נֶעוּץ מִקַּרְקַע הַגָּן עַד שְׂאוֹחַז פְּנֵי
 כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְהוּא מְכֻסָּה מֵעַנְן
 הַכְּבוֹד. וְהַמְּלָאָךְ גְּבִירָאֵל לְבוּשׁ
 הַבַּדִּים עוֹמֵד עָלָיו. פַּעַם כָּלֵם
 אוֹחֲזִים בְּטַבְּעוֹת הַרְקִיעַ, וְהַעֲמוּד
 חוֹזֵר וְהַרְקִיעַ סוֹבֵב, וְאוֹתִיּוֹת שֵׁם
 הַמְּפָרֵשׁ בּוֹלְטוֹת וְנוֹצְצוֹת וְעוֹלוֹת
 וְיורדות.

קוֹר קוֹרָא הַתְּנוּדְדוֹ מִחֲנוֹת
 צַדִּיקִים קְדוּשִׁים, אֲשֶׁרִיכֶם
 שְׂזִכִּיתֶם לְכֹף. מִי שָׁמַע כְּזֹאת,
 מִי רָאָה כְּאַלֶּה, בַּהֲיוֹת כָּל נִגּוּן
 הַרְקִיעַ בְּנִסְעוֹ עַל יְדֵי הָאִישׁ
 לְבוּשׁ הַבַּדִּים, וְהוּא מִסְתַּלַּק
 וְהַרְקִיעַ עוֹמֵד. וְהַעֲמוּד מְנַגֵּן,
 עוֹלָה וְיורֵד, עַד שְׁנַמְשָׁף אוֹר
 זֶהר, אוֹר נֵעַם מִלְּמַעְלָה בְּאוֹתוֹ
 הַעֲמוּד. וְהַצַּדִּיקִים עוֹמְדִים לְנִגְד
 הָאוֹר הַהוּא וְנִהְנִים מִמֶּנּוּ עַד
 חֲצוֹת הַלַּיְלָה.

בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה כְּשֶׁבָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְפָנֵם עִם הַצַּדִּיקִים, שׁוֹמְעִים
 קוֹל סְבוּב הַרְקִיעַ וְהַעֲמוּד
 מְנַגֵּן, וְקַרְקַע הַגָּן מִתְנַשֵּׂא,
 וְהַצַּדִּיקִים עוֹלִים מִחֲפוֹתֵיהֶם
 לְקִרְיַת בּוֹרָאם, וְכָל הַגָּן מִתְמַלֵּא
 מִכְּבוֹדוֹ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מְזוּדְּגוֹת
 הַרוּחוֹת זְכָרִים וְנִקְבוֹת כְּפִי
 בְּנֵעַם ה', כָּלֵם עוֹשִׂים פְּרִי,

אִיבָא בְּצוּאָת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, קַרְקַע הַגָּן
 הוּא כְּשֶׁבְרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גַן
 עֵדֶן, נִטְל שְׁלֵג מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וּמִמְנָה
 נֶעֱשֶׂה קַרְקַע הַגָּן, וְזֶהוּ קַרְקַעִיתוֹ שֶׁל גַּן עֵדֶן.
 וְאִינוּ נוֹגַע עִם הָאָרֶץ הַזֹּאת, שֶׁהִיא לְמַעְלָה
 מִכָּל הָאָרְצוֹת. רְקִיעַ שְׁעַל גְּבֵי הַגָּן הוּא כְּעֵין
 כָּל הַגּוֹנִין, כִּמְעֵשֶׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר. וְשֵׁמוֹ שֶׁל
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲקוּק בְּאֲמֻצֵּי הַרְקִיעַ.
 וְאַרְבַּע טַבְּעוֹת בְּאַרְבַּעָה קְצוֹת הַרְקִיעַ,
 וְאַרְבַּעָה אוֹפְנִים בְּכָל טַבְּעַת. וּבְאֲמֻצֵּי הַרְקִיעַ
 עֲמוּד אֶחָד, וְעֲמוּד הַזֶּה נֶעוּץ מִקַּרְקַע הַגָּן עַד
 שְׂאוֹחַז פְּנֵי כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְהוּא מְכֻסָּה מֵעַנְן
 הַכְּבוֹד. וְהַמְּלָאָךְ גְּבִירָאֵל לְבוּשׁ הַבַּדִּים עוֹמֵד
 עָלָיו. פַּעַם כָּלֵם אוֹחֲזִים בְּטַבְּעוֹת הַרְקִיעַ,
 וְהַעֲמוּד חוֹזֵר וְהַרְקִיעַ סוֹבֵב, וְאוֹתִיּוֹת שֵׁם
 הַמְּפָרֵשׁ בּוֹלְטוֹת וְנוֹצְצוֹת וְעוֹלוֹת וְיורדות.

קוֹר קוֹרָא הַתְּנוּדְדוֹ מִחֲנוֹת צַדִּיקִים קְדוּשִׁים,
 אֲשֶׁרִיכֶם שְׂזִכִּיתֶם לְכֹף. מִי שָׁמַע כְּזֹאת,
 מִי רָאָה כְּאַלֶּה, בַּהֲיוֹת כָּל נִגּוּן הַרְקִיעַ בְּנִסְעוֹ
 עַל יְדֵי הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבַּדִּים, וְהוּא מִסְתַּלַּק
 וְהַרְקִיעַ עוֹמֵד. וְהַעֲמוּד מְנַגֵּן, עוֹלָה וְיורֵד, עַד
 שְׁנַמְשָׁף אוֹר זֶהר, אוֹר נֵעַם מִלְּמַעְלָה בְּאוֹתוֹ
 הַעֲמוּד. וְהַצַּדִּיקִים עוֹמְדִים לְנִגְד הָאוֹר הַהוּא
 וְנִהְנִים מִמֶּנּוּ עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה.

בְּחֻצֵי הַלַּיְלָה כְּשֶׁבָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפָנֵם
 עִם הַצַּדִּיקִים, שׁוֹמְעִים קוֹל סְבוּב
 הַרְקִיעַ וְהַעֲמוּד מְנַגֵּן, וְקַרְקַע הַגָּן מִתְנַשֵּׂא,
 וְהַצַּדִּיקִים עוֹלִים מִחֲפוֹתֵיהֶם לְקִרְיַת בּוֹרָאם,
 וְכָל הַגָּן מִתְמַלֵּא מִכְּבוֹדוֹ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
 מְזוּדְּגוֹת הַרוּחוֹת זְכָרִים וְנִקְבוֹת כְּפִי שֶׁהִיוּ
 קְדָם שְׁנַבְרָאוֹ, וּמֵאוֹתוֹ נֵעַם תְּאוֹתָם לְחֻצוֹת
 שֶׁהִיוּ קְדָם שְׁנַבְרָאוֹ, וּמֵאוֹתוֹ נֵעַם תְּאוֹתָם לְחֻצוֹת

בַּנְעָם ה', כָּלֶם עוֹשִׂים פְּרִי, דְּהִינּוּ רוּחוֹת
לַגְרִים: (עד כאן מההשמטות).

דְּהִינּוּ רוּחוֹת לַגְרִים: (עד כאן
מההשמטות)

בְּגֵן עֵדֶן שְׁלֹמֶטָה, בְּרָקִיעַ שְׁעוֹמֵד
עָלָיו, יֵשׁ בּוֹ סוּד עֲלִיוֹנִים.
כְּשֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הַרְקִיעַ, הִבִּיא אֵשׁ וּמִים מִתּוֹךְ
כִּסֵּא כְבוֹדוֹ וְשִׁתְּפָם פְּאָחַד, וְעָשָׂה
מֵהֶם רְקִיעַ לְמִטָּה, וְהִתְפָּשְׁטוּ עַד
שֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל גֵּן עֵדֶן
וַיִּשְׁבוּ. מֶה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא? לִקַּח מֵהַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים
הַקְּדוֹשִׁים אֵשׁ וּמִים אַחֲרֵים
שְׁנַמְצָאִים וְלֹא נִמְצְאִים, שְׁנַגְלִים
וְלֹא נַגְלִים, וּמֵאוֹתָם אֵשׁ וּמִים
שְׁנִטְלוּ מֵהַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים, עָשָׂה
מֵהֶם מְתִיחַת הַרְקִיעַ, וּמְתַח אוֹתוֹ
עַל הַגֵּן הַזֶּה שְׁלֹמֶטָה, וּמְתַחֵבֵר
לְתוֹךְ רְקִיעַ אַחֵר.

אַרְבַּעַה גְּוֹנִים בְּאוֹתָהּ מְתִיחַת
הַרְקִיעַ שְׁעַל הַגֵּן - לְבֵן אֶדָם יִרְק
וְשָׁחֹר. לְגוֹנִים הֵלְלוּ יֵשׁ אַרְבַּעַה
פְּתָחִים מִפְּתַח לְאוֹתָהּ מְתִיחַת
הַרְקִיעַ, וְאוֹתָם הִפְתָּחִים לְאַרְבַּעַת
צְדָדֵי הַרְקִיעַ שְׁעַל גְּבֵי הַגֵּן.
וּמֵאוֹתָם אֵשׁ מִים שְׁנַעֲשָׂה מֵהֶם
אוֹתוֹ רְקִיעַ, נִפְתָּחִים בְּאַרְבַּעַה
פְּתָחִים אַרְבַּעַה אוֹרוֹת. לְצַד יְמִין
בְּאוֹתוֹ פְּתַח מִתּוֹךְ מְתִיחַת צַד
(הַפְּנִים) הַיְמָיִן מְאִירִים שְׁנֵי אוֹרוֹת
בְּאוֹתָם שְׁנֵי פְּתָחִים, בְּפְתַח
הַיְמָיִן, וּבְפְתַח שְׁהוּא (בְּפְנִים יִצְאֵא אוּר,
וְהוּא פְּנִים) כְּנֶגֶד הַפְּנִים.

בְּתוֹךְ הָאוֹר הַמְאִיר לְצַד יְמִין
רְשׁוּמָה אוֹת אַחַת מְאִירָה וּבּוֹלְטָה
(לְזוֹהֵטָה) וְנוֹצְצָה בְּהִתְנוּצְצוֹת מִתּוֹךְ
אוֹתוֹ הָאוֹר, וְהִיא הָאוֹת מ',
וְעוֹמֶדֶת בְּאֻמְצַע אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל
הַפְּתַח. הָאוֹת הַזֶּה עוֹלָה וַיּוֹרֶדֶת,
וְלֹא עוֹמֶדֶת בְּמְקוֹם אֶחָד. אוֹתוֹ
הָאוֹר לֹקַח אוֹתָהּ אוֹת וּמוֹצִיא
אוֹתָהּ, וּמִשׁוּם כֶּף אֵינָה עוֹמֶדֶת
בְּמְקוֹם אֶחָד.

בְּתוֹךְ הָאוֹר הַמְאִיר בְּצַד שְׁהוּא
כְּנֶגֶד הַפְּנִים, רְשׁוּמָה אוֹת אַחַת

בְּנִתָּא דְעֵדֶן דְּלִתְתָּא, רְקִיעָא דְקִימָא עָלֶיהָ,
אֵית בֵּיה רְזִין עֲלָאִין, כַּד עֲבַד קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא רְקִיעָא אֵייתִי אֵשׁ וּמִים, מִגּוֹ בְּרִסִּי
יְקָרִיָּה, וְשִׁתְּף לֹן כְּחֵדָא, וְעֲבַד מְנַהוּן רְקִיעָא
לְתִתָּא, וְאִתְפָּשְׁטוּ עַד דְמָטוּ לְהֵהוּא אֲתֵר
דְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, וַיִּתְּבוּ. מֶה עֲבַד קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. נָטַל מִשָּׁמַיִם עֲלָאִין קְדִישִׁין, אֵשׁ וּמִים
אֲחֲרָנִין דְּמִשְׁתַּפְּחִין וְלֹא מִשְׁתַּפְּחִין, דְּאִתְגַּלְיִין
וְלֹא אִתְגַּלְיִין, וּמֵאִינוּן אֵשׁ וּמִים, דְּאִתְנַטְלוּ
מִשָּׁמַיִם עֲלָאִין, עֲבַד מְנַיְהוּ מְתִיחוּ דְרְקִיעָא,
וּמְתַח לִיה עַל הָאִי גִנְתָּא דְלִתְתָּא, וּמְתַחֵבֵר גּוֹ
רְקִיעָא אַחֵרָא.

אַרְבַּע גְּוֹנִין, בְּהֵוּא מְתִיחוּ דְרְקִיעָא דְעַל
גִּנְתָּא, חִיזֵר וְסוּמְק יְרוּק וְאוּכָם. לְגַבֵּי
הַנִּי גְּוֹנִין, אֵית אַרְבַּע פְּתָחִין, לְתִתָּא מֵהֵוּא
מְתִיחוּ דְרְקִיעָא. וְאִינוּן פְּתָחִין לְאַרְבַּע סְטְרִין
דְרְקִיעָא דְעַל גְּבֵי גִנְתָּא. מֵאִינוּן אֵשׁ וּמִים,
דְּאִתְעֲבִיד מְנַהוּן הֵוּא רְקִיעָא. מִתְּפִתְחִין
בְּאַרְבַּע פְּתָחִין, אַרְבַּע נְהוּרִין. לְסְטֵר יְמִינָא
בְּהֵוּא פְּתָחָא, מִגּוֹ מְתִיחוּ דְסְטֵר (נ"א מִינָא)
יְמִינָא, נְהַרִין תְּרִין נְהוּרִין, בְּאִינוּן תְּרִין
פְּתָחִין, בְּפְתַחָא דִימִינָא, וּבְפְתַחָא דְאִיהוּ (נ"א
לְגוֹ נַפְקָא נְהוּרָא וְאִיהוּ אַנְפִּין) לְקַבֵּל אַנְפִּין.

גּוֹ נְהוּרָא דְנְהִיר לְסְטֵר יְמִינָא, אִתְרָשִׁים אֶת
חַד, נְהִיר וּבְלִיט, (נ"א וְלֵהִיט) וְנִצְיִן בְּנִצְיָנוּ,
מִגּוֹ הֵוּא נְהוּרָא, וְאִיהוּ אֶת מ', וְקִימָא
בְּאֻמְצַעִיתָא דְהֵוּא נְהוּרָא דְפְתַחָא. אֶת דָּא,
סְלָקָא וְנִחְתָּא, וְלֹא קָאִים בְּאֲתֵר חַד. הֵוּא
נְהוּרָא, נָטִיל לְהֵוּא אֶת וְאִפִּיק לָהּ, בְּגִין כֶּף
לָא קִימָא בְּאֲתֵר חַד.

גּוֹ נְהוּרָא דְנְהִיר בְּסְטֵרָא דְאִיהוּ לְקַבֵּל אַנְפִּין,

אתרשים את חד, דנהיר ובליט ונציץ בנציצו
 גו ההוא נהורא, ואיהי את ר', ולזמנין אתחזי
 ב' (נ"א ד) וקיימא באמצעייתא דההוא נהורא
 דפתחא. וסלקא ונחפא, לזמנין אתגלגלא,
 ולזמנין לא אתגלגלא, ולא קיימא באתר חד.
 אלין תרין אתוון קיימיין, וכד נשמטא
 דצדיקיא עאלת בגנתא דעדן, אלין תרין
 אתוון נפקין מגו ההוא נהורא, וקיימיין על
 ההיא נשמטא, וסלקי ונחתי.

בדין, מאינון תרין פתחין, מקדמי ונחתי
 מעילא, תרין רתיכין. רתיכא חדא
 עלאה, דאיהי רתיכא דמיכאל, רב סגנין.
 רתיכא תניינא, דאיהי רתיכא מההוא רב
 ממנא, דאקרי בוא"ל. ודא איהו שמשא
 וקירא (דף ר"י ע"א) דאקרי רפא"ל. ואינון נחתיין
 וקיימיין על נשמטא, ואמריין לה שלום בואך.
 (ישעיה נז) יבא שלום יבא שלום. בדין אינון תרין
 אתוון, סלקין וקיימיין באתרייהו, ואתגניזו גו
 ההוא נהורא, דאינון פתחין.

תרין פתחין אתרנין, תרין נהורין אתרנין קא
 מלהטין, מנהירו דאשא, באינון פתחין
 חד לסטר שמאלא, וחד לאחורא. תרין אתוון
 אתרנין, מלהטין באינון נהורין, ונציצין
 בגווייהו, את חד ג', ואת חד נ', וכד אתוון
 קדמאי מתהדרן לאתרייהו, אלין תרין אתרנין
 נצוצין, סלקין ונחתיין, נפקין מאינון נהורין,
 וקיימיין על נשמטא.

בדין נחתיין תרין רתיכין, מאינון תרין פתחין.
 רתיכא חדא איהו רתיכא דגבריאל, רב
 ממנא וקירא. רתיכא תניינא, איהי רתיכא
 אתרא קדישא דנוריא"ל רב ממנא, ונחתיין
 מאינון פתחין, וקיימיין על נשמטא, ואתוון
 מתהדרן לאתרייהו.

שמאירא וכולטת ונוצצת
 בהתנוצצות בתוך אותו האור,
 והיא האור ר', ולפעמים נראית ב'
 (ד), ועומדת באמצע אותו האור
 שבפתח, ועולה ויורדת, לפעמים
 גלויה ולפעמים לא גלויה, ולא
 עומדת במקום אחד. שתי
 האותיות הללו עומדות,
 וכשנשמות הצדיקים נכנסות לגן
 עדן, שתי האותיות הללו יוצאות
 מתוך אותו האור, ועומדות על
 אותה נשמה, ועולים ויורדים.

ואז, מאותם שני הפתחים,
 מקדימים ויורדים מלמעלה שתי
 מרפכות. מרפכה עליונה אחת,
 שהיא מרפכתו של מיכאל, גדול
 הסגנים. המרפכה השנייה, שהיא
 מרפכתו של אותו ממנה גדול
 שנקרא בוא"ל. וזה שמש נכפד
 שנקרא רפא"ל. והם יורדים
 ועומדים על הנשמה, אומרים לה:
 שלום בואך, יבא שלום יבא
 שלום. ואז אותן שתי האותיות
 עולות ועומדות במקומן, ונגנזות
 לתוך אותו האור של אותם
 פתחים.

שני פתחים אחרים, שני אורות
 אחרים לזהטים מאור האש
 באותם פתחים, אחד לצד שמאל
 ואחד לאחור. שתי אותיות אחרות
 לזהטות באותם אורות ונוצצים
 בתוכם. אות אחת ג' ואות אחת נ'.
 וכשהאותיות הראשונות חוזרות
 למקומן, שתי האחרות הללו
 נוצצות, עולות ויורדות, יוצאות
 מאותם אורות ועומדות על
 הנשמה.

אז יורדות שתי מרפכות מאותם
 שני פתחים. מרפכה אחת היא
 מרפכתו של גבריאל, ממנה גדול
 ונכפד. המרפכה השנייה היא
 מרפכה אחרת קדושה של נוריא"ל
 הממנה הגדול, ויורדות מאותם
 פתחים ועומדות על הנשמה,
 והאותיות חוזרות למקומן.

אז, שתי המרכבות הללו נכנסות לתוך היכל אחד טמיר שבגן שנקרא אהל־ות, ושם שנים עשר מיני בשמים גנוזים, שכתוב (שיר ד) נרד וכרכם קנה וקנמוז וגו'. ואותם שנים עשר מיני בשמים שלמטה.

ושם כל אותם לבושי הנשמות שראויים להתלבש בהם כל אחד ואחד פראוי. באותו לבוש נרשמו כל אותם מעשים טובים שעשה בעולם הזה, וכלם רשומים בו ומכריזים: זהו לבושו של פלוני. ונוטלים את אותו לבוש, ומתלבשת בו אותה נשמת הצדיק שבגן כמו בדיוקן שבעולם הזה.

והדברים הללו משלשים יום ואילך, שהרי כל שלשים הימים אין לה נשמה שלא תקבל ענש טרם שתפגס לגן עדן. כיון שקבלה ענש, נכנסת לגן עדן, כמו שבארנו. אחר שהתלבנה, מתלבשת. כיון שהתלבשה בלבוש הזה, נותנים לה מקום פראוי לה. אז כל אותן האותיות יורדות, ועולות אותן מרכבות.

אותו רקיע חוזר פעמים בכל יום באותה נטילת הרקיע האחר הזה שנדבק בו. והרקיע הזה אינו יוצא מחוץ לגן. הרקיע הזה רקום בכל מיני גונים.

עשרים ושנים אותיות רשומות חקוקות באותו רקיע, כל אות ואת נוטפת מהמן (מהטל), מהטל שלמעלה על הגן, ומאותו הטל של האותיות רוחצות אותן נשמות ונרפאות. אחר שטבלו בנהר דינור להטהר. והטל אינו יורד אלא מתוך אותיות שרשומות וחקוקות באותו רקיע, משום שאותן אותיות הן כלל התורה, ואותו הרקיע הסוד של התורה, שהרי

ברוך, אליו תרין רתיכין, עאלין לגו היכלא חדא טמירא דגנתא, דאקרי אהל־ות, ותמן תריסר זיני בוסמין גניזין, דכתיב, (שיר השירים ד) נרד וכרכם קנה וקנמוז וגו'. ואינון תריסר זיני דבוסמין דלתתא.

ותמן כל אינון לבושין דנשמתין, דאתחזון לאתלבשא בהו, כל חד וחד, פדקא חזי. בהווא לבושא, אתרשימו כל אינון עובדין טבין, דעבד בהאי עלמא. וכלהו רשימין ביה, ומכריזי האי איהו לבושא דפלגיא, ונטלין להווא לבושא ואתלבשת ביה ההיא נשמתא דצדיקיא דגנתא, פגוונא דדיוקנא דהאי עלמא.

והני מילי, מתלתין יומין ואילך, דהא כל תלתין יומין, לית לה נשמתא דלא תקבל עונשא, עד לא תיעול לגנתא דעדן. כיון דקבילת עונשא, עאלת לגנתא דעדן, כמה דאוקמוה. לבתר דאתלבנת, אתלבשת. כיון דאתלבשת בהאי לבושא, יחבין לה אתר כמה דאתחזי לה. כדין, כל אינון אתוון נחתין, וסלקין אינון רתיכין.

והוא רקיעא אהדר תרין זמנין בכל יומא, בהווא נטילו דהאי רקיע אחרא, דמתדבק ביה. והאי רקיעא לא נפיק לבר מגנתא. רקיעא דא, מרקמא בכל זיני גוונין.

תרין ועשרין אתוון רשימין מחקקון, בהווא רקיעא, כל את ואת, נטיף ממנא (ס"א מטלא), מטלא דלעילא על גנתא. ומהווא טלא דאתוון אתסחיין אינון נשמתין, ומתסחין בתר דטבלו בנהר דינור לאתדפאה. וטלא לא נחית, אלא מגו אתוון דרשימין ומחקקון בהווא רקיעא, בגין דאינון אתוון פללא דאורייתא. והווא רקיעא רזא דאורייתא,

מאש ומים של התורה נעשה.
ועד כן הם שופעים טל על כל
אותם שהשתדלו בתורה לשמה
בעולם הזה. והדברים הללו
רשומים בגן עדן ועולים עד אותו
רקיע, ונוטלים מאותן אותיות
אותו הטל להזין את הנשמה הזו.
זהו שכתוב (דברים לב) יערף פמטר
לקחי תזל כטל אמרתי.

באמצע הרקיע הזה עומד פתח
אחד כנגד הפתח שאמרנו של
ההיכל שלמעלה, שבאותו פתח
הנשמות פורחות מהגן שלמטה
למעלה בעמוד אחד הנעוץ בגן
עד לאותו פתח.

בתוך אותו רקיע (עמוד) באותו
פתח, שהוא באמצע הרקיע
שבגן, נכנסים לתוכה שלשה
גונים של אור פולאים כאחד,
ומאירים לצורות אותו העמוד.
ואז הרקיע (העמוד) הזה נוצץ
ומתלהט בכמה גונים (אורות)
שמתלהטים. בכל שעה מאירים
הצדיקים מאותו זיו עליון. אבל
בכל שבת ושבת ובכל ראש חדש
מתגלה השכינה יותר משאר
הזמנים באותו רקיע, וכל
הצדיקים באים ומשתחוים לה.
אשרי חלקו של מי שזוכה
ללבושים הללו שאמרנו,
שמתלבשים בהם הצדיקים בגן
עדן (שלמטה). אלה ממשעים
טובים שעשה אדם בעולם הזה
במצוות התורה, ובהם עומדת
הנשמה בגן עדן שלמטה,
ומתלבשת בלבושים הנכבדים
הללו.

בשעורה הנשמה באותו פתח
הרקיע למעלה, מזדמנים לה
לבושים אחרים נכבדים עליונים,
שהם מרצון וכונת הלב בתורה
ובתפלה, שפשעולה אותו רצון
למעלה, מתעטר בה מי
שמתעטר, ונשאר חלק לאותו

דהא מאש ומים דאורייתא אתעביד.
ועד דא אינון נגדין טלא, על כל אינון
דאשתדלו באורייתא לשמה בהאי
עלמא. ואלין מלין רשימין בגנתא דעדן,
וסלקין עד ההוא רקיעא ונטלין מאינון אתוון
ההוא טלא, לאתזנא ההיא נשמתא. הדא הוא
דכתיב, (דברים לב) יערף פמטר לקחי תזל כטל
אמרתי.

באמצעיתא דהאי רקיעא, קיימא פתחא
חדא, לקבל פתחא דהיכלא
דלעילא, דבההוא פתחא, פרחין נשמתין
מגנתא דלתתא לעילא, בחד עמודא דנעוץ
בגנתא, עד ההוא פתחא.

גו ההוא רקיעא (נ"א עמודא) בההוא פתחא דאיהו
באמצעיתא דרקיעא דבגנתא, עאלין בגוה
תלת גוונין דנהורא כלילין פחדא, ונהרין
לגוונין דההוא עמודא. וכדין רקיעא (נ"א עמודא)
דא, נציץ ואתלהיט בכמה גוונין (נ"א נהורין)
דמתלהטין. בכל שעתא, נהרין צדיקיא,
מההוא זיוא עלאה. אבל בכל שבתא ושבתא,
ובכל ריש ירחא, אתגלייא שכינתא, יתיר
משאר זמני בהאי רקיעא, ואתיין פלהו
צדיקיא, וסגדין לגביה.

זבאה חולקיה, מאן דזכי להני לבושי
דקאמרן, דמתלבשין בהו צדיקיא
בגנתא דעדן (לתתא). אלין מעובדין טבין,
דעביד (דף ר"י ע"ב) בר נש, בהאי עלמא, בפקודי
אורייתא. ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן
לתתא, ואתלבשת בהני לבושיין יקירין.

בר סלקא נשמתא בההוא פתחא דרקיעא
לעילא, אזדמנן לה לבושיין אחרנין
יקירין עלאין, דאינון מרעותא וכונה דלפא
באורייתא ובצלותא, דכד סלקא ההוא רעותא

אדם, ונעשה ממנו לבושים של אור להלביש בהם הנשמה לעלות למעלה. ואף על גב שבארורה שאותם לבושים תלויים במעשים - אלה לא תלויים אלא ברצון הרוח, כמו שנתבאר, לעמד בתוף מלאכים ורוחות קדושות, וזהו ברור הדבר. והמנונה הקדושה למד פך מאלוהי: הלבושים שלמטה בגן שבארץ במעשים, והלבושים שלמעלה, (פרח ורצון וכונת הלב) ברצון וכונת הרוח בלב.

ונהר יצא מעדן להשקות את הגן וגו' (בראשית ב), הרי פשוטה, אבל בגן הזה שלמטה, נהר יצא מעדן ודאי. וצריך לדעת, הנהר הזה שיוצא בגן שלמטה, באיזה מקום הוא עקרו ופרשו. באיזה מקום? בעדן. העדן הזה הוא סוד עליון, ולא נתנה רשות לעין השכל לשלט בו. וסוד הדבר - אלמלא המקום הזה נמסר למטה להתגלות, המקום של העדן העליון הקדוש נמסר גם כן לדעת. אלא (אבל) משום ההסתרה של כבוד העדן העליון הקדוש, נטמן ונגנז העדן התחתון שאותו נהר שופע ויוצא ממנו, ולכן לא נמסר להתגלות אפלו לאותן הנשמות שבגן עדן.

כמו שהנהר הזה נפרד ויוצא מתוף עדן להשקות את הגן שלמעלה, פך גם מתוף אותו הפתח של האמצע יוצא אור אחד שנפרד לארבעה צדדים, בארבעה פתחים שאמרנו. המקום שעומדות אותן האותיות הרשומות. ואותו האור שנפרד לארבעה אורות, בארבע אותיות שנוצצות (יוצאות) יוצא מעדן, מקום שזוהרת הנקדה שלמעלה. ואותה נקדה מאירה, ונעשה עדן להאיר, ואין מי ששולט לראות

לעילא, מתעטר בה מאן דמתעטר, ואשתאר חולקא לההוא בר נש, ואתעבד מניה לבושין דנהורא, לאתלבשא בהו נשמתא. לסלקא לעילא. ואף על גב דאוקמוה, דאינון לבושין בעובדין תליין. אלין לא תליין אלא ברעותא דרוחא, כמה דאתמר, לקיימא גו מלאכין רוחין קדישין ודא איהו ברירו דמלה. ובוצינא קדישא, אוליף הכי מאלוהו, לבושין דלתתא בגנתא דארעא בעובדין. לבושין דלעילא, (כ"א ברוחא ורעותא וכוננא דלפא) ברעותא

וכוונא דרוחא בלפא.

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו', (בראשית ב) הא אוקמוה, אבל בהאי גנתא דלתתא, נהר יוצא מעדן ודאי. ואצטריך למנדע, האי נהר דנפיק בגנתא דלתתא, באן אתר עקרא ופרשא דיליה. באן אתר, בעדן. עדן דא רזא עלאה איהו, ולא אתייהיב רשו לשלטאה ביה עינא דסכלתנו. ורזא דמלה אלמלא אתר דא אתמסר לתתא לאתגלאה, אתר דעדן עלאה קדישא, אתמסר אוף הכי למנדע. אלא (כ"א אבל) בגין טמירו דיקרא דעדן עלאה קדישא, אתמסר ואתגנז עדן תתאה, דההוא נהר נגיד ונפיק מניה. ועל דא לא אתמסר לאתגלאה, אפילו לאינון נשמתין דבגנתא דעדן.

כמה דהאי נהר אתפרש ונפיק מגו עדן, לאשקאה לגנתא דלעילא, הכי נמי מגו ההוא פתחא דאמצעיתא נפיק חד נהורא, דאתפרש לארבע סטרין, בארבע פתחין דקאמרן. אתר דקיימין אינון אתוון רשימן. וההוא נהורא דאתפרש לארבע נהורין, בארבע אתוון דניצוצין, (כ"א ונפרין) נפיק מעדן, אתר דזהרא נקודה לעילא.

וההוא נקודה אתנהיר, ואתעביד עדן

וְלָדַעַת אֶת הַנִּקְדָּה הַזֹּה פֶּרֶט
לְאוֹתוֹ אֹר שְׁמֵת־פֶּשֶׁט מִמֶּנָּה,
שְׁמֵת־חַוִּים לְפָנָיו אוֹתָם
הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאָר. וְהַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּה
הִיא גֵן אֶל הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, הַמְּקוֹם
שֶׁלֹּא נִתֵּן לְדַעַת וְלִהְתְּבונֵן.

עַל כָּל זֶה פְּתוּב, (ישעיה סה) עֵינַי לֹא
רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ. הַשֵּׁם הַזֶּה
הַתְּפָרֵשׁ. אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ - זוֹ
הַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה,
שֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֶת הָעֵדֶן הַזֶּה
שֶׁלְמִטָּה שְׁטֵמוֹן בְּגֵן, וְאִין אַחַר
שֶׁמְכִיר אוֹתוֹ. אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ - זֶהוּ
הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל, שֶׁהוּא סוּד
הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא מְכִיר אֶת
הַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה בְּצַדִּיק אֶחָד
שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ, נִהַר שְׁמֵרוֹה אוֹתָהּ,
וְאִין מִי שֶׁמְכִיר אוֹתָהּ פֶּרֶט לוֹ,
שֶׁפְּתוּב אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ, שֶׁהוּא
אֶחָדוּ לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אִין סוּף.

וְהַנִּהַר הַזֶּה שִׁיּוּצָא מֵעֵדֶן לְמִטָּה
הוּא סוּד לְחַכְמִים בְּסוּד הַכְּתוּב,
וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ. וְהַדְּבָר
הַזֶּה הַתְּפָרֵשׁ לְמַעְלָה וּמִטָּה.
הַנִּשְׁמָה שִׁיּוּצָא מֵעוֹלָם הַחֹשֶׁךְ
הַזֶּה, הִיא תָּאֵבָה לְרֵאוֹת בְּאוֹר
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן כְּאֵדָם הַזֶּה שֶׁתָּאֵב
לְשִׁתוֹת מִים בְּתַאוּה. כִּף כָּל אֶחָד
וְאֶחָד הוּא צַחְצַחוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
(ישעיה ה) צַחַח צָמָא. צָמָא, מֵאוֹתָם
צַחוֹת שֶׁל אוֹרוֹת שֶׁל הַגֵּן וְהַרְקִיעַ
וְהַיְכָלוֹת שֶׁל הַגֵּן.

וְאוֹתוֹ נִהַר שִׁיּוּצָא מֵעֵדֶן, כָּל אוֹתָן
נִשְׁמוֹת בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד יוֹשְׁבוֹת עַל
אוֹתוֹ נִהַר, וְאֶלְמָלָא אוֹתוֹ לְבוּשׁ,
לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל, וְאֵז מִתְיֻשְׁבוֹת
וְרוֹת בְּאוֹתָם צַחוֹת וְיְכוּלוֹת
לְסַבֵּל. וְאוֹתוֹ נִהַר הוּא תְּקוּן
הַנִּשְׁמוֹת לְהִתְיֻשֵׁב וְלִהְיוֹן וְלִהְנוֹת
מֵאוֹתָן צַחוֹת, וְהַנִּשְׁמוֹת נִהְנוֹת
(מִתְתַקְּנוֹת) עַל אוֹתוֹ נִהַר וּמִתְיֻשְׁבוֹת

בו.

לְאַנְהָרָא. וְלֹא אֵית מָאן דְּשְׁלִיט לְמַחְמֵי
וְלִמְנַדַּע לְהֵאִי נִקְדָּה, בַּר הַהוּא נִהִירוּ
דְּאַתְפֶּשֶׁט מִנִּיהַ, דְּסַגְדִּין לְקַמִּיהַ אֵינּוֹן צַדִּיקָא
דְּבַגְנָתָא דְעֵדֶן, כְּמָה דְאַתְמַר. וְהֵאִי נִקְדָּה
תַּתָּא, אִיהִי גִנְתָא לְגַבֵּי עֵדֶן עַלְאָה, אֶתְר דְּלֹא
אַתִּייהִיב לְמַנְדַּע וְלֹאֲסַתְפְּלֹא.

עַל כָּל דָּא כְּתִיב, (ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים
זוֹלָתְךָ. שְׁמָא דָּא אַתְפֶּרֶשׁ, אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ,
דָּא נִקְדָּה תַּתָּא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ יָדַע הֵאִי עֵדֶן
דְּלִתְתָא, דְּטְמִיר בְּגִנְתָא, וְלִית אַחְרָא מָאן
דְּיָדַע לִיהַ. אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ, דָּא עֵדֶן עַלְאָה עַל
כָּלְא, דְּאִיהוּ רְזָא דְעַלְמָא דְאַתִּי, דְּאִיהוּ יָדַע
לְנִקְדָּה תַּתָּא, בְּחַד צַדִּיק דְנִפְיָא מִנִּיהַ, נִהַר
דְּרוּי לִיהַ, וְלִית מָאן דְּיָדַע לִיהַ בַּר אִיהוּ,
דְּכְתִיב אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ, דְּאִיהוּ אֶחָד לְעִילָא
לְעִילָא עַד אִין סוּף.

וְהֵאִי נִהַר דְנִפְיָא מֵעֵדֶן לְתַתָּא, רְזָא אִיהוּ
לְחַכְמִין, בְּרְזָא דְכְתִיב, (ישעיה נח) וְהַשְּׂבִיעַ
בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ. וּמִלָּה דָּא אַתְפֶּרֶשׁ לְעִילָא
וְתַתָּא. נִשְׁמָתָא דְנִפְקָא מִהֵאִי עַלְמָא דְחֹשׁוּכָא,
אִיהִי תָאֵיבַת לְמַחְמֵי בְנֵהִירוּ דְעַלְמָא עַלְאָה,
כְּהֵאִי בַר נֶשׁ דְּתָאֵיב לְמִשְׁתֵּי בְתַאֵיבוּ לְמִיָּא,
הַכִּי כָּל חַד וְחַד, אִיהוּ צַחְצַחוֹת, כְּמָה דְאַתְ
אָמַר, (ישעיה ה) צַחַח צָמָא. צָמָא, מֵאֵינּוֹן צַחוֹת
דְנִהוּרִין דְגִנְתָא וְרַקִּיעַ וְהַיְכָלוֹן דְגִנְתָא.

וְהַהוּא נִהַר דְנִפְיָא מֵעֵדֶן, כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמָתִין
בְּלְבוּשֵׁי יְקָר, יְתְבִין עַל הַהוּא נִהַר,
וְאֶלְמָלָא הַהוּא לְבוּשָׁא, לֹא יְכָלִין לְמַסְבֵּל.
וְכַדִּין מִתְיֻשְׁבוֹן, וְרוּוֹן בְּאֵינּוֹן צַחוֹת, וְיְכָלִי
לְמַסְבֵּל. וְהַהוּא נִהַר אִיהוּ תְּקוּנָא דְנִשְׁמָתִין,
לְאַתְיֻשְׁבָּא, וְלִאַתְזָנָא וְלִאַתְהַנָּא, מֵאֵינּוֹן
צַחוֹת וְנִשְׁמָתִין אַתְהֵנּוּ (נ"א אַתְתַּקְּנוּ) עַל הַהוּא
נִהַר, וּמִתְיֻשְׁבוֹן בֵּיהַ.

אֹתוֹ נָהַר עֲלִיּוֹן שְׁלֹמֶעֱלָה מוֹצִיא
נִשְׁמוֹת, וְהֵן פּוֹרְחוֹת מִמֶּנּוּ לְתוֹךְ
הַגֹּן, שֶׁהִנְהַר הַזֶּה שְׁלֹמֶטָה בְּגֵן
שֶׁבְּאַרְצָךְ מִתְקִין נִשְׁמוֹת לְהִתְתַּקֵּן
וּלְהִתְיָשֵׁב בְּאוֹתָן צָחוֹת. כְּמוֹ כֵן
בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּחוּץ, בְּרִיחַ הַמַּיִם
מִתְיָשֵׁבֶת הַנֶּפֶשׁ לְהַאֲרִי, שֶׁהָרִי
מִהֶעֱקָר כְּמוֹ זֶה יוֹצֵא. וּמִשׁוּם
שֶׁהַנִּשְׁמוֹת מִתְתַּקְּנוֹת עַל אוֹתוֹ
נָהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא מֵעֵדֶן, יְכוּלוֹת
לְהִתְיָשֵׁב בְּאוֹתָן צָחוֹת עֲלִיּוֹנוֹת
וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ פֶּתַח
שֶׁבְּאַמְצַע הַרְקִיעַ, וְעַמּוּד אֶחָד
שֶׁעוֹמֵד בְּאַמְצַע הַגֹּן, כְּפִי
שְׁאֵמְרָנוּ.

בְּאוֹתוֹ עַמּוּד עוֹלָיִם לְמַעְלָה בְּתוֹךְ
אוֹתוֹ פֶּתַח שֶׁל הַרְקִיעַ, וְכוּ סְבִיבוֹ
יֵשׁ בוֹ (ישעיה ד) עֲנָן [יּוֹמָם] וְעֵשָׁן
נִגְהָ. וְאַף עַל גַּב שֶׁבְּאַרוּהוּ לְזֶה
הַפְּסוּק, אֲבָל עֲנָן וְעֵשָׁן אֵלּוּ
מִבְּחוּץ, וְנִגְהָ מִבְּפָנִים. וְזֶה הוּא
לְחַפּוֹת עַל אֵלּוּ שְׁעוֹלָיִם לְמַעְלָה,
שֶׁלֹּא יֵרָאוּ מִלְּפָנָיו אֵלּוּ שְׂיוֹשְׁבֵים
לְמִטָּה.

וְהָרִי כָּאֵן סוּד הַסּוּדוֹת. כְּאֲשֶׁר
(רוצה הקדוש ברוך הוא לתקן הנקדה הזו)
הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת רוֹצֵה לְהִתְתַּקֵּן
בְּתַקּוּנֶיהָ וְלְהִתְקַשֵּׁט בְּשִׁבְתוֹת
יּוֹמָנִים וּבְחֻגִים, שׁוֹלַחַת אַרְבַּע
פְּנֵי נֶשֶׁר, וְעוֹמְדִים עַל הַהִיכָל
שֶׁנִּקְרָא דְרוֹר, וְהֵינּוּ מֵר דְרוֹר.
וּבְגִלְל כֶּף בְּשַׁנַּת הַיּוֹבֵל צְרִיכִים
לְהִכְרִיז דְרוֹר, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (ויקרא
כה) וְקִרְאתֶם דְרוֹר. וְאוֹתָם אַרְבַּע
פְּנֵים נוֹתְנִים קוֹל, וְאֵין מִי שִׁישְׁמַע
אוֹתוֹ פֶּרֶט לְאוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת
הַרְאוּיוֹת לַעֲלוֹת, וְהֵן מִתְּפַנְסוֹת
שֵׁם, וְלוֹקְחִים אוֹתָם אַרְבַּע הַפְּנֵים
הַלְלוּ, וּמְכַנְּסִים אוֹתָם פְּנִימָה
בְּאוֹתוֹ עַמּוּד שֶׁעוֹמֵד בְּאַמְצַע.
וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה עוֹלָה אוֹתוֹ עַמּוּד,
עֲנָן וְאֵשׁ וְעֵשָׁן, וְנִגְהָ מִבְּפָנִים.

הַהוּא נָהַר עֲלָאָה דְלְעִילָא, אַפִּיק נִשְׁמָתִין,
וּפְרַחִין מִנִּיה, לְגוּ גִנְתָּא, דְּהָאִי נָהַר
דְּלִתְתָּא בְּגִנְתָּא דְאַרְעָא, אֲתִקִּין נִשְׁמָתִין,
לְאַתְתַּקְנָא לְאַתְיִישְׁבָא, בְּאַיְנוֹן (ד' ר"א ע"א)
צָחוֹת. כְּגוֹוָנָא דָּא בְּהָאִי עֲלָמָא לְבַר, בְּרִיחָא
דְּמִיָּא מִתְיִישְׁבָא נִפְשָׁא לְאַתְנַהֲרָא, דְּהָא
מִעִיקְרָא כְּגוֹוָנָא דָּא נִפְקָא. וּבְגִין דְּמִתְתַּקְנִין
נִשְׁמָתִין עַל הַהוּא נָהַר דְּנִגִּיד וְנִפִּיק מֵעֵדֶן,
יְכַלִּין לְאַתְיִישְׁבָא בְּאַיְנוֹן צָחוֹת עֲלָאִין,
וּלְסִלְקָא לְעִילָא בְּהַהוּא פֶּתַח דְּאַמְצַעִיתָא
דְּרִקִיעָא וְחַד עַמּוּדָא דְקָאִים בְּאַמְצַעוֹת גִּנְתָּא
דְקָאֲמָרָן.

בְּהַהוּא עַמּוּדָא סִלְקִין לְעִילָא, בְּגוּ הַהוּא
פֶּתַח דְּרִקִיעָא, וּבִיה סַחְרִינִיה, אִית
בִּיה (ישעיה ד) עֲנָן וְעֵשָׁן וְנִגְהָ. וְאַף עַל גַּב
דְּאוּקְמוּהָ לְהָאִי קָרָא, אֲבָל עֲנָן וְעֵשָׁן אֵלִין
מִלְּבַר, וְנִגְהָ מִלְּגוּ. וְדָא אִיהוּ לְחַפְיָא עַל
אַיְנוֹן דְּסִלְקִין לְעִילָא, דְלָא יִתְחַזּוּן מִקְמִי אִיְנוֹן
דִּיתְבִּין לְתַתָּא.

וְהָא הָכָא רְזָא דְרְזִין, פֶּד (ג"א בעי קרשא ברוך הוא
לְאַתְתַּקְנָא הָאִי נְקוּדָה וְכו') הָאִי נְקוּדָה בְּעָא
לְאַתְתַּקְנָא בְּתַקּוּנוֹי, וְלְאַתְקַשְׁטָא, בְּשִׁבְתִּי
וּבְזַמְנֵי וּבְחֻגֵי, מְשַׁדֵּר אַרְבַּע אַנְפִּין דְנֶשֶׁר,
וְקִיַּיְמִין עַל הַיְכָלָא דְאַקְרִי דְרוֹר, וְהֵינּוּ מֵר
דְרוֹר. וּבְגִין דָּא בְּשִׁתָּא דִּיּוֹבְלָא, בְּעִינָן
לְאַכְרְזָא דְרוֹר, כְּמָה דְאַתְ דְאַמֵּר (ויקרא כה)
וְקִרְאתֶם דְרוֹר. וְאַיְנוֹן אַרְבַּע אַנְפִּין יְהִבִּין
קָלָא, וְלִית מָאן דִּישְׁמַע לִיה, בַּר אִיְנוֹן
נִשְׁמָתִין דְאַתְחַזּוּן לְסִלְקָא, וְאַיְנוֹן מִתְּפַנְשִׁין
תְּמָן, וְנִטְלִי לוֹן אֵלִין אַרְבַּע אַנְפִּין, וְאַעֲלִין לוֹן
לְגוּ, בְּהַהוּא עַמּוּדָא דְקִיַּיְמָא בְּאַמְצַעִיתָא.
וּבְהַהוּא שְׁעָתָא סִלְקָא הַהוּא עַמּוּדָא, דְעֵנְנָא

וְאַשָׁא וְתַנְנָא, וְנִגְהָ מִלְּגוּ. וְאַלִּין תְּרִין אַקְרוּן, מְכוּן הַר

ושני אלה נקראים מכוון הר ציון ומקראיה. מכוון הר ציון - זהו התקון שלמעלה, כשהנקדה הפתוחה מתקשטת, והם מקראיה של אותה נקדה להתקשט.

בין שעולות הנשמות הללו עד לאותו פתח הקיע, אזי אותו קיע סובב סביב הגן שלש פעמים, ומקול נעימות של סבוב אותו קיע יוצאות כל אותן נשמות ושומעות אותו נעם של אותו קיע, ורואים אותו העמוד שמעלה אש וענן ועשן ונגה שלוטה, וכלם משתחווים. ואז הנשמות עולות באותו הפתח, עד שעולים לתוך העגול שסובב באותה נקדה, ואז רואים מה שרואים. ומתוך האור והשמחה ממה שראו, עולים ויורדים, מתקרבים ומתרחקים.

והיא משתקקת אליהם ומתקשטת באור. ואז לובש קנאה (מאור) צדיק עליון אחד, ומסתפל באור ויפי של הנקדה הזו ובתקונייה, ואוחז בה ומעלה אותה אליו, ומאיר אור באור ונהיים אחד. וכל חילות השמים פותחים באותה שעה ואומרים: אשריכם הצדיקים שומרי התורה, אשריכם המשתדלים בתורה, שהרי שמחת אדונכם היא בכם, שהרי עטרת רבונכם מתעטרת בכם.

ואז, בין שמאירים אור באור, שני אורות מתחברים כאחד ומאירים. אחר כך יורדים אותם גונים ומתבוננים להשתעשע באותן נשמות הצדיקים, ומתקנים אותם לעטר למעלה. ועל זה נאמר עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחפה לו. פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה קרא

ציון ומקראיה. מכוון הר ציון, דא איהו תקונא דלעילא, בד נקודה תתאה מתקשטא, ואינון מקראיה דהיהיא נקודה לאתקשטא.

בין דסלקין אלין נשמתין עד ההוא פתחא דרקיעא, פדין, ההוא רקיעא סתרא סתרי דגנתא, תלת זמנין. ומקל נעימו דסתרא ההוא רקיעא, נפקין כל אינון נשמתין ושמעין ההוא נעימו דההוא רקיעא, וחמאן ההוא עמודא, דסלקא אשא וענא ותנא ונגה דלהיט, וסגדין פלהו. פדין נשמתין סלקין בההוא פתחא, עד דסלקין לגו עגולא, דסתרא בהיהיא (נ"א לההוא) נקודה. פדין חמאן מה דחמאן. ומגו נהירו וחדוותא מההוא דחמאן, סלקין ונחתין קרבין ורחקין.

ואיהו תאיבא לגבייהו, ומתקשטא בנהירו. פדין אלביש קנאה (מנהורא) חד צדיק עלאה, ואסתפל בנהורא ושפירו דהאי נקודה, ובתקונאה, ואחיד בה, וסליק לה לגביה, ונהיר נהורא בנהורא, והווי חד. פל חילא דשמיא פתחי בהיהיא שעתא ואמרי, זכאין אתון צדיקייא, נטרי אורייתא, זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, דהא חדוותא דמאריכון הוי בכו, דהא עטרא דמאריכון מתעטר בכון.

פדין בין דנהרין נהורא בנהורא, תרין נהורין מתחברן פחדא, ונהרין. לבתר אינון גוונין נחתין, ואסתפלן לאשתעשעא באינון נשמתין דצדיקייא, ומתקני לון לעטרא לעילא. ועל דא אתמר, עין לא ראתה אלקים וזולתך יעשה למחפה לו.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע פעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה. האי קרא

רָקִיעַ כְּעֵינַי הַקָּרַח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל
רְאִשֵׁיהֶם מְלֻמְעֵלָה. פְּסוּק זֶה
פְּרֻשׁוֹהוּ. אָבֵל יֵשׁ רָקִיעַ וְיֵשׁ רָקִיעַ.
הַרְקִיעַ שְׁלֹמֶטָה הוּא עוֹמֵד עַל גְּבִי
אַרְבַּע חִיּוֹת, וּמִשָּׁם מִתְפַּשֵּׁט
וּמִתְחִיל דְּיוֹקָן שֶׁל נִקְבָּה אַחַת
שְׁאַחֲרֵי הַזָּכָר, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב
(שְׁמוֹת ל"ג) וְרִאִיתְ אֶת אַחֲרֵי, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (תְּהִלִּים ל"ט) אַחֲזֹר וְקָדַם
צְרַתְנִי. וְכְתוּב (בְּרַאשִׁית ב') וַיִּקַּח אַחַת
מִצְלַעֲתָיו.

הַרְקִיעַ שְׁלֹמְעֵלָה הוּא עוֹמֵד עַל גְּבִי
הַחִיּוֹת הַעֲלִיּוֹת, וּמִשָּׁם מִתְפַּשֵּׁט
וּמִתְחִיל הַדְּיוֹקָן שֶׁל זָכָר אַחַד,
שֶׁהוּא סוּד עֲלִיוֹן. וְשְׁנֵי הַרְקִיעִים
הַלְלוּ, אַחַד נִקְרָא קֶצֶה הַשָּׁמַיִם,
וְאֶחָד נִקְרָא מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם, שְׁכְּתוּב
(דְּבָרִים ד') וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קֶצֶה
הַשָּׁמַיִם. רְאִישֵׁי הַחִיָּה שְׁלֹמֶטָה הֵם
אַרְבַּע חִיּוֹת, שֶׁהֵן רְשׁוּמוֹת (אוֹרוֹת)
עֲלִיוֹנוֹת עַל אוֹתָן אַרְבַּע אוֹתוֹת
רְשׁוּמוֹת שְׁכְּתוּף אוֹתָם אַרְבַּעַה
פְּתָחִים שְׁבָנָן עֵדָן.

וְאִפֹּה עַל גֵּב שְׁאֲמַרְנוּ שְׁעֵדָן
שְׁלֹמֶטָה הוּא בְּאַרְצָ - כִּף זֶה וְדָא.
אָבֵל הַכֵּל הוּא סוּד עֲלִיוֹן, כְּמוֹ
שְׁנֵתְבָאָר שֶׁהִנְקֵדָה הַזֶּה שְׁאֲמַרְנוּ,
כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לָהּ חֶלֶק לְמַעְלָה - כִּף
גַּם יֵשׁ לָהּ חֶלֶק לְמַטָּה בְּאַרְצָ. וְהֵגֵן
הַזֶּה לְמַטָּה הוּא חֶלְקָה שֶׁל אוֹתָהּ
נִקְדָּה לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּרוּחוֹת
הַצְּדִיקִים בְּאַרְצָ, וְנִהְיִית בְּכֵל
הַצְּדִיקִים, לְמַעְלָה וּמַטָּה. לְמַעְלָה
בְּצַדִּיק, וְלְמַטָּה בְּאוֹתוֹ פְּרִי
הַצְּדִיק. וְלֹא נִמְצָא שֶׁעֲשׂוּעַ מַעְלָה
וּמַטָּה אֵלָּא בְּצַדִּיק. וְהֵגֵן הַזֶּה הוּא
מֵאוֹתָהּ נִקְדָּה שְׁנִקְרָאת עֵדָן. (נִקְדָּה
שְׁנוֹשֶׁלֶת מֵאֵמָא עֲלִיוֹנָה הַטְּמוּנָה בְּגוֹ עֵדָן שֶׁל
הַאֲרָץ).

אוֹתָם רְאִישֵׁי הַחִיָּה אֵלּוּ אַרְבַּעַה
רְאִישֵׁי פָּנִים. אַחַד אַרְיָה, שְׁכְּתוּב
(יְחֻזְקָא א') וּפְנֵי אַרְיָה אֵל הַיָּמִין.
וְאֶחָד שׁוֹר, שְׁכְּתוּב וּפְנֵי שׁוֹר
מֵהַשְּׂמֹאל. וְאֶחָד נֶשֶׁר, שְׁכְּתוּב

אוֹקְמוּהָ, אָבֵל אֵית רָקִיעַ וְאֵית רָקִיעַ, רָקִיעַ
דְּלִתְתָא אִיהוּ קַיִימָא עַל גְּבִי אַרְבַּע חִיּוֹן.
וּמִתְמָן אֲתַפְּשֵׁט וְשְׂאֲרֵי דְּיוֹקָנָא דְּחַד נּוֹקְבָא,
דְּאַחֲרֵי דְּכּוֹרָא, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכְּתִיב, (שְׁמוֹת ל"ג)
וְרִאִיתְ אֶת אַחֲרֵי. כְּמָה דָּאֵת אֵמַר, (תְּהִלִּים קל"ט)
אַחֲזֹר וְקָדַם צְרַתְנִי. וְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית ב') וַיִּקַּח אַחַת
מִצְלַעֲוֹתָיו.

רָקִיעַ דְּלַעֲיָלָא אִיהוּ קַיִימָא עַל גְּבִי חִיּוֹן
עֲלֵאִין, וּמִתְמָן אֲתַפְּשֵׁט וְשְׂאֲרֵי דְּיוֹקָנָא
דְּחַד דְּכּוֹרָא, דְּאִיהוּ רְזָא עֲלָאָה. וְהֵנִי תְרִין
רָקִיעִין, חַד אַקְרִי קֶצֶה הַשָּׁמַיִם. וְחַד אַקְרִי
מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם. דְּכְּתִיב, (דְּבָרִים ד') וְלִמְקַצֵּה
הַשָּׁמַיִם וְעַד קֶצֶה הַשָּׁמַיִם. רְאִישֵׁי הַחִיָּה
דְּלִתְתָא אִינוּן אַרְבַּע חִיּוֹן, דְּאִינוּן רְשִׁימִין (ג"א
בְּחִירִין) עֲלֵאִין, עַל אִינוּן אַרְבַּע אֲתוּוֹן רְשִׁימִין,
דִּי בְּגוֹ אִינוּן אַרְבַּע פְּתָחִין, דְּבִגְנִתָא דְּעֵדָן.

וְאִפֹּה עַל גֵּב דְּאֲמַרְן עֵדָן דְּלִתְתָא בְּאַרְעָ, הַכִּי
הוּא וְדָאִי. אָבֵל כֵּלָּא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ,
כְּמָה דְּאֲתַמַּר (דְּרִי"א ע"ב) דְּהָאִי נִקְוֵדָה דְּקֶאֱמַרְן,
כְּמָה דְּאִית לָהּ חוּלְקָא לְעֵילָא, הַכִּי נָמִי אֵית
לָהּ חוּלְקָא לְתַתָּא בְּאַרְעָ. וְהָאִי גִנְתָא לְתַתָּא,
אִיהוּ חוּלְקָא דְּהָאִיא נִקְוֵדָה לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא
בְּרוּחֵי דְּצַדִּיקִיָּא בְּאַרְעָ, וְאֲתַהֲנִי בְּכֵל סְטָרִין
לְעֵילָא וְתַתָּא. לְעֵילָא בְּצַדִּיק. לְתַתָּא בְּהָאִיא
אִיבָא דְּצַדִּיק, וְלֹא אֲשְׁתַּכַּח שְׁעֲשׂוּעָא עֵילָא
וְתַתָּא אֵלָּא בְּצַדִּיק. וְהָאִי גִנְתָא אִיהוּ, מֵהָאִיא
נִקְוֵדָה דְּאַקְרִי עֵדָן (נִקְוֵדָה דְּנִשְׁלָא מֵאִימָא עֵילָאָה טְמִירָא אִיהוּ
בְּגוֹ עֵדָן דְּאַרְעָ).

אִינוּן רְאִישֵׁי הַחִיָּה, אֵלּוּן אַרְבַּע רִישֵׁי אֲנָפִין.
חַד אַרְיָה, דְּכְּתִיב, (יְחֻזְקָא א') וּפְנֵי אַרְיָה אֵל
הַיָּמִין. וְחַד שׁוֹר, דְּכְּתִיב וּפְנֵי שׁוֹר מֵהַשְּׂמֹאל.
וְחַד נֶשֶׁר, דְּכְּתִיב וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעֲתָן. אָדָם
כֵּלָּא דְּכֵלָּא, דְּכְּתִיב וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם.

וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וְאַדָּם כָּלֵל שֶׁל הַכֵּל, שִׁכְתוּב וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וְאַרְבַּעָה רֵאשֵׁי הָאוֹרוֹת הִלְלוּ שְׁמִשָּׁאָם (חיות שנוטלות) אֵת הַכֶּסֶף הַקָּדוֹשׁ, וּמִתּוֹךְ הַמִּשָּׁא שֶׁלָּהֶם הֵם מְזִיעִים. וּמֵאוֹתָהּ זָעָה שֶׁל מִשָּׁאָם, נֶעֱשֶׂה אוֹתוֹ נֶהָר דֵּינֹור, שִׁכְתוּב (דניאל ז) נֶהָר דֵּינֹור שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא מִלְּפָנָיו אֶלֶף אֶלֶף שְׁמִשָּׁאוֹ. וּבִשְׁעוֹרוֹת הַנְּשָׁמוֹת, הֵן רוֹחַצוֹת בְּאוֹתוֹ נֶהָר דֵּינֹור, וְעוֹלוֹת לְקָרְבָן וְאֵינָן נִשְׂרָפוֹת, אֶלֶא רוֹחַצוֹת. בֹּא וּרְאֵה מִסְלַמְנֵדְרָא, שְׁעוֹשִׂים מִמְּנָה לְבוּשׁ, וּמִתּוֹךְ שֶׁהִיא מֵאֵשׁ, אֵינָן רוֹחַצִים אוֹתוֹ לְבוּשׁ אֶלֶא בְּאֵשׁ. הָאֵשׁ אוֹכֵלֶת הַזִּהְמָה שְׂבוּ, וְנִרְחָץ אוֹתוֹ לְבוּשׁ. כִּף גַּם הַנְּשָׁמָה מֵאֵשׁ שֶׁנִּלְקַחָה מִתּוֹךְ הַכֶּסֶף הַקָּדוֹשׁ, שִׁכְתוּב בָּהּ (שם) כֶּסֶף שְׂבִיבֵי אֵשׁ, בְּזִמְן שְׂרוּצָה לְרַחֵץ מֵאוֹתָהּ זִהְמָה שְׂבִיבָה, עוֹבְרֶת בְּאֵשׁ וְנִרְחָצֶת, וְהָאֵשׁ אוֹכֵלֶת כָּל אוֹתָהּ הַזִּהְמָה שֶׁבִּנְשָׁמָה, וְהַנְּשָׁמָה רוֹחַצֶת וּמִתְלַבֶּנֶת.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כִּף, אֵינָן לְנִשְׁמָה עֹנֵשׁ כְּזֶה - בֹּא וּרְאֵה, אוֹי לְנִשְׁמָה שְׂסוּבֵלֶת אֵשׁ זָרָה, וְאֵף עַל גִּב שְׂמִתְלַבֶּנֶת. אֲכַל כִּשֶׁהַזִּהְמָה רַבָּה עָלֶיהָ, אוֹי לְנִשְׁמָה שְׂסוּבֵלֶת אוֹתוֹ עֹנֵשׁ, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָהּ זִהְמָה בְּפַעֲמִים מִתְלַבֶּנֶת בְּאֵשׁ.

בְּפַעֲם הָרֵאוּשׁוֹנָה, פִּיּוֹן שֶׁקְּבֵלָה עֹנֵשׁ בְּגוּף, הוֹלֵכֶת הַנְּשָׁמָה, וְנוֹטְלִים אוֹתָהּ וּמְכַנְּסִים אוֹתָהּ לְתוֹךְ מְקוֹם אֶחָד שֶׁנִּקְרָא בֶּן הַנֶּסֶם. וְלִמָּה נִקְרָא בֶּן הַנֶּסֶם? אֶלֶא מְקוֹם אֶחָד הוּא בְּגִייהֶנֶם שֶׁשֵּׁם נִצְרָפוֹת הַנְּשָׁמוֹת בְּצִרוּף לְהִתְלַבֵּן טָרֵם שֶׁנִּכְנָסוֹת לְגַן עֵדֶן. (וְאִם וּבְאִיּוֹת אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת, כִּאֲשֶׁר מְכַנְּסִים אוֹתוֹן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם) שְׁנֵי מְלָאכִים שְׁלוּחִים מְזַמְנִים בְּגַן עֵדֶן, וְעוֹמְדִים בְּשַׁעַר, וְצוֹחֲחִים לְאוֹתָם הַמְּמַנִּים שֶׁבְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁבְּגִייהֶנֶם כְּדֵי לְקַבֵּל אוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה.

לֹא עֵאלִין בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן. (וְאִי וּבְאִין אֵינִין נִשְׁמָתִין כִּד אַעֲלִין לִין בְּהוּא אֲתֵר) תִּרְיִן מְלֵאכִין שְׁלִיחִין זְמִינִין בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן, וְקִימִין לְתִרְעָא, וְצוּחִין לְגַבֵּי אֵינִין מְמַנִּין דְּבַהּ הוּא אֲתֵר דְּגִייהֶנֶם, בְּגִין לְקַבֵּלָהּ הִיא נִשְׁמָתָא.

וְאֵלִין אַרְבַּע רֵישֵׁי נֶהָרִין דְּמְטוּלִיהוּן (ס"א חִיּוֹן דְּנִטְלוּן) לְכוּרְסֵיִיא קְדִישָׁא, וּמִגּוּ מְטוּלָא דִּילְהוּן זְעִין. וּמֵהָהוּא זִיעָא דְּמְטוּלָא דִּילְהוּן, אֲתַעְבִּיד הַהוּא נֶהָר דֵּי נוֹר. דְּכִתִּיב, (דניאל ז) נֶהָר דֵּי נוֹר נִגְדַּ וְנִפְקַ מִן קְדָמוּהֵי אֶלֶף אֶלֶפִין יִשְׁמִשׁוּנְהָ.

וְנִשְׁמָתִין כִּד סְלִקִין, אֲתַסְחִיין בְּהָהוּא נֶהָר דֵּי נוֹר, וְסְלִקִין לְקוּרְבְּנָא וְלֹא אֲתוּקְדִין, אֶלֶא אֲתַסְחִיין. תָּא חֲזִי מִסְלַמְנֵדְרָא, דְּעַבְדִין מְנָה לְבוּשָׁא. וּמִגּוּ דְּאִיְהִי מְנוּרָא, לֹא אֲתַסְחִיִיא הַהוּא לְבוּשָׁא, אֶלֶא בְּנוּרָא, אֲשָׁא אֲכִיל זִהְמָא דְּבִיָּה, וְאֲתַסְחִי הַהוּא לְבוּשָׁא. הֵכִי נְמִי נִשְׁמָתָא דֵּי נוֹר דְּאֲתַנְטִילֶת מִגּוּ פּוּרְסֵיִיא קְדִישָׁא. דְּכִתִּיב בָּהּ (דניאל ז) פְּרִסְיָה שְׂבִיבִין דֵּי נוֹר. בְּזִמְנָא דְּבַעֲיִיא לְאֲתַסְחִיִיא מֵהָהוּא זִהְמָא דְּבָהּ, אֲתַעְבֶּרֶת בְּנוּרָא וְאֲתַסְחִיִיא. וְנוּרָא אֲכִלָּא כָּל הַהוּא זִהְמָא דֵּי בְּנִשְׁמָתָא. וְנִשְׁמָתָא אֲתַסְחִיִיא וְאֲתַלְבֶּנֶת.

וְאִי תִימָא אִי הֵכִי עוֹנֵשָׁא לִית לָהּ לְנִשְׁמָתָא בְּהָאִי. תָּא חֲזִי, וְוִי לְנִשְׁמָתָא דְּסַבְלֶת אֲשָׁא נוֹכְרָאָה, וְאֵף עַל גִּב דְּאִיְהִי אֲתַלְבְּנָא. אֲבָל כִּד זִהְמָא אִיְהוּ סְגִי עָלֶיהָ, וְוִי לְנִשְׁמָתָא דְּסַבְלֶת הַהוּא עוֹנֵשָׁא, בְּגִין דְּהָהוּא זִהְמָא בְּתָרֵי זְמִינֵי אֲתַלְבֶּנֶת בְּנוּרָא. זְמִנָּא קְדָמָאָה כִּיּוֹן דְּקַבִּילֶת עוֹנֵשָׁא בְּגוּפָא, אֲזִלָּא נִשְׁמָתָא, וְנוֹטְלִי לָהּ, וְאַעֲלִין לָהּ בְּגוּ אֲתֵר חַד דְּאִקְרִי בֶּן הַנֶּסֶם, וְאַמְאִי אִקְרִי בֶּן הַנֶּסֶם. אֶלֶא אֲתֵר חַד אִיְהוּ בְּגִייהֶנֶם, דְּתַמְן אֲתַצְרִיפוּ נִשְׁמָתִין, בְּצִרוּפָא, לְאֲתַלְבְּנָא עַד

וְהָיָה נִשְׁמָתָא עַד לָא אֶתְלַבְּנַת בְּנוּרָא, אֵינּוּן שְׁלִיחִין צְוּוּחִין לְגַבְיֵיהוּ, וְאַמְרֵי הַנֶּם. וּבְזַמְנָא דְהִיא אֶתְלַבְּנַת, אֵינּוּן מְמַנְן נְפֻקִין עִמָּה מִהֵהוּא אַתְר, וְזַמְיְנֵי לָהּ לְגַבֵּי פִתְחָא דְגִנְתָּא דְעַדן, דְתַמֵּן אֵינּוּן שְׁלִיחִין וְאַמְרֵי לֹוּן הַנֶּם. הָא אֵינּוּן נִשְׁמָתִין דְהָא אֶתְלַבְּנוּ, כְּדִין אַעֲלִין לְהֵהיא נִשְׁמָתָא כְּגִנְתָּא דְעַדן.

וְכַמָּה אֵיהִי תְבִירָא מִגּוּ הֵהוּא תְבִירו וְדֶאֱתְלַבְּנוּתָא דְגִיּהֶנָם. (פ"א דהוא) דְהִיא תְבִירו דְאֶשָּׂא תִתְאַה. וְאַף עַל גַּב דְנִחִית מְלַעֲיָלָא, (אבל) פִּיּוּן דְמָטָא לְאַרְעָא לְתַתָּא, אִיהוּ אֶשָּׂא דְלָא דְקִיק, וְנִשְׁמָתָא אֶתְעַנְשָׂא בֵיה, וְאַתְפַּרַת. כְּדִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶפִיק שְׁמָשָׁא דְנִהִיר מְאִינּוּן אַרְבַּע פִּתְחִין דְנִהֲרִין בְּרַקִיעָא דְעַל גִּנְתָּא, וּמָטָא לְהֵהיא נִשְׁמָתָא וְאַתְסִיאַת. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מלאכי ג) וְזָרְחָה לְכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְכַנְפֶיהָ. וּמָנָא תְנַיִנָא, לְבַתָּר דִּיתְבָּא כְּגִנְתָּא דְעַדן דְלִתְתָּא, כֹּל הֵהוּא זְמַנָּא דִּיתְבָּא וְעַד כְּעַן לָא אֶתְפָּרַשַׁת מְאִינּוּן מְלִין דְחִיזוּ דְהֵאֵי עַלְמָא מְכַל וְכַל. וְכַד סְלֻקִין לָהּ לְעִילָא, אֶצְטְרִיךְ לְאַתְפָּרַשָׁא, מְכַל חִיזוּ וּמְכַל מְלִין דְלִתְתָּא. וְאַעֲבְרוּ לָהּ בְּהֵהוּא נִהַר דֵּי נוֹר, כְּדִין נִשְׁמָתָא אֶתְלַבְּנַת בֵּיה מְכַל וְכַל. וְנִפְקַת וְאַתְחַזִּיאַת קַמֵּי מְאִרֵי דְעַלְמָא בְרִיכָא (ד"א בְרִירָא) מְכַל סְטְרִין. פִּיּוּן דְאַסְתְּפַלַת בְּהֵהוּא נְהוּרָא אֶתְסִיאַת וְאַשְׁתְּלִימַת מְכַלָּא. וְכְדִין קִיִּימִין אֵינּוּן נִשְׁמָתִין בְּלְבוּשִׁין, מִתְעַטְרִין קַמֵּי מְאִרֵיהוּן. וְזַפָּאָה חוּלְקֵיהוּן (דף רי"ב ע"א)

דְצִדִיקָיָא בְעַלְמָא דִין וּבְעַלְמָא דְאַתֵּי. וְאֵינּוּן נִשְׁמָתִין דְכְּגִנְתָּא דְעַדן דְלִתְתָּא, שְׁטָאן בְּכַל רֵישֵׁי יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי, וְסְלֻקִין עַד הֵהוּא אַתְר דְאַקְרִי חוּמוֹת יְרוּשָׁלַם. דְתַמֵּן כְּמָה

וְכַמָּה הֵהוּא תְבִירו וְדֶאֱתְלַבְּנוּתָא דְגִיּהֶנָם. (פ"א דהוא) דְהִיא תְבִירו דְאֶשָּׂא תִתְאַה. וְאַף עַל גַּב דְנִחִית מְלַעֲיָלָא, (אבל) פִּיּוּן דְמָטָא לְאַרְעָא לְתַתָּא, אִיהוּ אֶשָּׂא דְלָא דְקִיק, וְנִשְׁמָתָא אֶתְעַנְשָׂא בֵיה, וְאַתְפַּרַת. כְּדִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶפִיק שְׁמָשָׁא דְנִהִיר מְאִינּוּן אַרְבַּע פִּתְחִין דְנִהֲרִין בְּרַקִיעָא דְעַל גִּנְתָּא, וּמָטָא לְהֵהיא נִשְׁמָתָא וְאַתְסִיאַת. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מלאכי ג) וְזָרְחָה לְכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְכַנְפֶיהָ. וּמָנָא תְנַיִנָא, לְבַתָּר דִּיתְבָּא כְּגִנְתָּא דְעַדן דְלִתְתָּא, כֹּל הֵהוּא זְמַנָּא דִּיתְבָּא וְעַד כְּעַן לָא אֶתְפָּרַשַׁת מְאִינּוּן מְלִין דְחִיזוּ דְהֵאֵי עַלְמָא מְכַל וְכַל. וְכַד סְלֻקִין לָהּ לְעִילָא, אֶצְטְרִיךְ לְאַתְפָּרַשָׁא, מְכַל חִיזוּ וּמְכַל מְלִין דְלִתְתָּא. וְאַעֲבְרוּ לָהּ בְּהֵהוּא נִהַר דֵּי נוֹר, כְּדִין נִשְׁמָתָא אֶתְלַבְּנַת בֵּיה מְכַל וְכַל. וְנִפְקַת וְאַתְחַזִּיאַת קַמֵּי מְאִרֵי דְעַלְמָא בְרִיכָא (ד"א בְרִירָא) מְכַל סְטְרִין. פִּיּוּן דְאַסְתְּפַלַת בְּהֵהוּא נְהוּרָא אֶתְסִיאַת וְאַשְׁתְּלִימַת מְכַלָּא. וְכְדִין קִיִּימִין אֵינּוּן נִשְׁמָתִין בְּלְבוּשִׁין, מִתְעַטְרִין קַמֵּי מְאִרֵיהוּן. וְזַפָּאָה חוּלְקֵיהוּן (דף רי"ב ע"א)

דְצִדִיקָיָא בְעַלְמָא דִין וּבְעַלְמָא דְאַתֵּי. וְאֵינּוּן נִשְׁמָתִין דְכְּגִנְתָּא דְעַדן דְלִתְתָּא, שְׁטָאן בְּכַל רֵישֵׁי יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי, וְסְלֻקִין עַד הֵהוּא אַתְר דְאַקְרִי חוּמוֹת יְרוּשָׁלַם. דְתַמֵּן כְּמָה

שְׁנֵקְרָא חומוֹת יְרוּשָׁלַיִם, שְׁשֵׁם
כְּמָה מְמַנִּים וּמְרַכְּבוֹת שְׁשׁוּמְרִים
אוֹתָם הַחומוֹת, שְׁכָתוּב (ישעיה סב)
עַל חוּמְתֵיךְ הַפְּקֻדֵי שְׁמָרִים.
וְעוֹלִים עַד אוֹתוֹ מְקוֹם, וְלֹא
נִכְנָסוֹת פְּנִימָה עַד שְׁמַתְלַבְּנוֹת,
וְשֵׁם מְשַׁתְּחוֹת וּשְׁמַחוֹת מֵאוֹתוֹ
אוֹר, וְשְׁכוֹת לְתוֹךְ הַגֵּן.

וְיִצְאוֹת מִשֵּׁם וּמְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָם,
וְרוֹאוֹת בְּאוֹתָם הַגּוֹפּוֹת שֶׁל
הַרְשָׁעִים וּבְאוֹתוֹ עֲנֵשׁ שְׁלֵהֶם,
שְׁכָתוּב (ישעיה סו) וְיִצְאוּ וְרָאוּ
בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי
תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא
תִכְבֶּה וְהִיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. מַה
זֶה לְכָל בֶּשֶׂר? לְאוֹתָם שְׁאֵר
הַגּוֹפִים שְׁסָבִיבָם, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ.
וְאַחַר מְשׁוֹטְטִים וּמְסַתְּפָלִים
בְּאוֹתָם בְּעֲלֵי מְכַאוּכִים וּבְכִי
מִחֲלוֹת, וְאוֹתָם שְׁסוֹבְלִים עַל
הַיְחוד שֶׁל רְבוּנָם, וְשָׁבִים
וְאוֹמְרִים לְמִשִּׁיחַ.

בְּשַׁעָה שְׁאוֹמְרִים לוֹ לְמִשִּׁיחַ אֵת
צַעַר יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם, וְאוֹתָם
הַרְשָׁעִים שְׁבָהֶם שְׁאִינָם
מִתְבוֹנְנִים לְדַעַת אֵת רְבוּנָם, הוּא
מֵרִים קוֹל וּבוֹכָה עַל אוֹתָם
הַרְשָׁעִים שְׁבָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם)
(ג) וְהוּא מִחֲלָל מִפְּשַׁעֵינוּ מְדַכָּא
מַעֲזוֹנְתֵינוּ. שְׁכוֹת אוֹתָן נְשִׁמוֹת
וְעוֹמְדוֹת בְּמִקְוֵן.

בְּגֵן עֵדֵן יֵשׁ הֵיכַל אֶחָד שְׁנֵקְרָא
הֵיכַל בְּנֵי הַמַּחֲלוֹת. אַזְ הַמִּשִּׁיחַ
נִכְנָס לְאוֹתוֹ הֵיכַל, וְקוֹרָא לְכָל
הַמַּחֲלוֹת וְהַמְכַאוּכִים וְכָל יְסוּרֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁיִבְאוּ עֲלָיו, וְכֹלָם בָּאִים
עֲלָיו. וְאֵלְמָלָא שְׁהוּא מְקַל מְעַל
יִשְׂרָאֵל וְנוֹטֵל עֲלָיו, לֹא הִיָּה אָדָם
שְׁיִכּוֹל לְסַבֵּל אֵת יְסוּרֵי יִשְׂרָאֵל עַל
עֲנֵשֵׁי הַתּוֹרָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) אֲכַן
חֲלִינּוּ הוּא נְשָׂא וְגו'. כְּמוֹ כֵן רַבִּי
אֶלְעָזָר בְּאֶרְצָן.

כְּשׁוֹם שְׁאִין חֲשׁבוֹן לְאוֹתָם
יְסוּרִים שְׁעוֹמְדִים עַל אָדָם בְּכָל

מְמַנֵּן וְרַתִּיכִין דְּנִטְרִי אֵינּוֹן חומוֹת. דְּכָתִיב,
(ישעיה סב) עַל חומוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַם הַפְּקֻדֵי
שׁוּמְרִים. וְסִלְקִין עַד הֵהוּא אֶתְרִ, וְלֹא עָאֲלִין
לְגוֹ, עַד דְּאֵתְלַבְּנוּ. וְתַמָּן סַגְדִין, וְחֻדָּאן
מֵהֵהוּא נְהִירוֹ, וְתִיבִין לְגוֹ גְּנֵתָא.

נְפִקִין מִתַּמָּן וְשִׁטָּאן בְּעֵלְמָא, וְחֵמָאן בְּאֵינּוֹן
גּוֹפִין דְּחִיבִיבָא, בְּהֵהוּא עוֹנֵשָׂא דִּילְהוֹן,
דְּכָתִיב, (ישעיה סו) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים
הַפּוֹשְׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא
תִכְבֶּה וְהִיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. מְאִי לְכָל בֶּשֶׂר.
לְאֵינּוֹן שְׁאֵר גּוֹפִין דְּבִסְחָרְנִייהוּ, וְהָא
אוּקְמוּהָ. וְלִבְתֵּר מְשִׁטְטֵי וּמְסַתְּפָלָן בְּאֵינּוֹן
מְאֲרִיהוֹן דְּכְאֲבִין, וּבְכִי מְרַעִין, וְאֵינּוֹן דְּסַבְּלִין
עַל יְחודָא דְּמְאֲרִיהוֹן, וְתִבִין וְאֶמְרִין לִיָּה
לְמִשִּׁיחָא.

בְּשַׁעָתָא דְּאֶמְרִין לִיָּה לְמִשִּׁיחָא צַעֲרָא
דְּיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתְהוֹן, וְאֵינּוֹן חִיבִיבָא
דִּי בְהוֹן, דִּלְא מְסַתְּפָלֵי לְמַנְדַּע לְמְאֲרִיהוֹן,
אֲרִים קָלָא וּבְכִי, עַל אֵינּוֹן חִיבִין דְּבָהוּ. הָדָא
הוּא דְּכָתִיב, (ישעיה נג) וְהוּא מְחוֹלָל מִפְּשַׁעֵינוּ
מְדוּכָא מְעוֹנוֹתֵינוּ תִיבִין אֵינּוֹן נְשִׁמְתִין
וְקִימִין בְּאַתְרֵיהוּ.

בְּגִנְתָּא דְּעֵדֵן אֵית הֵיכְלָא חֻדָּא, דְּאֶקְרִי הֵיכְלָא
דְּבְנֵי מְרַעִין. פְּדִין מְשִׁיחַ עָאֵל בְּהֵהוּא
הֵיכְלָא, וְקָרִי לְכָל מְרַעִין וְכָל פְּאֲבִין, כָּל
יְסוּרֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דִּיִּיתוֹן עֲלֵיהָ, וְכִלְהוּ אֶתְיִין
עֲלֵיהָ. וְאֵלְמָלָא דְּאִיהוּ אֶקִיל מְעַלְיֵיהוּ
דְּיִשְׂרָאֵל, וְנָטִיל עֲלֵיהָ, לֹא הוּי בְר נֵשׁ דִּיכִיל
לְמַסְבַּל יְסוּרֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, עַל עוֹנֵשֵׁי
דְּאוּרִייתָא. הָדָא הוּא דְּכָתִיב (ישעיה נג) אֲכַן
חֲלִינּוּ הוּא נְשָׂא וְגו'. פְּגוּוֹנָא דְּא רַבִּי אֶלְעָזָר
בְּאֶרְעָא.

בְּגֵן דְּלִית חֲשַׁבָּנָא, לְאֵינּוֹן יְסוּרִין דְּקִימִין

יום על ענשי התורה, וכלם ירדו לעולם בשעה שנתנה תורה. וכשהיו ישראל בארץ הקדושה באותן עבודות וקרבות שהיו עושים, היו מסלקים את כל אותן מחלות ויסורים מן העולם, ועכשו המשיח מסלק אותם מבני העולם טרם שיוצא מהעולם הזה, ומקבל ענשו, כמו שנתבאר. כשאותם חטאים יתרים שמכניסים אותם לתוך בפנים הגיהנםם באותם מדורים תחתונים אחרים, ומקבלים ענש רב מרב הזהמה שבנשמה, אז מדליקים אש יותר, לאכל אותה זהמה. (אוי לאותה נשמה שסובלת אותו הענש. ועל זה אותם מלאכי חבלה שבגיהנם מטרידים אותו במקלות של אש לנער את אותה הזהמה. או לנשמה שסובלת אותו ענש).

אשריהם ששומרים את מצוות התורה. אותה נקדה קדושה שרוצה להשתעשע למעלה ולמטה ברוחות הצדיקים, כמו שנתבאר. כשאותה נקדה רוצה להשתעשע למטה ברוחות הצדיקים כאם ששמה עם בניה ומשתעשעת בהם, כך גם בחצות הלילה היא יורדת ומשתעשעת בהם.

הרקיע שאמרנו שעומד על הגן, היא עומדת על ארבעה ראשי החיות, ואותן ארבע אותיות שאמרנו הם סוד של ארבע החיות. והרקיע הזה עומד למטה (עליהו), כמו שנתבאר. הרקיע של אותה נקדה עומד למעלה על אותן ארבע חיות עליונות שאמרנו, ואותו רקיע (כדגמת זה מזה) נרקם בגונים קדושים.

ברקיע הזה מסתכלות ארבע החיות, וכל אותם חילות למטה. כשהרקיע הזה מאיר בגווני ונוצץ, אז יודעות כל אותן מרכבות וכל אותם חילות

עליה דבר נש בכל יומא, על עונשי דאורייתא, וכלהו נחתו לעלמא, בשעתא דאתיהיבת אורייתא. וכד הווי ישראל בארעא קדישא, באינון פולחנין וקרבנין דהווי עבדי, הווי מסלקין כל אינון מרעין ויסורין מעלמא. השתא משיח מסלק לון מבני עלמא, עד דנפיק בר נש מהאי עלמא, ומקבל עונשיה, כמה דאתמר. כד אינון חובין יתיר דעילין לון לגו בגו גהינם, באינון מדורין תתאין אחרנין, ומקבלין עונשא סגי מסגיאות זוהמא די בנשמתא, כדין אדליקו נורא יתיר, למיכל ההוא זוהמא. (ווי להויא נשמתא דסבלת ההוא עונשא. ועל דא אינון מלאכי חבלה דבגיהנם מטרידין לון בחוטרין דאשא לנערא ההוא זוהמא. ווי לנשמתא דסבלת ההוא עונש).

זכאין אינון דנטרי פקודי אורייתא. ההיא נקודה קדישא, דאיהי בעיא לאשתעשעא לעילא ולתתא ברוחיהון דצדיקיא, כמה דאתמר. כד ההיא נקודה בעא לאשתעשעא לתתא ברוחיהון דצדיקיא, כאמא דחדאת על בנהא, ואשתעשעא בהון, הכי נמי כפלגות ליליא איהי נחתא ואשתעשעא בהו.

רקיע דקאמרן דקיימא על גנתא, איהי קיימא על ארבע רישי חיוון, ואינון ארבע אתוון דקאמרן, אינון רזא דארבע חיוון. והאי רקיעא קיימא לתתא (כ"א עליהו), כמה דאתמר. רקיע דההיא נקודה, קיימא לעילא, על אינון ארבע חיוון עלאין דקאמרן, וההוא רקיעא (בגוונא דא מן דא) איהו אתרקם בגוויין קדישין.

בהאי רקיע אסתפלן ארבע חיוון, וכל אינון חילין לתתא. כד האי רקיע אנהיר בגוונוי ונצין, כדין ידעין כל אינון רתיכין, וכל אינון חילין ומשיריין, דהא טרפא

ומחנות שהרי טרפס הזדמן.
הרקיע הזה רקום בכל הגונים
הקדושים, ובו עומדים ארבע
פתחים ושומים בארבע אותיות
נוצצות.

פתח אחד רשום לצד מזרח, ובו
עומדת באותו פתח אות אחת,
ואותה אות היא א'. וזה נוצץ
ועולה ויורד בפתח הזה. הפתח
הזה מאיר ונוצץ מהתנוצצות
עליונה, והאות הזו נוצצת
ובולטת (ולוהט) בתוכה, והיא
יורדת ועולה ונרשמת באותו
פתח.

פתח שני רשום לצד צפון, ובו
עומדת אות אחת, והיא האות ד'.
וזו עומדת ונוצצת, עולה ויורדת,
ולוהטת באותו פתח. לפעמים
נוצצת בהתנוצצות, ולפעמים
נטמן אותו אור ולא מאיר. ולכן
האות הזו אינה עומדת בקיום
מתמיד, והאות הזו נרשמת
באותו פתח.

הפתח השלישי הוא פתח שעומד
לצד מערב, ובו עומדת אות אחת
שרשומה ונאורה באותו פתח,
וזוהי האות נ', והאות הזו נוצצת
בהתנוצצות באותו הפתח.

הפתח הרביעי זהו הפתח שעומד
לצד דרום, ובו עומד רשם של
נקדה תחתונה קטנה שראית ולא
נראית, וזוהי האות י', וארבע
האותיות הללו לארבעה צדדים,
(נוצצים) באותו רקיע באותם
פתחים.

ברקיע הזה רשומות אותיות
אחרות (לד' צדדים) בכתרים על
ראשיהם, ואותן עשרים ושנים
אותיות מתעטרות בכתרים.
הרקיע הזה נוסע וסוכב על גפי
החיות ברשם של האותיות, הסוד
של חשבון היחוד בסוד של צרוף
אחד, והם: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו.
האותיות הללו סוכבות באותו

דילהון אזדמן. רקיעא דא מרקמא בכל גוונין
קדישין, ביה קיימין ארבע פתחין רשימין,
בארבע אתון מנצצין.

פתחא חדא רשימא לסטר מזרח, וביה קיימא
בההוא פתחא את חד, ויהוא את איהו
א', ודא נציץ וסליק ונחית בהאי פתחא.
פתחא דא נהיר ונציץ מנציצו עלאה. והאי את
נציץ ובליט (כ"א ולחיש) בגויה, ואיהי נחמא
וסלקא, ואתרשים בההוא פתחא.

פתחא תניינא, רשימא לסטר צפון, וביה
קיימא את חד, ואיהי את ד'. (דף ר"ב
ע"ב) ודא קיימא ונצצא, סלקא ונחמא, ולהטא
בההוא פתחא. לזמנין נציץ בנציצו, ולזמנין
אתטמר ההוא נהורא, ולא נהיר. ועל דא, את
דא לא קיימא בקיומא תדיר, ואת דא
אתרשים בההוא פתחא.

פתחא תליתאה, איהו פתחא דקיימא לסטר
מערב, וביה קיימא את חד, דאתרשים
ואתנהיר בההוא פתחא. ודא איהו את נ',
והאי את נציץ בנציצו בההוא פתחא.

פתחא רביעאה, דא איהו פתחא דקיימא
לסטר דרום, וביה קיימא רשימו דחד
נקודה תתאה זעירא, דאתחזי ולא אתחזי,
ודא איהי את י', ואלין ארבע אתון לארבע
סטרין, (נ"א נציצין) בההוא רקיע, באינן פתחין.

בהאי רקיע רשימין אתון אחרנין, (ר"א לד' סטרין)
בכתרין על רישיהו. ואינן עשרין
ותרין אתון, מתעטרן בכתרין. רקיעא דא
נטיל וסחרא על גפי חיוון, ברשימו דאתון,
רזא דחושבן דיחודא, ברזא דצרופא חדא
ואינן: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו.

אלין אתון סטרן בההוא רקיע, ברזא דאתון
אחרנין, (דדתיב) עלאין קדישין סתימין.

רְקִיעַ בְּסוּד שֶׁל אוֹתוֹת אַחֲרוֹת (של מִרְכְּבוֹת) עֲלִיוֹנוֹת קְדוֹשׁוֹת נִסְתָּרוֹת, וְאוֹתָן אוֹתוֹת אַחֲרוֹת (עֲלִיוֹנוֹת) שֶׁנִּסְתָּרוֹת סוֹכְבוֹת אֶת אוֹתוֹ רְקִיעַ, וְאֵז נִרְאוֹת הָאוֹתוֹת הִלְלוּ בְּגִלְגּוֹל (של הַרְקִיעַ הַזֶּה), שֶׁהֵם א"ט ב"ח, וְרִשּׁוּמוֹת בְּרְקִיעַ הַזֶּה. בְּשַׁעַה שֶׁמְאִיר הַרְקִיעַ הַזֶּה, מְאִירִים בוֹ אַרְבַּע סוּדוֹת שֶׁל הַשָּׁמַיִם הַקְּדוּשִׁים, וְהֵם צְרוּף בְּצִרּוּפִים שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים. אֵז יוֹרֵד טַל מִהַרְקִיעַ הַזֶּה בְּאוֹתָן הָאוֹתוֹת שֶׁל סוּד הַשָּׁמַיִם הַקְּדוּשִׁים, וְכֵן אוֹתָן מִרְכְּבוֹת נְזוּנוֹת, וְכֵן אוֹתָם הַחִלּוֹת וְהַמְחַנּוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְכֵלָם מְקַבְּלִים בְּשִׂמְחָה.

בְּשַׁעַה שֶׁהַדִּין תְּלוּי, הָאוֹתוֹת הִלְלוּ נְטֻמָּנוֹת וְנִגְנְזִים אַרְבַּע בְּתוֹךְ אַרְבַּע, וְהֵם ט"ח ז"ו. בְּשַׁעַה שֶׁאֵלֶּה נִגְנְזוּ וְנִטְמְנוּ, אֵז הַקּוֹל שֶׁל צֶדֶף צְפוֹן מִתְעוֹרֵר, וְיוֹדְעִים שֶׁהַדִּין שְׂרוּי עַל הָעוֹלָם. וְכֵן הַרְקִיעַ הַזֶּה נִרְשָׁם גִּזְרֵי אֶחָד שֶׁפּוֹלֵל אֶת כָּל הַגּוֹיִם.

בְּשָׁנוּסַע הַרְקִיעַ הַזֶּה מִצֶּד הַמְּזֻרָה, אוֹתָם אַרְבַּע הַרְאִשִׁים שֶׁאֲמָרְנוּ בְּאַרְבַּע (פְּנִים) אוֹתוֹת, נוֹסְעִים בָּלָם בְּמִסְעוֹת, וְעוֹלִים בְּעֲלִיָּה לְמַעְלָה. וְכֵן שָׁנוּסְעִים וְעוֹלִים לְמַעְלָה, מִסְתַּלְקֵת מִי שֶׁמִּסְתַּלְקֵת, וְחוֹזְרוֹת הָאוֹתוֹת וְנִרְאוֹת בְּשִׁלְמוֹת בְּסוּד הַרְאִשׁוֹן, א"ט ב"ח ג"ז ד"ו, וְנִרְקַם אוֹתוֹ רְקִיעַ, וְאֵז מְאִיר בְּאוֹר.

וְכֵן הַרְקִיעַ הַזֶּה מְאִיר מְקַדָּם בְּאוֹתוֹת הִלְלוּ, בָּלָם שְׁבִים וְשׂוֹאֲגִים לְטָרֵף טָרֵף וּמְזוּן. פִּיזוֹן שֶׁהֵם שׂוֹאֲגִים וּמַעְלִים קוֹלוֹת, אוֹתוֹ קוֹל נִשְׁמַע לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְאֵז נוֹטֵל בְּרִכּוֹת וְקִדְשׁוֹת מִי שְׁנוֹטֵל.

סוֹכְבוֹת הָאוֹתוֹת וּמִתְגַּלְגְּלוֹת, וְסוֹכְבוֹת אֶת אוֹתוֹ רְקִיעַ,

וְאֵינוֹן אֶתְוֹן אַחֲרָיִךְ (פ"א ע"א) סְתִימִין, סְחָרִין לְהֵיוֹא רְקִיעַ, וְכֵדִין אֶתְחַזְזִין אֵלַיִן אֶתְוֹן בְּגִלְגּוֹלָא, (פ"א דְהַאי רְקִיעָא) דְאֵינוֹן א"ט ב"ח, וְרִשְׁמִין בְּהַאי רְקִיעָא.

בְּשַׁעַתָּא דְאֶתְנַהֵיר הַאי רְקִיעָא, אֶתְנַהֵרן בִּיהַ אַרְבַּע רְזִין דְשִׁמְהֵן קְדִישִׁין, וְאֵינוֹן צְרוּפָא בְּצִרּוּפִין דְתִלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין. כְּדִין נְחִית טְלָא מְהַאי רְקִיעָא, בְּאֵינוֹן אֶתְוֹן דְרִזָּא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, וְאֶתְנַזְנוּ כָּל אֵינוֹן רְתִיכִין, וְכָל אֵינוֹן חִיילִין וּמְשִׁירִין קְדִישִׁין, וְנִטְלִי כְּלֵהוּ בְּחֻדְוָה.

בְּשַׁעַתָּא דְדִינָא תְלִיָּא, אֵלַיִן אֶתְוֹן אֶתְטַמְרוּ, וְאֶתְגְּנִיזוּ ד' גו' ד', וְאֵינוֹן ט"ח ז"ו.

בְּשַׁעַתָּא דְאֵלַיִן אֶתְגְּנִיזוּ וְאֶתְטַמְרוּ, כְּדִין קָלָא דְסִטְרָא צְפוֹן אֶתְעַר, וְיִדְעִי דְדִינָא שְׂרִיָּא עַל עֲלָמָא. וְכֵן הַאי רְקִיעָא אֶתְרִשִׁים גְּוֹנָא חָדָא, דְכִלִּיל כָּל גְּוֹנִין.

כֵּן נִטְלִי הַאי רְקִיעָא מִסְטְרָא דְמְזֻרָה, אֵינוֹן אַרְבַּע רִישִׁין דְקָאֲמָרן, בְּאַרְבַּע (אֲנָפִין) אֶתְוֹן, נִטְלִין כְּלֵהוּ בְּמִטְלָנִין, וְסִלְקִי בְּסִלְקֵיהוּ לְעִילָא. וְכֵן אֵינוֹן נִטְלִין וְסִלְקִין לְעִילָא, אֶסְתַּלְקֵת מֵאֵן דְאֶסְתַּלְקֵת. וְאֶתְוֹן אֶתְהַדְרוּ וְאֶתְחַזְזִין בְּשִׁלְמוֹ, בְּרִזָּא קְדָמָא, א"ט ב"ח ג"ז ד"ו, וְאֶתְרַקַם הַהוּא רְקִיעָא, כְּדִין אֶתְנַהֵיר בְּנַהֲירוֹ.

וְכֵן הַאי רְקִיעָא אֶתְנַהֵיר כְּמִלְקָדְמִין, בְּאֵלַיִן אֶתְוֹן, כּוּלְהוּ אֶתְהַדְרוּ וְשִׁאֲגִי לְמִטְרָף טְרָפָא וּמְזוּנָא. פִּיזוֹן דְאֵינוֹן שִׁאֲגִי וְסִלְקִין קָלָא, הַהוּא קָלָא אֶשְׁתַּמַּע לְעִילָא לְעִילָא, וְכֵדִין נִטְלָא בְּרַכָּאן וְקְדוּשָׁן, מֵאֵן דְנִטְלָא.

סְחָרָן אֶתְוֹן וּמִתְגַּלְגְּלוֹן, וְסְחָרָן הַהוּא רְקִיעָא, וְקִיִּימָן אֵינוֹן אֶתְוֹן לְסִטְרָא דְרוּם. פִּיזוֹן דְקִיִּימִין אֵינוֹן אֶתְוֹן לְסִטְרָא דְרוּם, סִלְקִין

וּנְצַצֵן בְּנִצְצוֹ וְלִהְטִין. כְּדִין בְּאִמְצָעִיתָא דְהוּא רְקִיעָא, רְשִׁימוּ חַד אֲתַרְשִׁים, וְהוּא רְשִׁימוּ אִיהוּ אֶת חַד, וְאִיהוּ י'. כִּינן דְאֶת דָּא אֲתַרְשִׁים וְאֲתַחֲזִיָא, כְּדִין לִהְטִין אֲבַתְרִיהּ, תְּלַת אֲתוּון אַחְרַנִין, וְאִינוּן הו"ה.

אֲלִין אֲתוּון מְנַצֵּץ בְּאִמְצָעוֹ דְהָאִי רְקִיעָא, סְלָקִין וְנַחֲתִין, מְלַהְטִין בְּתַלְיִסָר (נ"א כַּתְרִיסָר) לִהְטִין. כְּדִין לְבַתַּר דְאֲלִין תְּלִיסָר זְמַנִין מְלַהְטֵן, נַחֲתָא מָאן דְנַחֲתָא, וְאֲתַפְלִילַת בְּאִינוּן אֲתוּון, וְאֲתַעֲטַרַת בְּהוּ, וְלֹא אֲתִידַעַת. כְּדִין, כְּלָהוּ חִיילִין, וְכָלְהוּ מְשִׁירִין, בְּחִידוֹ. וְסְלָקִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחֵן.

רְקִיעָא דָּא נְטָלָא תְנַיִנוּת, וְסַחְרָא וּמַתְגַּלְגָּלָא, וְאִינוּן אֲתוּון קַדְמָאִי דְקֶאֱמָרֵן, דְאִינוּן א"ט ב"ח, כְּלָהוּ אֲתַפְלִילוֹ בְּאִינוּן אֲתוּון עֲלָאִין, רְזָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא דְקֶאֱמָרֵן, וְסַחְרָן הוּא רְקִיעָא, וְקִימִין אִינוּן אֲתוּון דְהוּוּ בְּאִמְצָעִיתָא רְזָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא, כְּלָהוּ אֲתַרְשִׁימוֹ לְסִטְרָא צְפוּן, וְאֲתַרְשִׁימוֹ וְלֹא אֲתַרְשִׁימוֹ. לִית מָאן דְיִסְתַּפַּל בְּהוּא סְטָרָא, כְּלָהוּ אֲתַחֲפִיין, וְאִמְרִי בְּקַל נְעִימוּ בְרוּךְ כְּבוֹד יי' מִמְקוֹמוֹ. אֲתַחֲפִיין מִסְטָרָא דְצְפוּן (דף ר"ג ו"א) (ס"א דַּאֲנַפִּין) וְאִמְרִין דָּא אֲתַחֲפִיין מִכָּל סְטָרִין וְאִמְרִין דָּא.

רְקִיעָא דָּא סַחְרָא כְּמַלְקָדְמִין, וְאֲתַגְלַגְלָא מִסְטָרָא לְסְטָרָא. כְּדִין קַל נְעִימוֹ דְמְשִׁירִין סְגִיאִין בְּסְטָרָא דָּא, וְקַל נְעִימוֹ דְמְשִׁירִין סְגִיאִין בְּסְטָרָא דָּא, וְכֵן לְאַרְבַּע סְטָרִין. בְּהִיא שְׁעַתָּא הוּא רְקִיעָא אֲתַנְהִיר בְּנְהִירוֹ אַחְרָא, יִתִיר מִכְּמָה דְהוּא, וְקִימָא בְּנְהִירוֹ בְּגוּון אַחְרָא, כְּלִילָא כְּכֹל גְּווּנִין. וְאֲלִין אֲתוּון דְקֶאֱמָרֵן, סְלָקִין לְעִילָא בְּהוּא רְקִיעָא, וּמְקַבְּלִין לְאֶת חַד דְאִיהִי

וְעוֹמְדוֹת אוֹתָן אֲוֹתִיוֹת לְצַד דְרוּם. כִּינן שְׁעוֹמְדוֹת אוֹתָן אוֹתִיוֹת לְצַד דְרוּם, עוֹלוֹת וְנוֹצְצוֹת בְּהַתְנוּצְצוֹת וְלוֹהֲטוֹת, וְאֹז בְּאִמְצָע אוֹתוֹ רְקִיעַ רְשָׁם אֶחָד נְרָשָׁם, וְאוֹתוֹ הִרְשָׁם הוּא אוֹת אַחַת, וְהִיא י'. כִּינן שְׁהָאוֹת הַזֹּו נְרָשְׁמָה וְנִרְאִיתָ, אֹז לוֹהֲטוֹת אַחְרֵיהּ שְׁלֹשׁ אוֹתִיוֹת אַחְרוֹת, וְהֵן הו"ה.

אֲלִין הָאוֹתִיוֹת מְנַצְנְצוֹת בְּאִמְצָע הִרְקִיעַ הַזֶּה, עוֹלוֹת וְיוֹרְדוֹת, לוֹהֲטוֹת בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר (בְּשִׁנִּים עֶשֶׂר) לְהֵטִים. אֹז אַחַר שְׁאֵלוֹ הַשְּׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה פְעָמִים לוֹהֲטוֹת, יוֹרֵד מִי שְׂיורֵד, וְנִכְלַלַת בְּאוֹתָן אוֹתִיוֹת וּמַתְעַטַּרַת כְּהֵן וְלֹא נוֹדַעַת. אֹז כָּל הַחִילוֹת וְכָל הַמַּחֲנוֹת בְּשִׁמְחָה, וְעוֹלִים שִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת.

הִרְקִיעַ הַזֶּה נוֹסַע שְׁנִית וְסוֹבֵב וּמַתְגַּלְגֵּל, וְאוֹתָן הָאוֹתִיוֹת הִרְאִשוּנוֹת שְׁאִמְרָנוּ, שְׁהֵן א"ט ב"ח, כְּלָן נְכַלְלוֹת בְּאוֹתָן אוֹתִיוֹת עֲלִינוּת, סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׁאִמְרָנוּ, וְסוֹכְבוֹת לְאוֹתוֹ הִרְקִיעַ, וְעוֹמְדוֹת אוֹתָן אוֹתִיוֹת שְׁהִיוּ בְּאִמְצָע סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּלָן נְרָשְׁמוֹת לְצַד צְפוּן, וְנִרְשְׁמוֹת וְאִינוּן נְרָשְׁמוֹת. אִין מִי שְׁיִסְתַּפַּל בְּאוֹתוֹ הַצַּד. כְּלָן מְכַסּוֹת, וְאוֹמֵר בְּקוֹל נְעִם: בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְקוֹמוֹ. וּמַתְכַּסּוֹת מְצַד צְפוּן (ש' הַפְּנִים) וְאוֹמְרוֹת אֶת זֶה, מַתְכַּסּוֹת מִכָּל הַצְּדָדִים וְאוֹמְרוֹת אֶת זֶה. הִרְקִיעַ הַזֶּה סוֹבֵב כְּמַקְדָּם וּמַתְגַּלְגֵּל מְצַד לְצַד, וְאֹז קוֹל נְעִימַת הַמַּחֲנוֹת הַרְבִּים בְּצַד זֶה, וְקוֹל נְעִימַת הַמַּחֲנוֹת רְבִים בְּצַד זֶה, וְכֵן לְאַרְבַּעַה צְדָדִים. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אוֹתוֹ הִרְקִיעַ מְאִיר בְּאוֹר אַחַר, יוֹתֵר מִכְּמוֹ שְׁהִיא, וְעוֹמֵד בְּאוֹר בְּגוּון אַחַר כְּלוֹל מִכָּל הַגְּוּוּנִים.

וְאֲלִין הָאוֹתִיוֹת שְׁאִמְרָנוּ עוֹלוֹת

למעלה באותו רקיע, ומקבלים אות אחת שהיא עליונה, שמתחברת בשם זה של אלו האותיות. משום שאף על גב שהאותיות הללו הן של השם הקדוש, זהו שם שנכלל למטה, משום שסוד זה נכלל למעלה ונכלל למטה, וכשנכלל למטה, אלו האותיות עולות לקבל אות אחת (יד), שהרי מאותה האות נזונו אלו האותיות למטה, ואותה האות היא ו'. ויורדות ומתחברות האותיות הללו באותה האות, ואז כלן בעטור אחד, ונעשה שם שלם.

למטה, שם שלם ולא שלם. שם שלם בחמש אותיות (ולא שלם של תשע אותיות, שם שלם בחמש אותיות) הוא - ויהי"ה. סוד של זכר ונקבה ברמז. השם שלם הוא בתשע אותיות, והם יהי"ה אלהים. זהו שם שלם מהכל. שם אחר הוא ברמז, והוא בחמש כפי שאמרנו. אבל זהו שלם בכל.

בין שמתחברות האותיות הללו, אותו רקיע מאיר בשלשים ושנים אורות, ואז הכל הוא בשמחה, הכל עומד בסוד אחד מעלה ומטה. כל אותן מרכבות וכל אותן מחנות, כלם עומדים בסוד של שלמות, וכל הדרגות מתקנות על מקומן, כל אחת ואחת פראוי.

ברקיע הזה עומדת לצד צפון שלהבת אחת מאירה שאינה שוככת תמיד, והיא רשומה באותיות אחרות לימין, והם עשרה שמות, ועולות לשבעים שמות, וכלן רשומות ברקיע הזה, ומאירות כלן כאחד.

מהרקיע הזה נוסעים כל אותם הרקיעים שלמטה שלצד הקדשה, עד שמגיעים לאותם הרקיעים האחרים שלצד אחר, ואלה נקראים יריעות עזים, כמו שנאמר ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן.

עלֹאָה, דְקָא מִתְחַבְרָא בְשָׁמַא דָּא, דְאֵלִין אֲתוּן. בְּגִין דְאָף עַל גַּב דְאֵלִין אֲתוּן דְשָׁמַא קְדִישָׁא, הָאִי אִיהוּ שָׁמַא דְאֲתְכַלִּיל לְתַתָּא, בְּגִין דְרִזָּא דָּא אֲתְכַלִּיל לְעֵילָא, וְאֲתְכַלִּיל לְתַתָּא, וְכַד אֲתְכַלִּיל לְתַתָּא, אֵלִין אֲתוּן סְלִקִין לְקַבְּלָהּ לְאֵת חַד (ר"א י"ד) דְהָא מִהֵוּא אֵת אֲתַזְנוּ אֵלִין אֲתוּן לְתַתָּא, וְהֵוּא אֵת אִיהוּ ו'. וְנַחֲתִית וְאֲתְחַבְרוּ אֵלִין אֲתוּן. בְּהֵוּא אֵת, וְכַדִּין פְּלָהוּ בְּעֵטוּרָא חֲדָא, וְאֲתַעְבִּיד שָׁמַא שְׁלִים.

לְתַתָּא, שָׁמַא שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים. שָׁמַא שְׁלִים בְּחֵמֶשׁ אֲתוּן (ר"א) וְלֹא שְׁלִים דְתִשְׁעֵי אֲתוּן, שָׁמַא שְׁלִים בְּחֵמֶשׁ אֲתוּן) אִיהוּ, וְיִהוּ"ה. רִזָּא דְכַר וְנוֹקְבָא בְרַמְיִזוּ. שָׁמַא שְׁלִים בְּתִשְׁעֵי אֲתוּן, אֵינּוּן יִהוּ"ה אֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ שָׁמַא שְׁלִים מְכַלָּא. שָׁמַא אַחְרָא אִיהוּ בְרַמְיִזוּ, וְאִיהוּ בְּחֵמֶשׁ פְּדֻקָּא מְרִין. אֲבָל דָּא אִיהוּ שְׁלִים בְּכַלָּא.

בֵּין דְמִתְחַבְרִין אֵלִין אֲתוּן, הֵהוּא רְקִיעָא אֲנַהִיר בְּתַלְתִּין וְתַרִּין נְהוּרִין, פְּדִין פְּלָא אִיהוּ בְּחֲדוּוהּ, פְּלָא קָאִים בְּרִזָּא חֲדָא עֵילָא וְתַתָּא. כָּל אֵינּוּן רְתִיכִין, וְכָל אֵינּוּן מְשִׁירִין, כְּלָהוּ קִיּוּמִין בְּרִזָּא דְשְׁלִימוּ. וְכָל דְרַגִּין מִתְקַנֵּן עַל אֲתַרְיֵיהוּ, כָּל חַד וְחַד פְּדֻקָּא יְאוּת.

בְּהָאִי רְקִיעָא קָאִים לְסִטְרַ צְפוּן, חַד שְׁלֵהוּבָא נְהִיר, דְלֹא שְׁכִיף תְּדִיר, וְאִיהוּ רְשִׁים בְּאֲתוּן אַחְרָנִין, לְיָמִין, וְאֵינּוּן עֶשֶׂר שְׁמֵהוּן, וְסְלִקִין לְשַׁבְעִין שְׁמֵהוּן, וְכָלֵהוּ רְשִׁימִין בְּהָאִי רְקִיעָא, וְנַהֲרִין פְּלָהוּ בְּחֲדָא.

מִהָאִי רְקִיעָא, נְטֻלִין כָּל אֵינּוּן רְקִיעֵין דְלְתַתָּא, דְלְסִטְרַ קְדֻשָּׁה, עַד דְמָטוּ לְאֵינּוּן רְקִיעֵין אַחְרָנִין דְלְסִטְרַ אַחְרָא, וְאֵלִין אַקְרוּן יְרִיעוֹת עִזִּים, כְּמָה דְאֵת אָמַר וַיַּעַשׂ יְרִיעוֹת עִזִּים לְאֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן.

וְאֵלֵה נְקָרָאִים יְרִיעוֹת עִזִּים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעַשׂ יְרִיעוֹת עִזִּים לְאֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן.

בְּגִין דְּאִית יְרִיעוֹת וְאִית יְרִיעוֹת, יְרִיעוֹת
הַמְשַׁכָּן, אֵינּוֹן יְרִיעוֹת דְּאֶקְרוּן רְקִיעֵי
חִיוּן דְּמִשְׁכָּנָא קְדִישָׁא. יְרִיעוֹת עֲזִים. אֵינּוֹן
רְקִיעֵין (ר"א יְרִיעוֹת) אַחְרָנִין דְּסִטְרָא אַחְרָא. אֵלִין
רְקִיעֵין בְּרִזָּא דְרִתִּיכִין דְרוּחִין קְדִישִׁין. וְאֵלִין
רְקִיעֵין דְלִבְר, דְקִיּוּמִין בְּמַלִּין דְעֲלָמָא, וְאֵינּוֹן
סִטְרִין דְתִיּוּבְתִין, וְעוֹבְדִין דְגּוֹפָא. וְאֵלִין
חַפְיִין עַל אֵינּוֹן רְקִיעֵין דְלָגו, פְּקֻלִיפָה עַל
מוֹחָא. רְקִיעֵין דְלָגו אֵינּוֹן הֵהוּא קְלִישׁוּ,
דְקִיּוּמָא עַל מוֹחָא, וְאֵלִין אֶקְרוּן שְׁמַיִם לִיְי.
לְשָׁמָא חָדָא דָא דְלִתְתָא.

רְקִיעֵין אַחְרָנִין לְעִילָא, וְאֵינּוֹן רְקִיעֵין
פְּנִימָאִין, דְאֶקְרוּן רְקִיעֵי חַמִּיתוֹת,
דְאֵינּוֹן רִזָּא דְשָׁמָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא דְחִיוּן
רְבִרְבָן עֲלָאִין, וְאֵלִין אֵינּוֹן רִזִּין דְאַתְנוּן (ס"א ר"ז
עֲלָאִין) עֲלָאִין, בְּרִזִּי דְאוֹרִייתָא, פְּלָלָא דְעֵשְׂרִין
וּתְרִין אַתְנוּן, מְחַקְקוֹן רְשִׁימִין, דְנִפְקִי מִגּוֹ
רְקִיעָא עֲלָאָה תְּמִינָאָה. דְאִיהוּ רְקִיעַ דְעַל גְּבִי
חִיוּן עֲלָאִין, וְהֵאֵי אִיהוּ דְלִית לִיה חִיוּן. הֵאֵי
אִיהוּ טְמִיר וְגִנְזִי, לִית בֵּיה גְּזוּן.

בְּרִ גְּזוּנִין מִנִּיה נִפְקִי. בֵּיה לִית גְּזוּן, לָא
אַתְחֲזִי, וְלָא אַתְגְּלִיָא, הֵאֵי אִיהוּ דְאַפִּיק
כָּל נְהוּרִין. בֵּיה לָא אַתְחֲזִי, לָא נְהִירו, וְלָא
חֲשׂוּף, וְלָא גְזוּן כָּלל, בַּר נִשְׁמַתִּין דְצַדִּיקֵיָא,
דְחֻמָּאֵן מִגּוֹ רְקִיעָא תְּתָאָה, כְּמַבְתֵּר פּוֹתָלָא,
נְהִירו דְאַפִּיק וְנְהִירו הֵאֵי רְקִיעָא עֲלָאָה, וְהֵהוּא
נְהִירו דְלָא פֹסֵק, לִית מָאן דִּידַע לִיה, לִית מָאן
דְקָאִים בֵּיה.

מִתְחַחֵת דָּא, כָּל אֵינּוֹן רְקִיעֵין אַתְפְּלִילוּ בְּשָׁמָא
דָּא אֶקְרִי שְׁמַיִם וְאֵלִין (ר"א שְׁמָא קְדִישָׁא)
אֶקְרוּן הַשְׁמַיִם אֵינּוֹן דְשָׁמָא עֲלָאָה אֶקְרִי
בְּהוּן, אֵינּוֹן דְשָׁמָא קְדִישָׁא אַתְעֵטֵר בְּהוּן. וְעַל
אוֹתָם שְׁהֵם הַקְדוֹשׁ הַתְּעֵטֵר בְּהֵם. וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים קטו)

מִשׁוּם שְׂיֵשׁ יְרִיעוֹת וְיֵשׁ יְרִיעוֹת.
יְרִיעוֹת הַמְשַׁכָּן הֵן יְרִיעוֹת
שְׁנַקְרָאוֹת רְקִיעֵי חַמִּיתוֹת שֶׁל
הַמְשַׁכָּן הַקְדוֹשׁ. יְרִיעוֹת עֲזִים הֵם
רְקִיעֵים (יְרִיעוֹת) אַחְרִים שֶׁל הַצַּדִּיק
הַאֲחֵר. אֵלֶּה רְקִיעֵים בְּסוּד
הַמְרַכְּבוֹת שֶׁל רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת,
וְאֵלֶּה רְקִיעֵים שֶׁבְּחוּץ שְׁעוֹמְדִים
בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם, וְהֵם צְדָדִים שֶׁל
תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים שֶׁל הַגּוֹף. וְאֵלֶּה
מְכַסִּים עַל אוֹתָם רְקִיעֵים
שְׁלֻפְנִים, כְּמוֹ קֶלֶפָה עַל הַמַּח.
הַרְקִיעֵים שְׁלֻפְנִים הֵם אוֹתוֹ קְלוֹשׁ
שְׁעוֹמֵד עַל הַמַּח, וְאֵלוֹ נִקְרָאִים
שְׁמַיִם לַה'. לְשֵׁם אֶחָד זֶה
שְׁלַמְטָה.

רְקִיעֵים אַחְרִים לְמַעְלָה, וְהֵם
רְקִיעֵים פְּנִימִיִּים שְׁנַקְרָאִים רְקִיעֵי
חַמִּיתוֹת, שְׁהֵם סוּד הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ
בְּסוּד חַמִּיתוֹת הַגְּדוֹלוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת,
וְאֵלֶּה הֵם הַסּוּדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת
(סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים) הָעֲלִיוֹנוֹת בְּסוּדוֹת
הַתּוֹרָה, כָּלל שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת חֻקוֹקוֹת רְשׁוּמוֹת
שִׁיּוּצָאוֹת מִתּוֹךְ הַרְקִיעַ הָעֲלִיּוֹן
הַשְּׁמַיִנִי, שֶׁהוּא רְקִיעַ עַל גְּבִי
חַמִּיתוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וְזֵהוּ שְׂאִין לוֹ
מִרְאֶה. זֵהוּ טְמִיר וְגִנְזוֹ, וְאִין בּוֹ
גְּזוּן.

כָּל הַגְּזוּנִים יוֹצֵאִים מִמְּנוֹ. אִין בּוֹ
גְּזוּן, וְלֹא נִרְאֶה וְלֹא הַתְּגַלָּה. זֵהוּ
שְׁמוּצִיא אֶת כָּל הָאוֹרוֹת. בּוֹ לֹא
נִרְאֶה לֹא אוֹר וְלֹא חֲשֵׁף וְלֹא גְזוּן
כָּלל, פֶּרֶט לְנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים
שְׂרוּאוֹת מִתּוֹךְ הַרְקִיעַ הַתְּחַתּוֹן
כְּמֵאֲחֵר הַכֶּתֵל, אוֹר שְׁמוּצִיא
וּמֵאִיר הַרְקִיעַ הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, וְאוֹתוֹ
אוֹר שְׁלֹא פּוֹסֵק, אִין מִי שְׁמִפִּיר
אוֹתוֹ וְאִין מִי שְׁעוֹמֵד בּוֹ.

מִתְחַחֵת לְזֶה, כָּל אוֹתָם הַרְקִיעֵים
נִכְלְלוּ בְשֵׁם הַזֶּה נִקְרָא שְׁמַיִם,
וְאֵלוֹ (הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ) נִקְרָאִים הַשְּׁמַיִם
אוֹתָם שְׁהֵם הָעֲלִיּוֹן נִקְרָא בְּהֵם,
הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם לַה', לְאוֹתָהּ גְּנִיזַת

דָּא כְּתִיב, (תהלים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְי, לְהֵהוּא
גְּנִיזוּ דְרָקִיעָא עֲלָאָה, דְקָאִים (דף רי"ג ע"ב)
עֲלֵייהוּ.

עַד הֶכָּא רִמְזוּ לְשָׁמָא קְדִישָׁא, (ג"א רזא דְשָׁמַיִם קְדִישִׁין)
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲקָרִי בְשִׁמְהֵן. מִפְּאֵן
וְלֵהֲלָאָה, לִית חֲפִים בְּסַכְלָתְנוּ, דִּיכִיל לְמַנְדַּע
וְלֵאֲתַדְבַּקָּא כָּלָל. בַּר נְהִירוּ חַד זְעִיר בְּלֵא
קִיּוּמָא, (ג"א קִיּוּמָא דְכָלָא) לְאֲתִישְׁבָּא בִּיהַ. זַפְּאָה
חֻלְקִיָּה מָאן דְעָאל וְנָפַק, וַיֵּדַע לְאֲסַתְפְּלָא
בְּרִזִין דְמֵאֲרִיָּה, וְלֵאֲתַדְבַּקָּא בִּיהַ.

בְּרִזִין אֲלִין יְכִיל בַּר נֶשׁ לְאֲתַדְבַּקָּא בְּמֵאֲרִיָּה,
לְמַנְדַּע שְׁלִימוּ דְחַכְמָה בְּרִזָּא עֲלָאָה, פַּד
פְּלַח לְמֵאֲרִיָּה בְּצִלוֹתָא, בְּרַעוּתָא, בְּכוּוּן לְבָא,
אֲדַבַּק רַעוּתִיָּה פְּנוּרָא בְּגַחְלָתָא, לִיַּיחְדָּא אֵינּוּן
רְקִיעִין תְּתַאֲיִן דְסַטְרָא דְקְדוּשָׁה, לְאַעְטְרָא לּוּן
בְּשָׁמָא חָדָא תְּתַאָּה. וּמִתְמַן וְלֵהֲלָאָה לִיַּיחְדָּא
אֵינּוּן רְקִיעִין עֲלָאִין פְּנִימָאִין, לְמַהוּי כְּלַהּוּ
חַד, בְּהֵהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה דְקִיּוּמָא עֲלֵייהוּ.

וּבְעוּד דְפּוּמִיָּה וְשִׁפּוּתִיָּה מְרַחֲשֵׁן, לְבִיָּה
יְכוּוּן, וְרַעוּתִיָּה יִסְתַּלַּק לְעִילָא לְעִילָא,
לִיַּיחְדָּא כָּלָא בְּרִזָּא דְרִזִין, דְתַמַּן תְּקִיעוּ דְכָל
רַעוּתִין וּמִחְשָׁבִין בְּרִזָּא דְקִיּוּמָא בְּאִין סוּף,
וְלְכוּוּנָא בְּהַאי בְּכָל צִלוֹתָא וְצִלוֹתָא, בְּכָל
יּוּמָא וְיּוּמָא לְאַעְטְרָא כָּל יּוּמוּי, בְּרִזָּא דִיּוּמִין
עֲלָאִין בְּפּוּלְחָנִיָּה.

בְּרִיָּרָא יִשְׁוִי רַעוּתִיָּה, דְהַא אֲתַפְטֵר מְעַלְמָא
דָּא, וְנִשְׁמַתִּיָּה נִפְקַת מִגְּיָה, וַיַּהֲדַר לָהּ
לְמֵאֲרִי דְכָלָא, בְּגִין דְכָל לִילְיָא וְלִילְיָא, (ס"א)
הֵמִיא נְקוּדָה קִיּוּמָא, לְאֲכַלְלָא בְּגוּוּה אֵינּוּן נִשְׁמַתִּין דְצַדִּיקִיָּא.

רְזָא דְרִזִין לְמַנְדַּע לְאֵינּוּן חֲפִימִי לְבָא. רְקִיעָא
דָּא תְּתַאָּה, בְּרִזָּא דְהֵהִיא נְקוּדָה קִיּוּמָא,
פְּמָה דְאַמְרֵן. הֵהוּא רְקִיעָא אֵיְהוּ כָּלִיל מְעִילָא
וּמִתְתַּא, וַיִּסּוּדָּא דִילִיָּה לְתַתָּא כְּהַאי שְׂרָגָא

הַרְקִיעַ הָעֲלִיּוֹן שְׁעוּמַד עֲלֵיהֶם.
עַד כַּאֲן רִמְזוּ לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ, (סוד של
הַשָּׁמַיִם הַקְּדוּשִׁים) שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
נִקְרָא בְּשֵׁמוֹת. מִכַּאֲן וְהֵלְאָה אֵין
חֲכָם בְּהַשְׁכַּל שִׁיכּוּל לְדַעַת
וְלֵהֲדַבֵּק כָּלָל, פֶּרֶט לְאוּר אֶחָד
קֶטֶן בְּלִי קִיּוּם (קִיּוּם חֶבֶל) לְהַתְּלִישׁ
בוּ. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שְׁנַכְנַס
וַיּוֹצֵא, וַיּוֹדַע לְהַסְתַּכַּל בְּסוּדוֹת
אֲדוּנוּ וְלִדְבַק בוּ.

בְּסוּדוֹת הַלְלוּ יְכוּל אֲדָם לְדַבֵּק
בְּאֲדוּנוּ, לְדַעַת אֵת שְׁלֵמוֹת
הַחֲכָמָה בְּסוּד עֲלִיּוֹן פֶּשְׁעוּבַד
לְאֲדוּנוּ בַתְּפִלָּה, בְּרִצּוֹן וּבְכּוּנַת
הַלֵּב, מִדְּבִיק רִצּוֹנוּ כְּאֵשׁ בְּגַחְלַת
לִיחַד אוֹתָם רְקִיעִים תְּחַתּוּנִים שֶׁל
צַד הַקְּדוּשָׁה לְעַטְרָם בְּשֵׁם אֶחָד
תְּחַתּוּן. וּמִשֵּׁם וְהֵלְאָה לִיחַד
אוֹתָם רְקִיעִים עֲלִיּוֹנִים פְּנִימִיִּים
לְהִיּוֹת כָּלָם אֶחָד בְּאוֹתוֹ רְקִיעַ
עֲלִיּוֹן שְׁעוּמַד עֲלֵיהֶם.

וּבְעוּד שְׁפִיּוּ וּשְׁפִתוֹתָיו מְרַחֲשׁוֹת,
לְבוּ כְּנוֹן, וּרְצוּנוּ יִתְעַלֶּה לְמַעְלָה
לְמַעְלָה, לִיחַד אֵת הַפֶּל בְּסוּד
הַסּוּדוֹת, שְׁשֵׁם תְּקוּעִים כָּל
הַרְצוּנוֹת וְהַמְחֻשְׁבוֹת בְּסוּד
שְׁעוּמַד בְּאִין סוּף, וְלְכוּן בְּנֵה בְּכָל
תְּפִלָּה וְתַפְלָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
לְעַטֵּר אֵת כָּל יְמֵי בְּסוּד הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים בְּעִבּוּדָתוֹ.

בְּרִיָּיָה יִשִּׁים רִצּוֹנוּ, שְׁהַרִי נְפִטֵר
מִהַעוּלָם, וְנִשְׁמַתוּ יּוֹצֵאת מִמֶּנּוּ,
וַיַּחְזִירָנָה לְרַבּוּן הַפֶּל. מִשׁוּם שְׁכַל
לִילָה וְלִילָה (אוֹתָהּ נִקְרָה עוּמַדַת לְכַל
בְּתוֹכָהּ אוֹתוֹן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים).

סוּד הַסּוּדוֹת לְדַעַת לְאוֹתָם חֲכָמִי
לְב. הַרְקִיעַ הַזֶּה הַתְּחַתּוּן, בְּסוּד
אוֹתָהּ הַנְּקוּדָה הוּא עוּמַד, כְּמוֹ
שְׁאֲמַרְנוּ. אוֹתוֹ הַרְקִיעַ הוּא כְּלוּל
מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וַיִּסּוּדוּ לְמַטָּה
כְּפִר הַזֶּה שְׁמַעְלָה אוּר שְׁחוּר,
לְהַאֲחִיזוּ בְּאוּר הַלְּכוּן, וְהַיִּסּוּד שְׁלָהּ

דְּסַלְקָא נְהוּרָא אוּכְמָא,

הוא למטה באותה פתילה בשמן. אף כף למטה אותה נקדה - ביום נכללת מלמעלה, ובכלילה נכללת מטה באותן נשמות הצדיקים. וכך דברי העולם, כלם חוזרים לעקר והיסוד והשרש שממנו יצאו. וכמה לילות עתידים לטל כל אחד ואחד מה שראוי לו, כמו שנאמר (תהלים טו) אף לילות יסרוני כליותי. הנפש הולכת ומשוטטת ושבה אל אותו עקר שראוי לה. הגוף עומד שקט כאבן, וחוזר לאותו מקום שראוי לו לשרות עליו, ומשום כף שב הגוף לצד שלו, והנפש לצד שלה.

על הגוף שורה סוד הצד האחר, ולכן נטמאים ידיו, וצריך לרחץ אותם. כמו שבארנו, שהרי כלילה הכל שב למקומו, ונשמות הצדיקים עולות וחוזרות למקומן, ומתעטרת בהם מה שמתעטרת, ונכללת מכל הצדדים, ואז עולה כבוד הקדוש ברוך הוא ומתעטר מהכל.

בר"י שולטים הממנים שנפקדו על אותן נשמות הצדיקים להעלותן למעלה ולהקריבן קרבן מנחם לאדונם. אותו ממנה שנפקד על כל אותם מחנות, שמו סורי"א ממנה גדול. פיון שעולה הנשמה לכל אותם רקיעים, אז מקריבים אותה אליו ומריח בה, כמו שנאמר (ישעיה יא) והריחו ביראת ה'. כמו שעתידי מלך המשיח לעשות בעולם, ועל ידו עוברים כלם בפקדון על ידו להתקרב להלאה.

וכך הנשמות, כשנקרבות לאותו מקום שנקרבות ונראות שם, זהו סוד, כל הנשמות נכללות באותה נקדה, ולוקחת אותם פעם אחת, כמו מי שבוטלע בליעת דבר,

לאתאחדא בנהורא חוורא, ויסודא דילה איהו לתתא, בההיא פתילה במשחא. אוף הכי לתתא, ההיא נקודה. ביממא אתפלילת מלעילא, ובלייליא אתפלילת מתתא, באינון נשמתין דצדיקייא.

וכך מלין דעלמא, אהדרו כלהו, לעקרא ויסודא ושרשא, דנפקו מניה. וכמה לילון זמינין לנטלא כל חד וחד מה דאתחזי ליה. כמה דאת אמר (תהלים טו) אף לילות יסרוני כליותי. נפשא אזלת ושטאת, ותבת להווא עקרא דאתחזי לה. גופא קאים שכיף פאבנא, ואהדר להווא אתר דאתחזי ליה, למשרי עלוי, ובגין כף תב גופא לסטריה, ונפשא לסטרה.

גופא שרי עלוי רזא דסטרא אחרא, ובגין כף אסתאבו ידוי, ובעי לאסתאה לון. כמה דאוקימנא, דהא בלייליא כלא תב לאתריה, ונשמתהון דצדיקייא סלקין ואתהדרין לאתריהו, ואתעטרת בהו) מה דאתעטרת, ואתפלילת מכל סטרין, כדין סלקא יקרא דקודשא בריך הוא ואתעטר מפלא.

בר"י שולטאן ממנן דאתפקדו על אינון נשמתין דצדיקייא, לסלקא לון לעילא, ולקרבא לון קרבן נייחא, לגבי מאריהון. ההוא ממנא דאתפקד על כל אינון משיריין, סורי"א שמייה רב ממנא. פיון דנשמתא סלקא בכל אינון רקיעין, כדין מקרבין לה לגביה, וארח בה כמה דאת אמר, (ישעיה יא) והריחו ביראת יי'. כמה דזמין מלפא משיחא למעבד בעלמא, ועל ידיה אעברו כלהו בפקדונא על ידיה, לאתקרבא להלאה. וכרהו נשמתין פד אתקריבו להווא אתר

דאתקריבו, ואתחזון תמן, דא איהו רזא, פלהו נשמתין אתפלילו

ומתעברת כמו אשה שמתעברת. הסוד הזה לבעלי מדות. כשנקדה זו מתעברת כאשה שמתעברת, נהנית מאותה הנאה שמכלילה נשמה מהעולם הזה באותם מעשים ובאותה תורה שהשתדלה בה ביום, ונוטלת אותו רצון של העולם הזה, ובו נהנית בשמחה, ונכללת מפל הצדדים.

אחר כך היא מוציאה אותם החוצה ומוליכה אותם במקדם, והנשמה היא חדשה כעת כמקדם, וסוד זה - (איכה א) חדשים לבקרים. חדשים ודאי, כמו שנתבאר. מה הטעם הם חדשים? משום סוד הכתוב רבה אמונתך. רבה ודאי, שיכלה להכלילם ולהכניסם לתוכה, ומוציאה אותם והם חדשים, ולכן לוקחת אחרים מלמעלה ביום. אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

בין כך האיר היום. אמר רבי אבא, נקום ונלך ונודה לרבון העולם. קמו והלכו והתפללו, ואחר כך חזרו אליו החברים. אמרו לו, מי שהתחיל - שייסיים את השבת. אשרי חלקנו בדרך הזו, שכל זה זכינו לעטר את הקדוש ברוך הוא בסודות החכמה.

פתח רבי אבא ואמר, ויעש בצלאל את הארון עצי שטים וגו'. כאן, אף על גב שכל סודות המשכן הרי פרשה החברים בחדר הקדוש, כאן יש להסתפל, שהרי סוד זה מתעטר בכמה סודות ללמד חכמה. ארון זה הוא סוד להכניס תורה שבכתב, ונגנזה בו בששה לוחות (ונגנזו בו ששה לוחות, והם ששה מסובכים) מסובכים, וזה נקרא ארון.

בהיא נקודה, ונטלא לון זמנא חדא, כמאן דבלע בליעו דמלה, ואתעברא כאתתא דמתעברא. רזא דא למארי מדין. פד האי נקודה אתעברת, כאתתא דמתעברא, אתהני מההיא הנאותא, דאתפלילת נשמתא מהאי עלמא, באינון עובדין, ובההיא אורייתא דאשתדלת בה ביממא. ונטלא ההוא רעו דהאי עלמא, וביה אתהני בחדוה, ואתפלילת מפל סטריין.

לבתר אפיקת לון לבר, ואולידת לון כמלקדמין, ונשמתא איהי חדתא השתא כמלקדמין, ורזא דא (איכה א) חדשים לבקרים. חדשים ודאי כמה דאתמר. מה טעם (דף ר"ד ע"א) אינון חדשים. בגין רזא דכתיב, רבה אמונתך. רבה ודאי, דיכלא לאכללא לון, ולאעלא לון לגווה, ואפיקת לון ואינון חדתין. ועל דא נקטא אחרנין מלעילא ביממא. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

אדהכי נהר יממא, אמר רבי אבא, נקום ונהר, ונודה לרבון עלמא. קמו ואזלו, וצלו, ולבתר אהדרו חברייא לגביה, אמרו ליה, מאן דשרי, לסיים שבחא. זכאה חולקנא באורחא דא, דכל האי זכינא לאעטרא ליה לקודשא ברוך הוא, ברזין דחכמתא.

פתח רבי אבא ואמר, (שמות לו) ויעש בצלאל את הארון עצי שטים וגו'. הכא, אף על גב דכל רזין דמשפנא הא אוקמוה חברייא באדרא קדישא. הכא אית לאסתפללא, דהא רזא דא מתעטרא בכמה רזין, למילף חכמתא. ארון דא איהו רזא למיעל תורה שבכתב. ואתגניז ביה בשית לוחין (ס"א ואתגניז ביה שית לוחין

ואינון שית מסחריין) מסחריין, ודא אקרי ארון. פד סחרן שית למהוי כחדא,

כְּשֹׁכְבִים אוֹתָם שֶׁשָּׂה לְהִיּוֹת
כְּאֶחָד, אֲזֵי הוּא גוֹף אֶחָד לְהַכְנִיס
בוֹ סוּד הַתּוֹרָה בְּשֶׁשָּׁה צְדָדִים
וְאֶרְוֹן.

וְהַלְלוּחֹת הֵם חֲמִשָּׁה, וּמְכַנְּסִים
בוֹ חֲמִשָּׁה סְפָרִים, וְאוֹתָם חֲמִשָּׁה
הֵם שֶׁשָּׂה בְּדַרְגָּה אַחַת שֶׁנִּכְנָסֶת
בָּהּ בְּנִסְתָר, שֶׁנִּקְרָאת סוּד הַכֹּל,
וְזֶהוּ סוּד הַבְּרִית. כְּשֶׁזָּה נִכְנָס
לְתוֹךְ אוֹתָם חֲמִשָּׁה לוּחוֹת, אֲזֵי
עוֹמֵד הָאֶרְוֹן וְהַתּוֹרָה בְּסוּד שֶׁל
תִּשְׁעֵי דְרָגוֹת, שֶׁהֵן שְׁנֵי שְׁמוֹת,
יְהוָה אֱלֹהִים. וְאַחַר כֵּן עוֹמֵד
לוֹחַ אֶחָד, סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁמְכַסֶּה עַל
הַכֹּל, וְהוּא אוֹתוֹ הַסוּד שֶׁל אוֹתוֹ
רְקִיעַ שֶׁמְסוּבָב וּמְכַסֶּה עַל הַכֹּל,
וְכֹלֵם עוֹמְדִים בְּסִתְרָה.

כִּי יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל וּלְדַעַת אֵת
סוּדוֹת הָאֶרְוֹן. יֵשׁ אֶרְוֹן וְיֵשׁ אֶרְוֹן,
זֶה כְּנֶגְדֵי זֶה. פֶּתַח וְאֶמֶר, (שְׁמוּאֵל ב'
כב) הַכֹּל נִתֵּן אֶרְוֹנָה הַמְּלֶךְ לְמֶלֶךְ
וְגו'. וְכִי אֶרְוֹנָה הִיּוֹת מֶלֶךְ? וְאִי
עַל גַּב שֶׁבְּאֶרְוֹנָה הַחֲבֵרִים, אֲלֵא
דוֹד, שֶׁפְּתוּב בּוֹ (שֵׁם ה') כֹּל מִכָּה
יְבִסִי וְיִגַע בְּצַנּוֹר וְגו', וְהוּא נִטֵּל
וְתַפֵּס אֵת יְרוּשָׁלַיִם וּמִשְׁלוֹ הִיּוֹת,
וְלָמָּה קָנָה בְּכֶסֶף? וְאִם תֹּאמַר,
שֶׁאֵף עַל גַּב שֶׁיְרוּשָׁלַיִם הִיּוֹת שֶׁל
דוֹד - אוֹתוֹ מְקוֹם הִיּוֹת נִחְלָתוֹ שֶׁל
אֶרְוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁהִיּוֹת בְּנִבּוֹת
הַיִּזְרַעָאֵלִי (מַלְכִים א-כא), שֶׁאֵף עַל
גַּב שֶׁשִּׁלֵּט אַחְאָב וְהִיּוֹת מֶלֶךְ,
הַצְּטַרְף לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ כְּרֵם מְנִבּוֹת,
אֵף כֵּן דוֹד?

אֲלֵא וְדַאי אֶרְוֹנָה הִיּוֹת מֶלֶךְ,
וְאוֹתוֹ מְקוֹם הִיּוֹת בְּרִשְׁוֹתוֹ וְהִיּוֹת
שׁוֹלֵט עֲלָיו, וְכִשְׁהִגִּיעַ זְמַן לְצִאת
מִתַּחַת יָדוֹ, לֹא יֵצֵא אֲלֵא בְּהִרְבֵּה
דָּם וְהִרְגַּ בְּיִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן עֹמֵד
הַמְּלֶאכֶה הַמְּשַׁחֵית עַל אוֹתוֹ מְקוֹם,
וְשֵׁם, כְּשֶׁהִיּוֹת הוֹרֵג וְעוֹמֵד בְּאוֹתוֹ
מְקוֹם, לֹא הִיּוֹת יְכוּל, וְתִשְׁשׁ כַּחוֹ.
וְאוֹתוֹ מְקוֹם, הַמְּקוֹם שֶׁנֶּעְקַד בּוֹ
יִצְחָק הִיּוֹת, שֶׁשֵּׁם בְּנֵה אֲבָרָהִם

כְּדִין אִיהוּ גוֹפָא חַד לְאַעְלָא בֵּיה רְזָא
דְּאוּרִייתָא, בְּשִׁית סְטָרִין וְאֶרְוֹן.

לְוַחֲזִין אִינּוּן חֲמִשׁ, וְעֵאלִין בֵּיה חֲמִשׁ סְפָרִים,
וְאִינּוּן חֲמִשׁ אִינּוּן שִׁית, בְּחַד דְּרָגָא
דְּאֵעִיל בָּהּ בְּגַנְיָזוֹ, דְּאֶקְרִי רְזָא דְכֹלָא, וְהִיא
אִיהוּ רְזָא דְבְרִית. כַּד עֵאל דָּא, גּוֹ אִינּוּן חֲמִשׁ
לוּחִין, כְּדִין קְיִימָא אֶרְוֹנָא וְאוּרִייתָא, בְּרְזָא
דְתִשְׁעֵי דְרָגִין, דְּאִינּוּן תְּרִין שְׁמֵהוֹן, יְהוָה
אֱלֹהִים. וְלִבְתָר קְיִימָא לוּחָא חֲדָא, רְזָא
עֲלָאָה דְחַפְיָא עַל כֹּלָא וְהִיּוֹת הוּי רְזָא דְהִיּוֹת
רְקִיעַ דְסַחְרָא וְחַפִּי עַל כֹּלָא וְכִלְהוּ קְיִימִי
בְּגַנְיָזוֹ.

הַכָּא אִית לֹן לְאַסְתַּפְלָא, וְלִמְנַדַּע רְזִין
דְּאֶרְוֹנָא, אִית אֶרְוֹן וְאִית אֶרְוֹן, דָּא
לְקַבֵּל דָּא. פֶּתַח וְאֶמֶר, (שְׁמוּאֵל ב' כד) הַכֹּל נִתֵּן
אֶרְוֹנָה הַמְּלֶךְ לְמֶלֶךְ וְגו'. וְכִי אֶרְוֹנָה מְלֶךְ הָיָה
וְאֵף עַל גַּב דְּחֲבֵרִיָּא אוּקְמוּהָ, אֲלֵא דוֹד,
דְּכַתִּיב בֵּיה (שְׁמוּאֵל ב' ה') כֹּל מִכָּה יְבוּסִי וְיִגַע בְּצַנּוֹר
וְגו' וְאִיהוּ נִטֵּל וְתַפִּיס לְיְרוּשָׁלַם, וּמְדִידִיָּה
הָיָה, אֲמַאי קָנָה בְּכֶסֶף. וְאִי תִימָא אֵף עַל גַּב
דְּהוֹת יְרוּשָׁלַם דִּידִיָּה דְדוֹד, הִיּוֹת אֲתָר
אַחְסַנְתִּיָּה דְאֶרְוֹנָה הָיָה, כְּמָה דְהוֹת בְּנִבּוֹת
הַיִּזְרַעָאֵלִי, דָּאֵף עַל גַּב דְשִׁלֵּט אַחְאָב, וְהוֹת
מֶלֶכָא, אֲצַטְרִיף לְמַתְבַּע לְנִבּוֹת הִיּוֹת כְּרֵם,
אוּף הַכִּי דוֹד.

אֲלֵא וְדַאי אֶרְוֹנָה מֶלֶכָא הָיָה, וְהִיּוֹת אֲתָר
בְּרִשְׁוֹתִיָּה הָיָה, וְהוֹת שִׁלֵּט עֲלוּי, וְכַד
מָטָא זְמַנָּא לְנַפְקָא מִתַּחַת יְדִיָּה, לֹא נַפִּיק
אֲלֵא בְּסִגִּיאוֹת דְמָא וְקִטוּלָא בְּיִשְׂרָאֵל. לְבְתָר
קָאִים הִיּוֹת מֶלֶכָא מְחַבְלָא עַל הִיּוֹת אֲתָר,
וְתַמָּן כַּד הָיָה קִטִּיל, וְקָאִים בְּהִיּוֹת אֲתָר, לֹא
הָיָה יְכוּל, וְתִשְׁשׁ חִילִיָּה.

וְהִיּוֹת אֲתָר, אֲתָר דְּאֶתְעַקַּד בֵּיה יִצְחָק הָיָה,

מזבח ועקד את יצחק בנו. כיון שראה הקדוש ברוך הוא אותו מקום, התמלא רחמים. זהו שכתוב ראה ה' וינחם וגו'. מה זה ראה ה'? ראה עקדת יצחק באותו מקום, ושב ורחם עליהם מיד.

ויאמר למלאך המשיחית רב עתה וגו'. מה זה רב? הרי פשוט, קח את הרב. אלא כך הוא, כתוב כאן רב, וכתוב שם רב לכם שבת בהר הזה. אף כך גם רב - רב לך שיהיה מקום זה תחת ידך. שנים רבות היה תחת ידך, מפאן והלאה רב, החזור את המקום לבעליו. ועם כל זה, בדות ובמזון יצא מתחת ידו.

ורמזה נקרא ארונה? אלא כתוב ארונה, וכתוב ארנן. בעוד שאותו מקום היה תחת ידו, נקרא ארונה, ארון של הצד האחר. ועל שנוספו בו אותיות יתרות, כך צריך להוסיף לאותו רע עין, סוד של הצד האחר, ואותה תוספת היא חסרון לו.

בצד הקדשה גורעים לו אותיות, ונוספת קדשות. וזהו סוד הכתוב, (מלכים א' - ז) על שני עשר בקר. גרע מ"ם, שלא כתוב שנים, אלא שני. ולצד האחר נותנים תוספת אותיות, שכתוב ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת. תוספת אותיות, והוא חסרון. ובצד הקדשה שני עשר ולא יותר. וכאן עשתי עשרה, והכל הוא חסרון אליו. וכך צריך לאותו רע עין להשלים את העין שלו, והוא בחסרון. (בגומא זו ארונה, תוספת אותיות, ולא כתוב ארון).

בא וראה, צד הקדשה נקרא ארון הברית, ואותו ארון הברית ראוי לגוף להכניס בו דיוקן אדם. ועל סוד זה, אותם חסידים קדושים,

דתמן בנה אברהם מדבחה, ועקד ליה ליצחק בריה. כיון דחמא קדשא בריך הוא ההוא אתר, אתמלי רחמין, קדא הוא דכתיב, (דברי הימים א כא) ראה יי' וינחם וגו'. מהו ראה יי'. חמא עקידת יצחק בההוא אתר, ותב וריחם עלייהו מיד.

ויאמר למלאך המשיחית רב עתה וגו'. מהו רב. הא אוקמיה, טול הרב. אלא הכי הוא, פתיב הקא רב, וכתוב התיב, (דברים א) רב לכם שבת בהר הזה. אוף הכי נמי רב, רב לך למיהוי האי אתר תחות ידך, שנין סגיאיין הוה תחות ידך, מפאן ולהלאה רב, אהדר אתרא למאריה. ועם כל דא (בדמא) במותא וממונא נפק מתחות ידיה.

אמאי אקרי ארונה. אלא כתיב ארונה וכתוב ארנן. בעוד דההוא אתר הוה תחות ידיה, אקרי ארונה ארון דסטרא אחרא. ועל דאתוספו ביה אתוון יתיר, הכי אצטריך לאתוספא לההוא רע עין, רזא דסטרא אחרא, וההוא תוספת איהו גריעותא לגביה.

בסטרא קדשה גרעין ליה אתוון, ואתוסף קדושתיה. ודא רזא דכתיב, (מלכים א ז) על שני עשר בקר. גרע מ"ם (דף רי"ד ע"ב) דלא כתיב שנים, אלא שני. ולסטרא אחרא יהבין ליה תוספת אתוון, דכתיב ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות, תוספת אתוון ואיהו גריעותא. ובסטרא דקדושה, שני עשר ולא יתיר. והכא עשתי עשרה. וכלא איהו גריעו לגביה, והכי אצטריך לההוא רע עין, לאשלמא עיניה ואיהו בגריעו. (בגומא דא ארונה, תוספת אתוון ולא כתיב ארון).

תא חזי, סטרא דקדושה אקרי ארון הברית. וההוא ארון הברית, אתחזי לגופא

כִּשְׁהָיוּ נִפְטָרִים מִהָעוֹלָם הַזֶּה, הָיוּ מְכַנְיָסִים אוֹתָם בְּאֶרֶץ, שְׁהָרֵי הַצֵּד הָאֲחֵר אֵינוֹ מִתְקַן בְּגוֹף וְאֵינוֹ בְּכֻלָּל שֶׁל גּוֹף הָאָדָם. וְלִכֵּן לֹא נִבְרָאוּ גּוֹפִים לְאוֹתוֹ צֵד הָאֲחֵר, מִשּׁוּם שְׂאִינִם בְּכֻלָּל שֶׁל גּוֹף אָדָם. מַה כְּתוּב בְּיוֹסֵף? וַיִּישָׁם בְּאֶרֶץ. לְמַה שְׂפָתַי יוֹדִי"ם? אֵלֶּא שְׁהִתְחַבְּרָה בְּרִית בְּבְרִית, סוּד שְׁלֵמֶטָה בְּסוּד שְׁלֵמֶעֱלָה, וְנִכְנַס בְּאֶרֶץ. (בא וראה, צד הקדושה נקרא ארון הברית, ואותו ארון הברית נתקן להכניס בו סוד התורה, שהיא סוד של הצורה של הגוף הקדוש. כמו כן למטה נתקן ארון להכניס בתוכו צורת הגוף, סוד האדם. ומי הוא שנמצא בסוד אדם? מי ששומר אות ברית הקדוש, ועל סוד זה אתם חסידים קדושים, באשר היו נפטרים מעולם הזה, היו מכניסים אותם בארון, משום שלא ראוי להכניס בארון אלא מי ששומר לברית זו, אות קיום הקדוש. ביוסף מה כתוב? ויישם בארון) מַה הַטָּעַם? מִשּׁוּם שְׁשֹׁמֵר הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ וְהַתְקַיָּם בּוֹ. לִכֵּן רָאוּי לְהַכְנִס בְּאֶרֶץ, וְהַכֵּל כְּרָאוּי. בְּכַה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יוֹדְעִים אוֹתָהּ בּוֹשָׁה! אוֹי לְאוֹתוֹ עֲנֵשׁ שֶׁל כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַכְנִס לְאֶרֶץ, כִּי לֹא צָרִיף לְהַכְנִיס לְאֶרֶץ, פָּרֵט לְצַדִּיק שִׁידֵעַ בְּנַפְשׁוֹ וְנוֹדַע בְּעַצְמוֹ שֶׁלֹּא חָטָא בְּאוֹתָהּ בְּרִית, אוֹת הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ, מְעַלּוּמִּיו, וְשָׁמַר אוֹתוֹ כְּרָאוּי. וְאִם לֹא, לֹא צָרִיף לְהַכְנִס לְאֶרֶץ וְלִפְגַּם אֶת הָאֶרֶץ. הַסוּד שֶׁצָּרִיף לְהַתְחַבֵּר בְּאוֹת בְּרִית קְדֵשׁ הוּא הַסוּד הַרְאוּי לוֹ, וְלֹא לְאֲחֵר. שְׁהָרֵי אֶרֶץ אֵינוֹ מִתְחַבֵּר אֵלֶּא בְּצַדִּיק שְׁשׁוֹמֵר בְּרִית קְדֵשׁ. וּמִי שְׁפּוֹגֵם אֶת הַבְּרִית וְנִכְנַס בְּאֶרֶץ - אוֹי לוֹ שְׁפָגַם אוֹתוֹ בְּחַיָּיו, וְאוֹי לוֹ שְׁפָגַם אוֹתוֹ בְּמִיתָתוֹ. אוֹי לוֹ מֵאוֹתוֹ עֲנֵשׁ. אוֹי לוֹ שְׁפָגַם הָאוֹת וְאֶרֶץ

לְמִיעַל בֵּיה דְּיוֹקְנָא דְּאָדָם. וְעַל רְזָא דָא, אֵינוֹן חֲסִידֵי קְדִישִׁין, כִּד הוּוּ מִפְטָרֵי מֵהָאֵי עֲלֵמָא, הוּוּ אֲעֵלִין לֹון בְּאֶרֶץ. דְּהָא סְטָרָא אַחְרָא לֹא מִתְתַקַּן בְּגוֹפָא, וְלֹאוּ אֵיהִי בְּכֻלָּלָא דְּגוֹפָא דְּאָדָם. וּבְגִין דָּא לֹא אֲתַבְּרוּן גּוֹפֵיִיא לְהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא, בְּגִין דְּלֹאוּ אֵינוֹן בְּכֻלָּלָא דְּגוֹפָא דְּאָדָם.

בְּיוֹסֵף מַה כְּתִיב, (בראשית ו) וַיִּישָׁם בְּאֶרֶץ תְּרִין יוֹדִין אֲמָאֵי. אֵלֶּא דְּאֲתַחְבֵּר בְּרִית בְּבְרִית. רְזָא דְּלִתְתָא בְּרְזָא דְּלְעִילָא. וְעַל בְּאֶרֶץ. מָאֵי טַעְמָא. (ס"א תא תו) סְטָרָא דְּקִדְשָׁה אִקְרִי אֶרֶץ הַבְּרִית וְהֵהוּא אֶרֶץ הַבְּרִית אֲתַתְקַן לְאֵעֵלָא בֵּיה רְזָא דְּאֶרֶץ וְהֵהוּא רְזָא דְּיוֹקְנָא דְּגוֹפָא קְדִישָׁא. בְּגוֹנָא דָא לִתְתָא אֲתַתְקַן אֶרֶץ לְאֵעֵלָא בֵּיה דְּיוֹקְנָא דְּגוֹפָא רְזָא דְּאָדָם וּמָאן אֵיהוּ דְּקָאִים כְּרְזָא דְּאָדָם מָאן דְּנָטִיר אֶתְ קַיָּמָא קְדִישָׁא וְעַל רְזָא דָא אֵינוֹן חֲסִידֵי קְדִישִׁין כִּד הוּוּ מִפְטָרֵי מֵהָאֵי עֲלֵמָא הוּוּ אֲעֵלִין לֹון בְּאֶרֶץ בְּגִין דְּלֹא אֲתַתְּוּ לְמִיעַל בְּאֶרֶץ אֵלֶּא מָאן דְּנָטִיר לְהָאֵי בְּרִית אֶתְ קַיָּמָא קְדִישָׁא. בְּיוֹסֵף מַה כְּתִיב וַיִּישָׁם בְּאֶרֶץ) בְּגִין דְּנָטִיר בְּרִית קְדִישָׁא, וְאֲתַקְיָים בֵּיה. לְהַכִּי אֲתַתְּוּ לְאֵעֵלָא בְּאֶרֶץ, וְכֻלָּא כְּדָקָא חֲזִי.

בְּכַה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, ווֹי לְבָנֵי עֲלֵמָא, דְּלֹא יְדַעִי לְהֵהוּא פְּסוּפָא. ווֹי לְהֵהוּא עוֹנְשָׁא, דְּכָל מָאן דְּבַעֵי עֵאל בְּאֶרֶץ. בְּגִין דְּלֹא אֲצַטְרִיף לְמִיעַל בְּאֶרֶץ, בַּר צַדִּיק, דִּידַע בְּנַפְשִׁיהּ, וְאֲשֶׁתְּמוּדַע בְּגַרְמִיהּ, דְּלֹא חָטָא בְּהֵהוּא בְּרִית, אֶת קַיָּמָא קְדִישָׁא, מְעוּלְמוֹי, וְקָא נָטִיר לֵיה כְּדָקָא יְאוּת. וְאֵי לֹאוּ, לֹא אֲצַטְרִיף לֵיה לְמִיעַל בְּאֶרֶץ, וְלִמְפָגַם אֶרֶץ. רְזָא אֲצַטְרִיף לְאֲתַחְבֵּרָא בְּאֶת קַיָּמָא קְדִישָׁא דְּאֵיהוּ רְזָא דְּאֲתַתְּוּ לֵיה, וְלֹא לְאֲחֵרָא. דְּהָא אֶרֶץ לֹא אֲתַחְבֵּר אֵלֶּא בְּצַדִּיק, דְּנָטִיר אֶת קַיָּמָא קְדִישָׁא. וּמָאן דְּפָגַם בְּרִית וְעַל בְּאֶרֶץ, ווֹי לֵיה, דְּפָגַם לֵיה בְּחַיָּיו. ווֹי לֵיה דְּפָגַם לֵיה בְּמִיתָתֵיה. ווֹי לֵיה מֵהֵהוּא עוֹנְשָׁא.

וְוִי לֵיה דְּפָגַם אֶת וְאֶרֶץ

הברית הקדוש, אוי לו מאותה בושׁה, שנוקמים ממנו נקמת עולמים - נקמה של העולם הזה, ונקמה של אותו פגם. וסוד זה פתוב, (תהלים קכח) כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

בשעה שדנים אותו באותו עולם, מסתכלים במעשיו. אם היה פוגם את סוד ברית הקדש שחתום בכשרו, ועכשו פוגם את הארון (הברית) שלו בזה - לזה אין חלק בצדיקים. מסתכלים בו ודנים אותו, ומוציאים אותו מכלל של אדם. פיון שהוציאו אותו מכלל של אדם, מוציאים אותו מכלל של כל האחרים שנועדו לחיי עולם, ונותנים אותו לאותו (ארון) צד שאינו נכלל בסוד של גוף האדם. פיון שנמסר לאותו צד - אוי לו שפמכניסים אותו לגיהנם, ולא יוצא משם לעולמים. על זה פתוב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי וגו'. אותם שנשארו מכלל של אדם.

והדברים הללו, כשלא עשה תשובה שלמה, תשובה שראויה לכסות על כל מעשיו. ועם כל זה, טוב לו שלא יפגם לארון, שהרי כל זמן שהגוף עומד, הנשמה נדונית ולא נכנסת למקומה, פרט לאותם חסידים עליונים קדושים שראויים לעלות עם גופם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. משום שאין חטא קשה לפני הקדוש ברופ הוא כמו זה שמשקר ופוגם את אות ברית הקדש, וזה אינו רואה פני שכניה, ועל חטא זה פתוב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'. וכתוב, (תהלים ח) לא יגרף רע.

מה פתוב פאן? ויעש בצלאל את הארון. וכי למה לא עשו אותם

קיימא קדישא. ווי ליה לההוא פסופא, דנקמין מניה נקמת עלמין, נוקמא דעלמא דא, ונוקמא דההוא פגימו. ורזא דא כתיב (תהלים קכח) כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

בשעתא דדיינין ליה בההוא עלמא, מסתפלן בעובדוי, אי הוה פגים רזא דברית קדישא דחתים בבשריה, והשתא פגים ארונא (דברית) דיליה בהאי. האי לית ליה חולקא בצדיקייא. מסתפלן ביה, ודיינין ליה, ומפקי ליה לבר מכללא דאדם. פיון דאפקי ליה מכללא דאדם, אפקי ליה מכללא דכלהו אחרנין, דאתעתדו לחיי עלמא, ויהבי ליה לההוא (ארון) סטרא דלא אתפליל ברזא דגופא דאדם. פיון דאתמסר לההוא סטרא, ווי ליה, דאעלין ליה בגיהנם, ולא נפיק מניה לעלמין. על דא כתיב (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'. אינון דאשתארו מכללא דאדם.

והני מלי כד לא עבד תיובתא שלימתא. תיובתא דאיהי אתחזייה לחפייא על כל עובדוי. ועם כל דא טב ליה דלא יעול בארונא, דהא כל זמנא דגופא קיים, נשמתא אתדנת, ולא עאלת לאתרה. בר אינון חסידי עליונין קדישין, דאתחזון לסלקא בגופיהון, זפאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. בגין דלית חובא דקשיא קמיה קדשא ברין הוא, פהאי מאן דמשקר ופגים להאי את קיימא קדישא. ודא לא חמי אנפי שכנינתא, על חובא דא כתיב (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי'. וכתוב (תהלים ח) לא יגרף רע.

מה פתוב הקא, ויעש בצלאל את הארון. וכי אמאי לא עבדו אינון

החכמים שעשו את המשפן את הארון? אלא בצלאל שיהא סוד הברית הקדוש, ושמו אותו, והוא עומד בנחלת חלקו. הוא השתדל במעשה שלו ולא אחר. באו כל החברים ונשקו אותו.

בשהגיעו לרבי שמעון וסדרו הדברים הללו לפניו, כל מה שנאמר באותה דרך, פתח ואמר, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. הפסוק הזה נתבאר. אבל בפסוק הזה יש להתבונן, וארח צדיקים, אותה דרך שהצדיקים הלכו בה, היא דרך אמתית, דרך שהקדוש ברוך הוא רוצה בה, הדרך שהוא הולך לפניהם, וכל אותן מרכבות באות לשמע דברים שהם מדברים ואומרים בפיהם. כאור נגה, שמאיר והולך, ולא נחשף (בלל), כדרך אותם הרשעים שדרפם תמיד חשוכה, כמו שנאמר, דרך רשעים כאפלה וגו'.

דבר אחר וארח צדיקים - מה בין ארח לדרך? הרי פרשוקה. אבל דרך היא שעכשו נפתחה ונגלתה, ונעשה באותו מקום דרך שלא כתשו בה רגלים מקדם לכן. דרך - כמו שנאמר, (ישעיה סג) כדרך בגת, שפותשים בו רגלים כל מי שרוצה.

ועל זה לצדיקים קורא ארח, שהם היו ראשונים לפתח אותו מקום, ולא כל המקום ההוא. אלא אף על גב שאחרים בני העולם הולכים באותו מקום - עכשו שהולכים בה צדיקים, הוא מקום חדש, שעכשו אותו מקום הוא חדש כמו מי שלא הלך בו אדם אחר לעולמים, משום שצדיקים עושים חדוש לכל אותו מקום בכמה דברים עליונים שהקדוש ברוך הוא מתרצה בהם.

חכימין, דעבדו משפנא, ית ארונא. אלא בצלאל, סיומא דגופא דאיהו רזא דברית קדישא, ונטר ליה, ואיהו קאים בעדבא דחולקיה. איהו אשתדל בעובדא דיליה, ולא אחרא. אתו כלהו חברייא, ונשקו ליה.

כד מטו לגבי דרבי שמעון, וסדרו מלין אלין קמיה, כל מה דאתמר בההוא אורחא, פתח ואמר, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. (דף קט"ו ע"א) האי קרא אתמר. אבל האי קרא אית לאסתפלא ביה, וארח צדיקים, ההוא אורחא דצדיקייא אזלו ביה, איהו ארח קשוט. אורחא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה. אורחא דאיהו אזיל קמיהו, וכל אינון רתיכין, אתיין למשמע מלין דאינון ממללן ואמרי בפומיהו. כאור נגה: דנהיר ואזיל, ולא אתחשף (ס"א ב"ל), כאורח דאינון חייביא, דאורח דילהון אתחשף תדיר, כמה דאת אמר (משלי ד) דרך רשעים כאפלה וגו'.

דבר אחר וארח צדיקים. מה בין ארח לדרך, הא אוקמוה. אבל ארח הוא דהשתא אתפתח ואתגלייא, ואתעביד בההוא אתר ארח, דלא כתישו ביה רגלין מקדמת דנא. דרך: כמה דאת אמר (ישעיה סג) כדרך בגת, דכתשין ביה רגלין כל מאן דבעי.

ועל דא לצדיקייא קארי ארח, דאינון הוו קדמאי למפתח ההוא אתר. ולא על כל אתר איהו אלא אף על גב דאתרנין בני עלמא אזלי בההוא אתר, השתא דאזלין ביה צדיקייא, איהו אתר חדתא, דהשתא חדתא איהו ההוא אתר כמה דלא אזיל ביה בר נש אחרא לעלמין. בגין דצדיקייא עבדין חדתא לכל ההוא אתר, בכמה מלין עלאין דקודשא בריך הוא אתרעי בהון.

ועוד, ששכינה הולכת באותו מקום מה שלא היה מקדם לכן. ומשום כך נקרא ארץ צדיקים, משום שהתארח בו ארץ עליון קדוש. דרך היא פתוחה לכל, וכותשים בה כל מי שרוצה, אפלו אותם הרשעים. דרך, סוד זה - (שם מג) הנתן בים דרך. משום שדרך בו הצד האחר שלא צריך, ושולט לטמא את המשכן. ועל זה צדיקים לבדם עומדים ושולטים באותו מקום שנקרא ארץ. כמו שבארנו, דרך פתוחה לכל, לצד זה ולצד זה.

ואתם, קדושים עליונים, דרך קדושה עליונה הודמנה לכם והתארחתם בה, ודברים מעלים עליונים (אלה) הסתדרו לפני עתיק הימים. אשרי חלקכם.

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים לד) ויהושע בן נון מלא רוח חכמה פי סמוך משה וגו'. בכמה מקומות מצאנו שפני משה כפני השמש, ויהושע כפני הלבנה. שאין אור ללבנה אלא אור השמש כשמאיר ללבנה, והלבנה מתמלאת מתוך השמש. וכשמתמלאת, אז עומדת בשלמותה.

השתלמות הלבנה מי הוא? סוד של הכל שנקרא דמות בסוד השמש העליון יי. שהרי בשם הזה אינו עומד, רק בזמן שעומדת בשלמות. שהרי כמה שמות הם שירשה, ונקראת בהם כפי השעה שעומדת בה, (וכפי השעה עומדת בה) כך נקראת באותו שם ממש. וכשעומדת בסוד השלמות ונשלמת מכל הצדדים, אז נקרא ידו"ד. השלמותה בהשלמה שלמעלה, שירשה הבת את אמה.

והיננו (הארץ) בחמשה עשר ימים, שכתוב (ויקרא כג) בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה. וכתוב (שם)

ותו, דשכינתא אזלא בההוא אתר, מה דלא הוות מקדמת דנא. ובגין כך ארץ צדיקים אקרי, בגין דאתארח ביה אושפיזא עלאה קדישא. דרך: איהו פתוח לכלא, וכתשין ביה כל מאן דבעי, אפילו אינון חייבין. דרך, רזא דא, (ישעיה מג) הנותן בים דרך, בגין דדרך ביה סטרא אחרא, דלא אצטרף, ושליט לסאבא משפנא. ועל דא, צדיקיא בלחודדיהו, קיימי ושלטי בההוא אתר דאקרי ארץ. כמה דאוקימנא דרך פתוח לכלא, להאי סטרא ולהאי סטרא.

ואתון קדישי עליונין, אורח קדישא עלאה אזדמן לגביכו, וארחתון ביה ומלין מעליין עלאין (נ"א אלון) אתסדרו קמי עתיק יומין. ופאה חולקיכון.

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים לד) ויהושע בן נון מלא רוח חכמה פי סמוך משה וגו', בכמה אתר תגנין, דמשה אנפוי כאנפי שמשא, ויהושע כאנפי סיהרא. דלית נהורא לסיהרא, אלא נהורא דשמשא כד נהר לסיהרא, וסיהרא מגו שמשא אתמלייא. וכד אתמלייא, פדין קיימא באשלמותא.

אשתלמותא דסיהרא, מאן איהו. רזא דכלא, דאקרי דמות ברזא דשמשא עלאה יי. דהא בשמא דא לא קאים, בר בזמנא דקיימא באשלמותא. דהא כמה שמהן אינון דאחסינא, ואתקרי בהו כך פפום שענתא דקיימא ביה, (וכפום שענתא דקיימא ביה) הכי אקרי בההוא שמא ממש. וכד קיימא ברזא דאשלמותא ואשתלימת מפל סטרין, פדין אקרי יהו"ה אשלמותא דילה, פאשלמותא דלעילא. דירתא ברתא לאמה.

והיננו (ד"א נהורו) בחמיסר יומין, דכתיב, (ויקרא כג)

אך בַּעֲשׂוֹר (וי) לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי.
וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. כְּשֶׁעוֹמֵד הָעוֹלָם
הַבָּא בְּסוּד שֶׁל כָּל עֶשֶׂר הָאֵמִירוֹת
עַל הַחֲדָשׁ הַזֶּה, נִקְרָא בַּעֲשׂוֹר.
וּכְשֶׁנֶּשְׁמַת הַלְבָנָה בְּשִׁלְמוֹת
אֶחָת בִּינֵיהֶן, נִקְרָא בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר,
שְׁהָרִי ה' הַתְּחִבְרָה וְנִתְחַקֶּקָה
בִּינֵיהֶם.

וְסוּד זֶה י"ה, וּכְשֶׁעוֹמֵד בְּשֵׁם
זֶה, אֲזַי מִתְחַבְּרַת בְּה', וְהִיא נוֹסֶפֶת
(אֵל הַתְּחִתּוֹנִים לִזְוֹן אוֹתָם וְלִתֵּת לָהֶם טְרַפֵּם,
וּמִתּוֹסֶפֶת) הִיא בְּסוּד הָאוֹת ה'
כְּמִקְדָּם. אֶחָד, לְהַחֲקִיק וּלְהַתְּחַבֵּר
בְּסוּד שְׁלֹמֶעֱלָה, וְאֶחָד, כְּדִי לִתֵּת
מְזוֹן לַמְטָה, וְאֲזַי עוֹמֵד הַלְבָנָה
בְּשִׁלְמוֹת לְכָל הַצְּדָדִים, מַעֲלָה
וּמְטָה, בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה, לְהִיּוֹת
הַכֹּל סוּד אֶחָד וּשְׁלֹמֹת אֶחָת.

יְהוֹשֻׁעַ זֶהוּ סוּד שֶׁל הַשְּׁלֵמַת
הַלְבָנָה בְּאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ בֶן נו"ן.
נו"ן וְדָאִי, שְׁהָרִי נוּן הִיא סוּד
הַלְבָנָה, מְלֵא בְּסוּד הַהַשְּׁלָמָה שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, וְאֲזַי הוּא מְלֵא רוּחַ
חֻכְמָה וְדָאִי.

מִשׁוּם שֶׁהִנְקֵדָה הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהִיא
י', מִתְפַּשְּׁטֶת וּמוֹצִיאָה רוּחַ,
וְאוֹתָהּ רוּחַ עוֹשֶׂה הֵיכָל. וְאוֹתָהּ
רוּחַ מִתְפַּשְּׁטֶת וְנֹעֶשֶׂית לְשֵׁשׁ
צְדָדִים. אוֹתָהּ רוּחַ מִתְפַּשְּׁטֶת
בְּסוּד שֶׁל כָּל אֶלֶה. וּמְלֵא וְעוֹשֶׂה
הֵיכָל לַמְטָה, וְהַכֹּל מִתְמַלֵּא,
וְנֹעֶשֶׂה סוּד הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ
כְּהַשְּׁלָמָה אֶחָת.

וּמִשׁוּם כִּף יְהוֹשֻׁעַ מְלֵא רוּחַ
חֻכְמָה, מִשׁוּם - כִּי סִמְךָ מִשָּׁה אֶת
יְדֵיו עָלָיו, שֶׁהוּא הָרִיק עָלָיו
בְּרָכוֹת וְנִתְמַלְּאָה הַבָּאָר מִמֶּנּוּ.
וְאַתָּם, קְדוֹשִׁים עָלְיוֹנִים, כָּל אֶחָד
מִכֶּם הִתְמַלֵּא רוּחַ חֻכְמָה, וְעוֹמֵד
בְּשִׁלְמוֹת בְּסוּדוֹת הַחֻכְמָה, מִשׁוּם
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּכֶם
וְסִמְךָ יְדוֹ עָלֵיכֶם. אֲשֶׁרִי חִלְקִי
שְׁעִינִי רָאוּ אֶת זֶה וְרָאוּ אֶת
שְׁלֹמֹת רוּחַ הַחֻכְמָה בְּכֶם.

בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה. וְכֹתִיב
(ויקרא כג) אַךְ בַּעֲשׂוֹר (וי) לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְכֹלֵא רְזָא
חָדָא, כַּד קִיַּמָּא עֲלֵמָא דְאֵתִי בְּרְזָא דְכָל עֶשֶׂר
אֲמִירָן, עַל הָאִי חֲדָשׁ, אֲקָרִי בַּעֲשׂוֹר. וְכַד
אֲתְרַשִּׁימַת סִיְהָרָא בְּאֲשִׁלְמוֹתָא חָדָא בִּינֵיהוּ,
אֲקָרִי בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר, דְּהָא ה' אֲתַחְבְּרַת וְאֲתַחֲקַת
בִּינֵיהוּ.

וְרְזָא דָא י"ה וְכַד קִיַּמָּא בְּשִׁמָּא דָא, כְּדִין
אֲתַחְבֵּר בְּה', וְאִיהִי אֲתוֹסְפָא (ד"א לְגִבְיַת תַּתְּאִי
לְמִזְוֵן לִזְוֹן וְלְמִיַּחַב לִזְוֹן טְרַפְיָהּ וְאֲתוֹסְפָא) אִיהִי, בְּרְזָא דְאֵת ה'
כְּמִלְקָדְמִין. חָדָא, לְאֲתַחֲקָא וּלְאֲתַחְבְּרָא בְּרְזָא
דְלַעֲלֵלָא, וְחָדָא לְמִיַּחַב מְזוֹנָא לְתַתָּא, וְכְדִין
קִיַּמָּא סִיְהָרָא בְּאֲשִׁלְמוֹתָא לְכָל סְטָרִין, עֵילָא
וְתַתָּא, בְּרְזָא דְשִׁמָּא דָא, לְמַהוּי כֹּלֵא רְזָא חָדָא,
וּשְׁלִימוֹ חַד.

יְהוֹשֻׁעַ דָּא אִיהוּ רְזָא דְאֲשִׁלְמוֹתָא דְסִיְהָרָא,
בְּאֵלִין אֲתוּוֹן בֶּן נו"ן, נו"ן וְדָאִי דְהָא נוּן
רְזָא דְסִיְהָרָא אִיהִי. מְלֵא בְּרְזָא דְאֲשִׁלְמוֹתָא
דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, כְּדִין אִיהוּ מְלֵא רוּחַ חֻכְמָה וְדָאִי.
בְּגִין דְנִקְוֵדָה עֲלָאָה דְאִיהִי י', אֲתַפְּשֵׁט וְאֲפִיק
רוּחַ, וְהִיא רוּחַ עֶבֶד הֵיכָלָא. וְהִיא רוּחַ
אֲתַפְּשֵׁט, וְאֲתַעְבִּיד שִׁית סְטָרִין. הִיא רוּחַ
אֲתַפְּשֵׁט, בְּרְזָא דְכָל אֵלִין. וְאֲמֵלִי וְעֶבֶד הֵיכָלָא
לְתַתָּא, וְאֲתַמְלִי כֹלֵא, וְאֲתַעְבִּיד רְזָא (דף רס"ו ע"ב)
דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, בְּאֲשִׁלְמוֹתָא חָדָא.

וּבְגִין דָּא יְהוֹשֻׁעַ מְלֵא רוּחַ חֻכְמָה, בְּגִין כִּי סִמְךָ
מִשָּׁה אֶת יְדֵיו עָלָיו, דְּאִיהוּ אָרִיק בְּרַכָּאן
עָלֵיהּ, וְאֲתַמְלִי בִירָא מְגִיָּה. וְאֲתוּוֹן קְדִישִׁי
עָלְיוֹנִין, כָּל חַד מְגִיָּיכוּ אֲתַמְלִי רוּחַ חֻכְמָה,
וְקִיַּמָּא בְּאֲשִׁלְמוֹתָא, בְּרִזִין דְחֻכְמָתָא, בְּגִין
דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא הוּא אֲתַרְעִי בְכוּ, וְאֲסַמְיךָ
יְדֵי עָלְיָיכוּ. זַכָּאָה חוֹלְקִי דְעִינִי חָמוּ דָא, וְחָמוּ
שְׁלִימוֹ דְרוּחַ חֻכְמָתָא בְכוּ.

פָּתַח וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא יט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ. פְּסוּק זֶה פְּרֻשׁוֹהוּ, וְסוּד הַדָּבָר - זֶה מִי שְׂאוּכַל בְּלֵי תַפְלָה, שְׂיִתְפַּלֵּל (קִדְּם שְׂאוּכַל) עַל דָּמוֹ, שְׂקוּל הוּא כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן.

מִשׁוּם שְׂפִילְיָה הַנְּשָׂמָה עוֹלָה (וּמִשְׁתַּחֲוֶה) לְרֹאוֹת בְּסוּד הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ, וְנִשְׁאַר הָאָדָם בְּאוֹתוֹ כַּח שֶׁהִשְׁתַּחֲוֶה (שֶׁהִתְפַּשֵּׁט) בְּתוֹךְ הַדָּם לְקַיֵּם הַגּוּף, וְלִכְן (וְעַם כָּל זֶה) טוֹעֵם טַעַם שֶׁל מוֹת. וְאוֹתוֹ כַּח לֹא נוֹעֵד לְהִתְעוֹרֵר לְתוֹךְ אוֹתוֹ כַּח שֶׁל הַנְּשָׂמָה וְלִקְבֹּל אוֹתוֹ. וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר הָאָדָם, אֵינּוּ טְהוֹר, וְהָרִי בְּאָרְנוֹ שֶׁצָּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט עַל מְקוֹם שְׂעוּמָד בְּלֵי נְשָׂמָה.

בֵּינן שְׂנֵטְהָר בְּמִים, וְאֵף עַל גִּב שֶׁהִשְׁתַּדַּל אָדָם בְּתוֹרָה, (טוֹעֵם טַעַם מִיתָה, שֶׁהֵצֵר הָאֲחֵר שׁוֹלֵט בְּמְקוֹם שְׂנֵמְצָא בְּלֹא נְשָׂמָה, וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר בֶּן אָדָם, אֵף עַל גִּב שֶׁמִּשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה) אוֹתָהּ נְשָׂמָה לֹא חוֹזֶרֶת לְמִקוּמָהּ וְלֹא שׁוֹלֵטת בְּאָדָם, פְּרִט לְכַח הַדָּם לְבַדּוֹ שֶׁנִּקְרָא נֶפֶשׁ, אוֹתָהּ שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּדָם תָּמִיד, וְהָרִי בְּאָרְנוֹ. וּכְשֶׁיִּתְפַּלֵּל אָדָם תַּפְלָה שֶׁל עֲבוּדַת אֲדוֹנוֹ, אֲזַי מִתְיָשֵׁב כַּח הַדָּם בְּמִקוּמוֹ, וּמִתְגַּבֵּר כַּח הַנְּשָׂמָה וּמִתְיָשֵׁב עַל אוֹתוֹ מְקוֹם. וְאֲזַי אָדָם מְשַׁלֵּם לְפָנָיו אֲדוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ נֶפֶשׁ לְמַטָּה, וְסוּד הַדָּבָר שֶׁהַנְּשָׂמָה לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן, מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל תַּפְלָה טָרֵם שְׂיֵאכַל, מְעַמֵּד עֲצָמוֹ כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ, וְעוֹלָה הַנְּשָׂמָה עַל מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ. וְאִם אֶכַל טָרֵם שְׂיִתְפַּלֵּל תַּפְלָתוֹ, שְׂיִתְיָשֵׁב הַדָּם עַל מְקוּמוֹ, זֶהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן. מִשׁוּם שֶׁזוֹ דְּרָכּוֹ שֶׁל מִנְחָשׁ לְעֵלוֹת לְצַד הָאֲחֵר, וְלִהְנַמִּיךְ אֶת הַצֵּד שֶׁל הַקֶּדְשָׁה.

וְלִמְאֹכָא סְטָרָא דְקִדּוּשָׁה.

פָּתַח וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא יט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ. הַי קָרָא אוּקְמוּהָ, וְרִזָּא דְמַלְהָ, הַי מָאן דְאֶכִּיל בְּלֹא צְלוּתָא, דִּי צְלִי (ד"א קִדְּם דְאֶכִּיל) עַל דְּמִיָּה, שְׂקִיל אִיהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן.

בְּגִין דְּבִלְיָלְיָא נְשָׂמָתָא סְלִקַת (וּאִשְׁתַּחֲוֶה) לְמַחְמֵי בְּרִזָּא דִּיקְרָא עֲלָאָה, כָּל חַד וְחַד כְּמָה דְאִתְחַזִּי לִיהָ. וְאִשְׁתַּאֲרַר בַּר נֶשׁ בְּהָהוּא חֵילָא דְאִשְׁתַּתַּף (נ"א דְאִתְפַּשֵּׁט) גּוֹ דְּמָא, לְאִתְקִימָא גּוּפָא. וְעַל דָּא (ס"א וְעַם כָּל דָּא) טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְהָהוּא חֵילָא לָא מִתְעַתְּדָא לְאִתְעַרָא גּוֹ הָהוּא חֵילָא דְנִשְׁמָתָא, וְלִקְבֹּלָא לִיהָ. וְכַד אִתְעַרַּב בַּר נֶשׁ, לָאו אִיהוּ דְכִי. וְהָא אוּקְיִמָנָא, דְסְטָרָא אֲחֵרָא שְׁלִיט, עַל אֲתֵר דְקִימָא בְּלֹא נְשָׂמָתָא.

בֵּינן דְאִתְדַפֵּי בְּמִיָּא, וְאֵף עַל גִּב דְאִשְׁתַּדַּל בַּר נֶשׁ בְּאוּרִייתָא, (נ"א טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, דְסְטָרָא אֲחֵרָא שְׁלִיט עַל אֲתֵר דְקִימָא בְּלֹא נְשָׂמָתָא וְכַד אִתְעַרַּב בַּר נֶשׁ אֵף עַל גִּב דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא) הֵהִיָּא נְשָׂמָתָא לָא אִתְקִימַת בְּאִתְרָהּ, וְלֹא שְׁלֵטָא בֵּיהּ בְּבַר נֶשׁ, בַּר חֵילָא דְדְּמָא בְּלַחֲדוּי, דְאִקְרִי נֶפֶשׁ, הֵהִיָּא דְאִתְפַּשֵּׁטָא בְּדְמָא תְּדִיר, וְהָא אוּקְיִמָנָא. וְכַד יִצְלִי בַר נֶשׁ צְלוּתָא דְפוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, כְּדִין מִתְיָשֵׁבָא חֵילָא דְדְּמָא בְּאִתְרֵיהּ, וְאִתְגַּבֵּר חֵילָא דְנְשָׂמָתָא, וְאִתְיָשֵׁבָא עַל הָהוּא אֲתֵר. וְכְדִין בַּר נֶשׁ אִשְׁתַּלִּים קַמֵּי מֵאֲרִיָּה, כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, נֶפֶשׁ לְתַתָּא, וְרִזָּא דְמַלְהָ דְנִשְׁמָתָא לְעֵילָא.

וְעַל דָּא, מָאן דְצְלִי צְלוּתָא עַד לָא יִיכוּל, קָאִים גְּרַמִּיָּה כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, וְסְלִקָא נְשָׂמָתָא עַל אֲתֵר מוֹתְבָה כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, וְאִי אֶכִּיל עַד לָא צְלִי צְלוּתֵיהּ לְאִתְיָשֵׁבָא דְמָא עַל אִתְרֵיהּ, הָא אִיהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן. בְּגִין דְהָא אִיהוּ אֲרַחֲיָה דְמִנְחָשׁ, לְסְלִקָא לְסְטָרָא אֲחֵרָא,

למה נקרא אותו אדם שמשפדל באותו צד מנחש? על שהשפדל עם אותו נחש לחזק פחו ולהגבירו. וזהו כמי שעובד אלהים אחרים. וכן זה עובד לאותו פח של הדם, ולא עובד את הקדוש ברוך הוא לחזק את צד הנשמה, הצד של הקדשה.

מעונן, שמשפדל בחטא ולא משפדל בזכיות. ואם תאמר, הרי עומדת נ' באמצע - כף זה ודאי, שהרי לא יכולים לשלט באותו הצד האחר, עד שמערכים בה ערוב של צד הקדשה פחוט אחד דקיק. מי שרוצה להעמיד שקר, יערב בו דבר אמת כדי שיתקיים אותו שקר. ועל זה עון דבר שקר הוא, וכדי להעמידו, מכניסים בו דבר אמת, וזוהי נ'. בזה מעמידים את אותו שקר. ומי שלא מתפלל תפלה לפני הקדוש ברוך הוא טרם שיאכל על דמו, כמנחש ומעונן.

תפלת אדם, כפי שאמרתם אתם קדושים עליונים, אשרי חלקכם, שהרי בתפלה מתתקנים גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם. תפלה היא תקונים מתקנים שמתתקנים כאחד, והם ארבעה. תקון ראשון - תקון של עצמו להשתלם. תקון שני - תקון של העולם הזה. תקון שלישי - תקון של העולם שלמעלה בכל אותם חילות השמים. תקון רביעי - תקון של השם הקדוש בסוד המרפכות הקדושות, ובסוד כל העולמות, מעלה ומטה בתקון (של סודות השם הקדוש) כראוי.

תקון ראשון, תקון של עצמו - משום שצריך לתקן את עצמו במצוה וקדשה, ולהתתקן בקרבנות ועולות להטהר.

דרתיכין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקונא (דרוין דשקא קדישא) פדקא יאות.

תקונא קדמא דגרימיה, בגין דאצטריף לאתקנא גרימיה, במצוה וקדושה, ולא תתקנא בקרבנין ועלוין לאתדפאה.

אמאי אקרי בר נש ההוא דאשפדל בההוא סטרא מנחש. על דאשפדל בההוא נחש, לאתקפא חיליה ולא תגברא. ודא איהו כמאן דפלאח לאלהים אחרים. וכן האי פלאח לההוא חילא דדמא, ולא פלאח ליה לקודשא בריך הוא, לאתקפא סטרא דנשמתא, סטרא דקדושה.

מעונן, דאשפדל בחובא, ולא אשפדל בזכו. ואי תימא הא קיימא נ' באמצעיתא. הכי הוא ודאי, דהא לא יכלין לשלטאה בההוא סטרא אחרא, עד דאתערבי ביה ערובא דסטור קדשה, פחוטא חד דקיק. מאן דבעי לקיימא שקרא, יערב בה מלה דקשוט, בגין דיתקיים ההוא שקרא. ועל דא עון מלה דשקר הוא, ובגין לקיימא ליה, עאלין בה מלה דקשוט, ודא איהו נ', בדא מקיימי לההוא שקר. ומאן דלא צלי צלותא לקמי קדשא בריך הוא, עד לא ייכול על דמיה, כמנחש ומעונן.

צלותא דבר נש, פמה דאמרתון אתון קדישי עליונין, זפאה חולקיכון, דהא בצלותא מתתקן גופיה ונפשיה דבר נש, ואתעביד שלים. צלותא איהי תקונין מתקנן דמתתקנן פחדא, ואינון ארבע. תקונא קדמא, תקונא דגרימיה, לאשתלמא. תקונא תניינא, תקונא דהאי עלמא. תקונא תליתאה, תקונא דעלמא לעילא, בכל אינון חילי שמא. תקונא רביעאה, תקונא דשמא קדישא, ברזא דרתיכין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקונא (דרוין דשקא קדישא) פדקא יאות.

תקון שני, בתקון של הקיום של העולם הזה, במעשה בראשית לברוך את הקדוש ברוך הוא על כל מעשה ומעשה באותם הללויה, (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור הללוהו שמי השמים וגו', להעמיד את קיום העולם הזה. ועל זה בברוך שאמר, ברוך - ברוך על הכל.

תקון שלישי, שהוא תקון של העולם למעלה בכל אותם חילות חילים ומחנות - יוצר משרתים ואשר משרתיו וגו', והאופנים וחיות הקדש. תקון רביעי, תקון התפלה בתקון של סוד השם הקדוש כמו שאמרם, אשרי חלקכם. וכאן סוד התקון של השם השלם. אשרי חלקי עמכם בעולם הזה ובעולם הבא.

מצוות התורה שאמרם בתפלה ודאי כף הוא. פתח ואמר, כתוב (דברים י) את ה' אלהיך תירא אתו תעבד. וכתוב, (ויקרא יט) ויראת מאלהיך. בפסוק זה יש לומר כף: ויראת מאלהיך, משום שהרי כתוב את ה' אלהיך תירא. מה זה מאלהיך? אלא סוד הוא, מאלהיך ודאי, מאותו מקום שהתחבר וסוכב את המח שלפנים, וזהו מאלהיך. יראה זו לפחד ממנו, שהרי שם שורה הדין, והוא דין שנשאב מתוך הדין שלמעלה במקום הזה.

(יש אש ויש אש) שלשה גוני אש כאן. אש ראשונה היא אש שקבלה אש בשמחה, ושמחים זה עם באהבה. האש השניה היא האש שפתוח בה (יחזקאל א) ונגה לאש, שנגרה בה נגה, וזוהי אש שעומדת בתוך האש הפנימית בשמחה, כמו שנתבאר. האש השלישית היא אש (שבחין) שסוכבת אותו נגה, ובזו האש

תקונא תננינא, בתקונא דקיומא דהאי עלמא, בעובדא דבראשית, לברכא לקודשא בריך הוא, על כל עובדא ועובדא, באינון הללויה, (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור הללוהו שמי השמים וגו' לקיימא קיומא דהאי עלמא. ועל דא בברוך שאמר, ברוך, ברוך על כלא.

תקונא תליתאה, דאיהו תקונא (דף רט"ו ע"א) לעלמא לעילא, בכל אינון חיילי חיילין ומשריין. יוצר משרתים ואשר משרתיו וגו', והאופנים וחיות הקדש. תקונא רביעאה, תקונא דצלותא, בתקונא דרזא דשמא קדישא כדקא אמרתון, זכאה חולקיכון. והכא רזא דתקונא דשמא שלים. זכאה חולקי עמכון בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודי אורייתא דאמרתון בצלותא ודאי הכי הוא. פתח ואמר, כתיב (דברים י) את יי' אלהיך תירא אותו תעבוד. וכתוב, (ויקרא יט) ויראת מאלהיך. האי קרא אית למימר הכי, ויראת אלהיך, בגין דהא כתיב את יי' אלהיך תירא, מהו מאלהיך. אלא רזא איהו, מאלהיך ודאי, מההוא אתר דאתחבר וסחרא למוחא דלגו, ודא איהו מאלהיך, דחילו דא למדחל ליה, דהא תמן שרייא דינא, ואיהו דינא דאשתאיב מגו דינא דלעילא, בהאי אתר.

(אית אשא ואית אשא) תלת גווני אשא הכא. אשא קדמאה, איהו אשא דקביל אשא בחידו, וחדאן דא בדא ברחימו. אשא תננינא, איהו אשא דכתיב ביה (יחזקאל א) ונגה לאש דאתחזי ביה נגה. ודא איהו אשא, דקיימא גו אשא פנימאה בחידו, פמה דאתמר. אשא תליתאה, איהו אשא (דלבר) דסחרא לההוא נגה. ובהאי

התחילה יראת הדין להלקות
הרשעים.

ואף על גב ששנינו שארבעה
צבעים של אש הם, ואלו ארבעה
שהם אחד. אבל כאן באש היא
שאנו אומרים, מתחיל פחד הדין,
ועל זה כתוב ויראת מאלהיך,
מאותו הענש שלו.

ובאותה יראה צריך לשים רצונו
ביראה ואהבה כאחד, לפחד בצד
זה - ולאוב בצד זה, ובאותם
גונים שאמרנו, ואותו הפחד
להיות פוחד מענש. שמי שעובר
על מצוות התורה נענש באותו
צד. שפשמתחיל אותו צד
להלקות, לא שוקט עד שמכלה
אותו מהעולם הזה ומהעולם
הבא. ומשום כך צריך לפחד
מהאש הזאת ששרוי בה הפחד.
וכמנה מתפשטת אש לחוץ של
יראה אחרת, ועל זה כתוב (שופטים
ו) לא תיראו את אלהי האמרי,
שאסור לפחד ממנו. והאש הזו
של יראה שאמרנו היא קדש
ומשתפת בקדשה, וזוהי
שסובבת אותו נגה שאמרנו.
ואתה אש אחרת שבחוץ,
מתחברת בזו לפעמים, ולפעמים
מעברת ממנה ולא מתחברת
עמה. וכשגורם שתתחבר בזו,
אזי הוא אש של חשף, ומחשיכה
ומכסה את האור של האחרות
הללו, וסימנה - ואש מתלקחת,
ולא שתמיד עומדת, והרי זה
נתבאר.

אחר כך היא אהבה, כמו
שבארוה שאהבה שורה לאחר
יראה. וסוד הדבר - פיון
שהתחילה יראה על ראשו של
האדם, מתעוררת אחר כך אהבה,
שהיא זמין, שמי שעובד מתוך
אהבה, נדבק במקום עליון
למעלה ונדבק בקדשת העולם
הבא, משום שהרי עולה
להתעטר ולהדבק בצד הימין.

אשא שארי דחילו דדינא, לאלקאה חייביא.
ואף על גב דתנינן, דארבעה גוויי אשא נינהו,
ואינון ארבע דאינון חד. אבל הכא
בהווא אשא דקאמרן, שארי דחילו דדינא,
ועל דא כתיב, ויראת מאלהיך, מההוא
עונשא דיליה.

ובתהוא יראה בעי לשוואה רעותיה, בדחילו
ורחימו פחדא, למדחל בהאי סטרא,
ולמרחם בהאי סטרא. ובאינון גוויין
דקאמרן, וההוא דחילו להוי למדחל
מעונשא. דמאן דעבר על פקודי אורייתא,
אתענש בההוא סטרא דכד שארי ההוא סטרא
לאלקאה, לא שכיף עד דשצי ליה מהאי
עלמא, ומעלמא דאתי. ובגין כך בעי למדחל
מהאי אשא, דדחילו שרייא ביה.

ומניה אתפשט אשא לבר דדחלא אחרא, ועל
דא כתיב, (שופטים ו) לא תיראו את אלהי
האמרי, דאסיר למדחל מניה. והאי אשא
דדחילו דקאמרן, איהו קדש ואשתתף
בקדושה, והאי איהו דסתרא לההוא נגה
דקאמרן. וההיא אשא אחרא דלבר, איהו
דאתחבר בהאי לזמנין. ולזמנין אתעבר מניה,
ולא אתחבר בהדיה. וכד גרים דאתחבר
בהאי, פדין הוא אשא דחשוף, ואחשיף וכסי
נהירו דאלין אחרנין. וסימניה (יחזקאל א) ואש
מתלקחת, ולא דקיימא תדיר, והא אתמר
לבתר אהבה, כמה דאוקמוה דאהבה שרייא
לבתר יראה. ורזא דמלה, פיון דשארי
יראה על רישיה דבר נש, אתער לבתר אהבה,
דאיהו מינא. דמאן דפליח מגו אהבה,
אתדבק באתר עלאה לעילא, ואתדבק
בקדושה דעלמא דאתי, בגין דהא סליק
לאתעטרא ולא אתדבקא בסטר מינא.

וְאִם תֹּאמַר שְׁעִבֹדָה שֶׁהִיא מִצַּד הִירְאָה אֵינֶה עֲבֹדָה - עֲבֹדָה נִכְבְּדָה הִיא, אָבֵל לֹא עוֹלָה לְהִדְבֵּק לְמַעְלָה. וּכְשֶׁעוֹבֵד מֵאַהֲבָה, עוֹלָה וּמִתְעַטֵּר לְמַעְלָה וְנִדְבֵּק בְּעוֹלָם הַבָּא, וְזֶהוּ אָדָם שֶׁמִּזְמַן לְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ, שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עַל מְקוֹם הִירְאָה, שֶׁהִרִי אֵין מִי שֶׁשׁוֹלֵט עַל דְּרָגַת הִירְאָה, אֲלֹא רַק אַהֲבָה, סוּד הַיְמִינִי.

סוּד הַיְחֻד שְׁצָרִיף לְאוֹתוֹ שְׂרָאוִי לְעוֹלָם הַבָּא, לִיחַד אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִיחַד הָאֵיבָרִים וְהַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְהַתַּחְתּוֹנוֹת, לְהַכְלִיל אֶת כָּל־מִקְוֵה וְלִהְיוֹת לְמְקוֹם שְׁצָרִיף לְקֶשֶׁר קָשֶׁר. וְזֶהוּ סוּד הַפְּתוּב, (דְּבָרִים ו') שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד.

וְסוּד שֶׁל שְׁמַע - שֶׁשֶׁ עוֹלָה לְשִׁבְעִים שְׁמוֹת, וְזֶה כָּל־אֶחָד. יִשְׂרָאֵל - יִשְׂרָאֵל סָבָא, מִשׁוּם שֶׁיֵּשׁ קֶטֶן, שְׁפָתוֹב (הוֹשַׁע י"א) נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ. וְזֶהוּ יִשְׂרָאֵל סָבָא, סוּד אֶחָד בְּכָל־אֶחָד. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל - כָּאֵן נִכְלָלֶת אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ.

וְאַחַר שֶׁנִּכְלָלוּ זֶה בְּזוֹ בְּכָל־אֶחָד, אֲזַי צְרִיכִים לִיחַד אֶת הָאֵיבָרִים וְלַחֲבֹר שְׁנֵי מִשְׁפְּנוֹת כְּאֶחָד בְּכָל הָאֵיבָרִים בְּרִצּוֹן הַלֵּב, לְעֵלוֹת בְּדַבְּקוֹת שֶׁל אֵין סוּף, לְהִתְדַבֵּק הַכֹּל שֶׁם, לְהִיּוֹת רִצּוֹן אֶחָד שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.

וְסוּד זֶה יְהִיָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יְהִיָּה ה' אֶחָד, בְּסוּד שֶׁל יְהִיָּה. י', לִיחַד וְלִהְדַבֵּק בֶּה', שֶׁהוּא הִיכָל הַפְּנִימִי, לְמְקוֹם (מְקוֹם) גְּנִיזַת הַנְּקֻדָּה הָעֲלִיּוֹנָה הַזֹּו שֶׁהִיא י'. וְזֶהוּ סוּד יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ. אֵלוֹ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת (שְׁמוֹת) שֶׁהֵם י"ה.

וְאִי תִימָא דְפּוֹלְחָנָא דְאִיהוּ מִסְטָרָא דִירְאָה לְאוֹ אִיהוּ פּוֹלְחָנָא. פּוֹלְחָנָא יִקְרָא אִיהוּ, אָבֵל לֹא סְלִיק לְאַתְדַבְּקָא לְעֵילָא. וְכַד פְּלַח מֵאַהֲבָה, סְלִיק וְאַתְעַטֵּר לְעֵילָא, וְאַתְדַבְּק בְּעֵלְמָא דְאִתִּי, וְדָא אִיהוּ בַר נָשׁ דְאִזְדַּמֵּן לְעֵלְמָא דְאִתִּי, זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה דְהָא שְׁלִיט עַל אֶתְר דִירְאָה, דְהָא לִית מָאן דְשְׁלִיט עַל דְרָגָא דִירְאָה, אֲלֹא אַהֲבָה, רְזָא דִימִינָא.

רְזָא דִיחֻדָּא דְאַצְטְרִיף לִיה לְהֵהוּא דְאַתְחַזִּי לְעֵלְמָא דְאִתִּי, לִיחַדָּא שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְלִיחַדָּא שְׁיִיפִין וְדְרָגִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, לְאַכְלָלָא כְּלֵהוּ, וְלְאַעֲלָאָה כְּלֵהוּ בְּאַתְר דְאַצְטְרִיף לְקֶשֶׁרָא קֶשֶׁרָא. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכַתִּיב, (דְּבָרִים ו') שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד.

וְרְזָא דְשְׁמַע, שֶׁסְלִיק לְשִׁבְעִין שְׁמֵהוּן, וְדָא כָּל־לֹא חֲדָא. יִשְׂרָאֵל: יִשְׂרָאֵל סָבָא, בְּגִין דְאִית זּוּטָא, דְכַתִּיב (הוֹשַׁע י"א) נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ. וְדָא אִיהוּ יִשְׂרָאֵל סָבָא, רְזָא חֲדָא בְּכָל־לֹא חֲדָא. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, הֵכָא אֶתְכַלִּילֶת אֶתְתָּא בְּבַעֲלָהּ.

וְלִבְתָּר דְאַתְכַלִּילוּ דָא בְדָא בְּכָל־לֹא חֲדָא, כְּדִין אֲצְטְרִיכוּ לִיחַדָּא (דף רט"ז ע"ב) שְׁיִיפִין, וְלַחֲבֹרָא תְרִין מִשְׁפְּנִין כְּחֲדָא, בְּכְלֵהוּ שְׁיִיפִין, בְּרַעוּ דְלִבָּא, לְאַסְתַּלְקָא בְּדַבְּקוֹתָא דְאֵין סוּף, לְאַתְדַבְּקָא כְּלָא תַמָּן, לְמַהוּי רַעוּתָא חֲדָא עֲלָאִי וְתַתָּאִי.

וְרְזָא דָא יְהִיָּה, כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (זְכַרְיָה יד) יְהִיָּה יי' אֶחָד, בְּרְזָא דִיהִיָּה. י', לִיחַדָּא וְלְאַתְדַבְּקָא בֶה', דְאִיהוּ הִיכָלָא פְּנִימָאָה, לְאַתְר (נ"א אֶתְר) גְּנִיזוּ דְהָאִי נְקוּדָה עֲלָאָה, דְאִיהוּ יי'. וְדָא אִיהוּ רְזָא יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ. אֵלִין תְרִין אֶתְנוּן (נ"א שְׁמֵהוּן) דְאֵינּוּן י"ה.

וְאֶבְרָא כָּל שְׂיִפִּין בְּהוּא אֲתֵר דְּנַפְקוּ
מְנִיָּה, דְּאִיהוּ הִיכְלָא פְּנִימָאָה,
לְאַתְבָּא מְלִין לְאַתְרֵיהוֹן, לְעִקְרָא וַיְסוּדָא
וְשִׁרְשָׁא דִּילְהוֹן, עַד הֵהוּא אֲתֵר דְּשִׁרְשָׁא
דְּכַרִּית.

וְלִבְתֵּר אֵינּוּן תְּרִין אַתְוּוֹן אַתְרֵינִין (דְּאִיהוּ י"ה)
לִיחַדָּא וְלְאַתְדַּבְּקָא י' בְּה'. י' אִיהוּ
רְזָא דְכַרִּית קְדִישָׁא. וְהֵאֵי ה' אִיהוּ הִיכְלָא,
אַתְרֵר גְּנִיזוּ דְהֵאֵי רְזָא דְכַרִּית קְדִישָׁא דְאִיהוּ י'.
וְאַף עַל גַּב דְּאוּקִימְנָא דְאִיהוּ ו' תְּנִינָא. אֲבָל
י', רְזָא דִילִיָּה לִיחַדָּא לֹוֹן פְּחַדָּא.

אַחַד, לִיחַדָּא מִתְפָּן וְלְעִילָא, פְּלָא כְּחַדָּא,
וְלִסְלִקָא רְעוּתָא לְאַתְקִשְׁרָא כְּלָא (מִתְתַּח)
לְעִילָא) בְּקִשְׁוִירָא חַד. לִסְלִקָא רְעוּתִיָּה בְּדַחִילוּ
וְרַחִימוּ לְעִילָא לְעִילָא עַד אֵין סוּף וְלֹא
יִשְׁתַּבֵּק רְעוּתָא מִכָּל אֵינּוּן דְּרִגִּין וְשְׂיִפִּין,
אַלָּא בְּכִלְהוּ יִסְתַּלַּק רְעוּתִיָּה לְאַדְבְּקָא לֹוֹן,
וְלִמְהוּי כְּלָא קִשְׁוִירָא חַדָּא בְּאֵין סוּף.

וְדָא הוּא יַחֲוּדָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, דְּאוּלִּיף
מְאֻבּוּי, וְאֻבּוּי מְרַבִּיָּה, עַד פּוּמָא דְאַלְיָהוּ,
וְשִׁפִּיר אִיהוּ, וְיַחֲוּדָא בְּתַקּוּנָא. וְאַף עַל גַּב
דְּאַנָּן אוּקִימְנָא לְהֵאֵי בְּכַמְּה רְזִין, כְּלֵהוּ רְזִין
סְלִקִּין לְחַד. אֲבָל רְזָא דָא אֲשַׁפְּחָנָא בְּסַפְרֵיָּה,
וְשִׁפִּיר אִיהוּ, וְיַחֲוּדָא בְּתַקּוּנָא. וְהֵאֵי אֲנָן
בְּיַחֲוּדָא דְרְזָא אַתְרָא אַתְעֲרֵנָא מְלִין, וְאִיהוּ
שִׁפִּיר, וְיַחֲוּדָא כְּדָקָא חֲזִי וְהֵכִי הוּא. אֲבָל
יַחֲוּדָא דָא, יַחֲוּדָא בְּתַקּוּנָא, וְדָא אִיהוּ יַחֲוּדָא
דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא.

וְתוּ הָוָה אָמַר, מָאן דִּרְעוּתִיָּה לְאַכְלָלָא
כָּל רְזִין דִּיחֲוּדָא בְּמִלָּה דְאַחַד שִׁפִּיר
טְפִי. וְלְהֵכִי אֲנָן מְאַרִיכִין בְּאַחַד, לִסְלִקָא
רְעוּתִיָּה מְעִילָא לְתַתָּא, וּמִתְתַּא לְעִילָא,
לְמַהוּי כְּלָא חַד. אֲבָל בְּרְזָא דָא יְהִי"ה, סִימְנָא (בְּעִלְמָא) אִיהוּ לְהֵאֵי.

וְלִבְרַלָּל כָּל הַאֵיכָרִים בְּאוּתוּ מְקוּם
שְׂיִצְאוּ מִמֶּנּוּ, שְׂהוּא הִיכָל
הַפְּנִימִי, לְהַחֲזִיר דְכַרִּים לְמְקוּמָם
לְעִקְרָא וַיְסוּד וְשִׁרְשָׁא שְׁלָהֶם, עַד
הַמְּקוּם הֵהוּא שֶׁל שִׁרְשָׁא הַכַּרִּית.
וְלִבְסוּף אֵלוּ שְׁתֵּי אוּתִיּוֹת אַחֲרוֹת
לִיחַד וְלְהַדְּבִיק י' בְּה'. אוּת י' הִיא
סוּד הַכַּרִּית הַקְּדוּשׁ. וְאוּת ה' הִיא
הִיא הִיכָל, מְקוּם גְּנִיזָה שֶׁל סוּד
הַכַּרִּית הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, שְׂהוּא י'.
וְאַף עַל גַּב שְׂבָאֲרֵנּוּ שְׂהִיא ו'
הַשְּׁנֵיָּה. אֲבָל י', הַסוּד שְׁלוֹ לִיחַדָּם
כְּאַחַד.

אַחַד - לִיחַד מִשָּׁם וּמְעֵלָה הַכָּל
כְּאַחַד, וְלְהַעֲלוֹת רְצוֹן לְהַתְקַשֵּׁר
הַכָּל (מִמְטָה לְמַעְלָה) בְּקִשְׁרָא אַחַד.
לְהַעֲלוֹת רְצוֹנוּ בִּירְאָה בִּירְאָה וְאַהֲבָה
לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אֵין סוּף, וְלֹא
יִשְׁאִיר רְצוֹן מִכָּל אוּתָן דְּרַגּוֹת
וְאֵיכָרִים, אֲלָא בְּכִלְם יַעֲלֵה רְצוֹנוּ
לְהַשִּׁיגֵם, וְשִׁיְהִיו כְּלָם קִשְׁרָא אַחַד
בְּאֵין סוּף.

וְזֵהוּ הַיַּחֲוּד שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא
שֶׁלְמַד מְאֻבּוּי, וְאֻבּוּי מְרַבּוּ, עַד
פִּיו שֶׁל אֲלֵיָּהוּ, וְיָפָה הוּא, וְהוּא
יַחֲוּד בְּתַקּוּן. וְאַף עַל גַּב שְׂאֲנוּ
בְּאַרְנוּ אֵת זֶה בְּכַמְּה סוּדוֹת, כָּל
הַסוּדוֹת עוֹלִים לְאַחַד. אֲבָל הַסוּד
הַזֶּה מְצִאֲנוּ בְּסַפְרוֹ, וְיָפָה הוּא,
וְהוּא יַחֲוּד בְּתַקּוּן. וְהֵרִי אָנוּ
בְּיַחֲוּד שֶׁל סוּד אַחַר הַעֲרֵנוּ
דְכַרִּים, וְהוּא יָפָה, וְהַיַּחֲוּד כְּרֵאוּי
וְכַף הוּא. אֲבָל הַיַּחֲוּד הַזֶּה יַחֲוּד
בְּתַקּוּן, וְזֵהוּ יַחֲוּדוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא
סְבָא.

וְעוֹד הִיָּה אוּמַר, מִי שֶׁרְצוֹנוּ
לְהַכְלִיל אֵת כָּל סוּדוֹת הַיַּחֲוּד
בְּדְבָר אַחַד יוֹתֵר יָפָה. וְלִכֵּן אָנוּ
מְאַרִיכִים בְּאַחַד, לְעֵלוֹת רְצוֹנוּ
מִמְעֵלָה לְמַטָּה, וּמִמְטָה לְמַעְלָה,
לְהִיּוֹת הַכָּל אַחַד. אֲבָל בְּסוּד זֶה
יְהִי"ה, סִימְן (בְּעִלְמָא) הוּא לְזֵה.

וְהָא דְתַנִּינָן אֶחָד (לְמַהוּ ד') רְזָא עֵילָא וְתַתָּא, וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, הֵכִי אִיהוּ. לְיַחְדָּא עֵילָא וְתַתָּא כְּמָה דְאַתְמַר (ס"א וְלֵאדְבַע) וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, אֵלִין אֵינּוּן רְזָא רְתִיכָא עֵלְאָה, לְאַתְפִּלְלָא כְּלָא כְחֻדָּא, בְּקִשְׂרָא חֻדָּא, בְּיַחוּדָא חֻדָּא עַד אֵין סוּף, כְּמָה דְאוּקִימְנָא. רְזָא לְאַדְפְּרָא יִצְיָאָת מְצָרִים לְבַתְרָ. בְּגִין דְהוּוֹת שְׂכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, וּבְזֻמְנָא דְאִיהִי בְּגִלּוּתָא, לָאו אִיהוּ חֲבוּרָא, לְאַתְחַבְּרָא דָּא בְּדָא עֵלְמָא תַתָּאָה בְּעֵלְמָא עֵלְאָה, וְלֵאחֲזָאָה חִירוֹ דְהִיא גְאוּלָּה, דְהוּוֹת בְּכַמָּה אֲתִין, בְּכַמָּה נְסִין דְעֵבֵד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְאַצְטְרִיךְ הֵהוּא פּוּרְקָנָא לְאַתְדַּפְּרָא, וְלֵאחֲזָאָה דְאַף עַל גַּב דְהוּוֹת בְּגִלּוּתָא, הַשְׁתָּא חִירוֹ אִית לָהּ, מִיּוּמָא דְאֵינּוּן קְשָׁרִין בְּמְצָרִים אֲשֶׁתְרִיאוּ, אֵינּוּן אֲתִין וְנְסִין אֲתַעֲבִידוּ.

וְאַצְטְרִיךְ לְאַחֲזָאָה חִירוֹ דִּילָהּ, בְּגִין דְאַתְחַבְּרָא כְּבַעֲלָהּ וּבְגִין לְאַסְמַכָּא גְאוּלָּה לְתַפְלָהּ, לְמַהוּי כְּלָא חַד בְּלֵא פּוּרְדָּא, וְלֵא לְאַחֲזָאָה תְרוּכִין, וְסִימְנִין (וּיְקִירָא כ"א) וְאַשָּׁה גְרוּשָׁה מְאִישָׁה לֹא יִקְחוּ.

וְאִם תֵּימָא, וְהָא בְּגִלּוּתָא אִיהִי, וְהָא אֲתַתְרַכַּת, לָאו הֵכִי, אֵלָא וְדָאִי בְּגִלּוּתָא אִיהִי, לְדִיִּירָא עֲמַהוּן דִּישְׂרָאֵל, וְלֵאגְנָא עֲלִייהוּ, אֲבָל לֹא אֲתַתְרַכַּת. וְהָא שְׂכִינְתָא לֹא אֲתַחֲזִי בְּבֵית רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנִי. עַד דִּלָּא גְלוּ יִשְׂרָאֵל סִלְקָא לְעֵילָא, וְלְבַתְרָ אִיהִי שְׂוִיאַת מְדוּרָה עֲמַהוּן. אֲבָל תְרוּכִין לֹא הוּוֹת לְעֵלְמִין.

וְבִגִּין דָּא בְּעִי לְאַחֲזָאָה פּוּרְקָנָא, דְאִית בָּהּ אַרְבַּע גְאוּלוֹת. וְרְזָא הֵכָּא, בְּשַׁעֲתָא דְנִפְקָא שְׂכִינְתָא מִגְלוּתָא דְמְצָרִים, תַּבְעֵת מְקוּדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, דִּיפְרוּק לָהּ הַשְׁתָּא ד' זְמַנִּין, דְאֵינּוּן ד' גְאוּלוֹת, לְקַבֵּל אַרְבַּע גְלוּתוֹת.

בְּגִין דְתַהֵא בַת חוּרִין, וְלָא

וְהָא דְתַנִּינָן אֶחָד (לְמַהוּ ד') רְזָא עֵילָא וְתַתָּא, וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, הֵכִי אִיהוּ. לְיַחְדָּא עֵילָא וְתַתָּא כְּמָה דְאַתְמַר (ס"א וְלֵאדְבַע) וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, אֵלִין אֵינּוּן רְזָא רְתִיכָא עֵלְאָה, לְאַתְפִּלְלָא כְּלָא כְחֻדָּא, בְּקִשְׂרָא חֻדָּא, בְּיַחוּדָא חֻדָּא עַד אֵין סוּף, כְּמָה דְאוּקִימְנָא. רְזָא לְאַדְפְּרָא יִצְיָאָת מְצָרִים לְבַתְרָ. בְּגִין דְהוּוֹת שְׂכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, וּבְזֻמְנָא דְאִיהִי בְּגִלּוּתָא, לָאו אִיהוּ חֲבוּרָא, לְאַתְחַבְּרָא דָּא בְּדָא עֵלְמָא תַתָּאָה בְּעֵלְמָא עֵלְאָה, וְלֵאחֲזָאָה חִירוֹ דְהִיא גְאוּלָּה, דְהוּוֹת בְּכַמָּה אֲתִין, בְּכַמָּה נְסִין דְעֵבֵד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְאַצְטְרִיךְ הֵהוּא פּוּרְקָנָא לְאַתְדַּפְּרָא, וְלֵאחֲזָאָה דְאַף עַל גַּב דְהוּוֹת בְּגִלּוּתָא, הַשְׁתָּא חִירוֹ אִית לָהּ, מִיּוּמָא דְאֵינּוּן קְשָׁרִין בְּמְצָרִים אֲשֶׁתְרִיאוּ, אֵינּוּן אֲתִין וְנְסִין אֲתַעֲבִידוּ.

וְאַצְטְרִיךְ לְאַחֲזָאָה חִירוֹ דִּילָהּ, בְּגִין דְאַתְחַבְּרָא כְּבַעֲלָהּ וּבְגִין לְאַסְמַכָּא גְאוּלָּה לְתַפְלָהּ, לְמַהוּי כְּלָא חַד בְּלֵא פּוּרְדָּא, וְלֵא לְאַחֲזָאָה תְרוּכִין, וְסִימְנִין (וּיְקִירָא כ"א) וְאַשָּׁה גְרוּשָׁה מְאִישָׁה לֹא יִקְחוּ.

וְאִם תֵּימָא, וְהָא בְּגִלּוּתָא אִיהִי, וְהָא אֲתַתְרַכַּת, לָאו הֵכִי, אֵלָא וְדָאִי בְּגִלּוּתָא אִיהִי, לְדִיִּירָא עֲמַהוּן דִּישְׂרָאֵל, וְלֵאגְנָא עֲלִייהוּ, אֲבָל לֹא אֲתַתְרַכַּת. וְהָא שְׂכִינְתָא לֹא אֲתַחֲזִי בְּבֵית רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנִי. עַד דִּלָּא גְלוּ יִשְׂרָאֵל סִלְקָא לְעֵילָא, וְלְבַתְרָ אִיהִי שְׂוִיאַת מְדוּרָה עֲמַהוּן. אֲבָל תְרוּכִין לֹא הוּוֹת לְעֵלְמִין.

וְבִגִּין דָּא בְּעִי לְאַחֲזָאָה פּוּרְקָנָא, דְאִית בָּהּ אַרְבַּע גְאוּלוֹת. וְרְזָא הֵכָּא, בְּשַׁעֲתָא דְנִפְקָא שְׂכִינְתָא מִגְלוּתָא דְמְצָרִים, תַּבְעֵת מְקוּדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, דִּיפְרוּק לָהּ הַשְׁתָּא ד' זְמַנִּין, דְאֵינּוּן ד' גְאוּלוֹת, לְקַבֵּל אַרְבַּע גְלוּתוֹת.

ארבע גליות, כְּדִי שְׁתֵּהִיָּה בַת
חורין ולא תהיה מגרשת.
ובאותה שעה עמדה ונגאלה
ארבע גאלות, באותה יציאת
מצרים. ועכשו שהצטרכה
בתקונייה להתחבר עם בעלה,
צריך להראות אותה גאלת
מצרים שיש בה ארבע גאלות.

ועל זה יש להזכיר באותה גאלה
ארבע פעמים אמת, אמת, אמת,
אמת, עד עזרת אבותינו, שזוהי
עזרה וסמך לישראל כלם. ומשם
והלאה ארבע פעמים אחרות
אמת, אמת, אמת, אמת, להיות
ארבע הגאלות הללו בקיום חזק
בחותם חזק של טבעת המלך,
ארבע גאלות כפולות בקיום.

ובכֵּן באותה יציאת מצרים,
שאלו לא נמצאו אותן ארבע
גאלות באותה יציאת מצרים, כל
פעם שתהיה גלות, לא מתחברת
בתקונייה להתחבר בשם הקדוש,
ולכן צריך תמיד להזכיר את
גאלת מצרים בכל הקדשות של
הקדוש ברוך הוא ברוך שמו
לעולם ולעולמי עולמים.

סוד הקדשה (של שמו) הרי בארנו,
שהרי בקדשה הכל מתקדשים -
מעלה ומטה, וכל הדרגות, וכל
המרפבות עליונות ומחתונות,
כלם מתקדשים בקדשה הזו.
ובקדשה הזו בארנו סודות
עליונים לאותם בעלי סודות
שמתבוננים בקדשת רבונם,
אשרי חלקם.

הסוד למסר הנפש לאדונו הוא
יפה שאמרתם החברים. אשרי
חלקכם, ואשרי עיני שראו פך,
שראיתי בחיי שמעוררים דברים
קדושים אלו בעולם הזה, (משום
שכלם) וכלם כתובים למעלה לפני
המלך הקדוש.

פתח ואמר, (מלאכי ג) אז נדברו
יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה'

תהא מתתרכא. ובההיא שעתא קיימא
ואתפרקת ארבע גאולות, בההיא יציאת
מצרים. והשתא דאצטריכת בתקונהא
לאתחברא בבעלה, אצטריך לאחזאה ההיא
גאולת מצרים, דאית בה ארבע גאולות.

ועל דא אית (דף ר"ז ע"א) לאדכרא בההיא
גאולה, ד' זמנין אמת. אמת. אמת.
אמת. עד עזרת אבותינו. דדא הוא עזרה
וסמך לישראל פלהו. ומתמן ולהלאה ארבע
זמנין אחרנין, אמת, אמת, אמת, אמת, למהוי
ארבע גאולות אלין בקיומא תקיף, בחותמא
תקיף דגושפנקא דמלכא. ד' גאולות כפולין
בקיומא.

ובכהו בההיא יציאת מצרים, דאילו לא
אשתכחו אינון ד' גאולות בההיא
יציאת מצרים, כל זמנא דלהוי גלותא, לא
אתחברת בתקונהא לאתיחדא שמא קדישא.
ועל דא אית לאדכרא גאולה דמצרים תדיר,
בכל קדושין דקודשא בריך הוא, בריך שמייה
לעלם ולעלמי עלמיא.

רזא דקדושה (דשמייה) הא אוקימנא, דהא
בקדושה מתקדשי כלא, עילא ותתא,
וכל דרגין, וכל רתיכין עלאין ותתאין, פלהו
מתקדשי בקדושתא דא. ובקדושה דא,
אוקימנא רזין עלאין, לאינון מארי רזין
דמסתפלין בקדושה דמאריהון, זכאה
חולקיהון.

רזא לממסר נפשא למאריה, שפיר איהו,
דקא אמרתון חבריאי, זכאה חולקיוון,
וזכאין עיני דחמו כו, דזכינא בחיי, דמתערין
מלין קדישין אלין בהאי עלמא, (ס"א בגין דבלהו)
וכלהו כתיבי לעילא קמי מלכא קדישא.

פתח ואמר (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' איש אל

וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. בפסוק זה יש להתבונן, אז נדברו? אז דברו הנה צריך להיות! מה זה נדברו? אלא נדברו למעלה מפל אותם מרפכות קדושות וכל אותם חילות קדושים.

משום שאותם דברים קדושים עולים למעלה, וכמה הם שמקדימים ונוטלים אותם לפני המלך הקדוש, ומתעטרים בכמה עטרות באותם אורות עליונים, וכלם נדברו מלפני המלך העליון. מי ראה את השמחות? מי ראה את השמחות שעולות בכל אותם רקיעים, כשהדברים הללו עולים (לפני המלך הקדוש), והמלך הקדוש מסתכל בהם ומתעטר בהם, והם עולים (על ראשו) והיו עטרה ויורדים ויושבים) ויושבים על חיקו ומשתעשע בהם, ומשם עולים על ראשו ונהיים עטרה. ועל זה אמרה תורה, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. לא כתוב והייתי, אלא ואהיה, בכל זמן ובכל עת שדברים עליונים עולים לפניו.

פעמים כתוב יראי ה', יראי ה'. אלא יראי ה' למעלה, יראי ה' למטה. יראי ה' עומדים למטה, ואותם דברים עומדים בדיוקניהם למעלה. וסוד זה מצאנו בספרו של חנוך, שכל דברי הצדיקים שבארץ הם מתעטרים ועומדים לפני המלך, והקדוש ברנף הוא משתעשע בהם. ואחר כך הם יורדים ועומדים לפניו בדיוקן אותו הצדיק שאמר אותם, והקדוש ברנף הוא משתעשע באותו דיוקן, ואחר כך נכתבים בספר זכרון לפניו, לעמד לפניו בקיום תמיד.

ולחשבי שמו, מה זה ולחשבי

רעהו ויקשב יי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אז נדברו, אז דברו מיבעי ליה, מאי נדברו. אלא נדברו לעילא, מפל אינון רתיכין קדישין, וכל אינון חילין קדישין.

בגין דאינון מלין קדישין, סלקין לעילא, וכמה אינון דמקדמי ונטלין לון קמי מלפא קדישא, ומתעטרן בכמה עטרין, באינון נהורין עלאין, וכלהו נדברו מקמי מלפא עלאה. מאן חמי חדוון, מאן חמי תשבחות, דסלקין בכל אינון רקיעין, פד סלקין מלין אליון, (קמי מלפא קדישא) ומלפא קדישא מסתפל בהו, ואתעטר בהו, ואינון סלקין (ג"א על רשיה והו עטרה ונחמין ונתבין וכו') ויתבין על חיקיה, ומשתעשע בהו, ומתמן סלקין על רישיה, והו עטרה. ועל דא אמרה אורייתא, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. והייתי לא כתיב, אלא ואהיה, בכל זמן, ובכל עידן, דמלין עלאין סלקין קמיה.

תרי זמני כתיב יראי יי' יראי יי'. אלא יראי יי' לעילא, יראי יי' לתתא. יראי יי' קיימין לתתא, ואינון מלין קיימין בדיוקניהון לעילא. ורזא דא אשפחנא בספרא דחנוך, דכל מלין דצדיקייא די בארעא, אינון מתעטרן, וקיימן קמי מלפא, ומשתעשע בהו קדשא ברנף הוא. ולבתר אינון נחמין, וקיימין קמיה בדיוקנא דהווא צדיק דקאמר לון, ואשתעשע קדשא ברנף הוא בהווא דיוקנא. ולבתר אכתיבו בספר זכרון לפניו, לקיימא קמיה בקיומא תדיר.

ולחושבי שמו, מאי ולחושבי שמו. הא אוקמוה, (אבל) כל אינון דמחשבי

שמו? הרי פְּרִשׁוּהָ, (אבל) כל אותם שִׁמְחֵשְׁבִים דְּבָרֵי תוֹרָה לְהַשִּׁיג אֶת אֲדוֹנָם בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְהַפִּיר אוֹתוֹ וּלְהַתְקִין אֶת חֻכְמַת שְׁמוֹ בְּלִבָּם, שְׁפָתוֹב וּלְחַשְׁבֵי שְׁמוֹ, שֶׁהוּא סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. כְּתוֹב (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים כְּמֵרְאָה אֲבָן סִפִּיר דְּמוּת כֶּסֶף. פְּסוּק זֶה הִרִי פְּרִשׁוּהוּ. אָבֶל וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ, בְּאוֹתוֹ רְקִיעַ לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתֶּם הַחֲבָרִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקִי וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְכֶם (באוֹתוֹ רְקִיעַ לְמַעְלָה). שְׁהִרִי בְּרְקִיעַ שְׁלֹמַעְלָה אֵין מִי שֶׁמִּתְבּוֹנֵן בוֹ, וּמִלְמַעְלָה מִמֶּנּוּ עוֹמֵד אוֹתוֹ אֲבָן סִפִּיר, שְׁהִרִי הַתְּעוֹרְרָנוּ בוֹ בְּסוּד שֶׁל אוֹתָהּ מְרַגְלִית טוֹבָה נִכְבְּדָה, כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנוּ.

דְּמוּת כֶּסֶף, וְלֹא כְּתוֹב דְּמוּת הַכֶּסֶף, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ כֶּסֶף וְיֵשׁ כֶּסֶף. הַכֶּסֶף - הַעֲלִיּוֹן הַטְּמִיר וְהַגְּנוּז שֶׁלֹּא הַתְּגַלָּה וְאֵין מִי שֶׁעוֹמֵד בוֹ לְדַעַת וְלְהַתְּבוֹנֵן. וְלִכֵּן כְּתוֹב כֶּסֶף סֵתֵם, זֶהוּ הַכֶּסֶף שֶׁלְמַטָּה. דְּמוּת כְּמֵרְאָה אָדָם. כִּיּוֹן שְׁאֲמַר דְּמוּת, אִז לְמָה כְּמֵרְאָה, שְׁהִרִי דֵי לוֹ דְּמוּת אָדָם? אֵלֶּא דְּמוּת אָדָם זֶהוּ סוּד עֲלִיּוֹן בְּאוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן, דִּיּוֹקֵן שֶׁל אָדָם. אָבֶל זֶה שְׁנוֹסֶף כְּמֵרְאָה - לְהַכְלִיל אוֹתָם דִּיּוֹקְנָאוֹת שֶׁל דְּבָרֵי חֻכְמָה וְאוֹתָם סוּדוֹת שֶׁל חֻכְמָה שְׁעוֹלוֹת וּמִתְעַטְטוֹת לְמַעְלָה, וְאַחַר כֵּן עוֹמְדוֹת בְּדִיּוֹקֵן שֶׁל אָדָם בְּאוֹתוֹ הַדִּיּוֹקֵן שֶׁל הַצְּדִיקִים שְׁמַעֲטָרִים אוֹתָם, וּבְכֻלָּם מִשְׁתַּעֲשַׁע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעִטְרוֹתָיו.

וְאוֹתָם הַחֲבָרִים, הִרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע כְּעַת בְּאוֹתָם דְּבָרִים שְׁאֲמַרְתֶּם, מִתְעַטְטָרִים בְּאוֹתָהּ דְּרָף. וְהִרִי עֲמַדְתֶּם לְפָנַי רְבוּנְכֶם בְּדִיּוֹקְנֵיכֶם הַקְּדוֹשִׁים, שְׁהִרִי אֲנִי, בְּשַׁעַה שְׁרָאִיתִי אֶתְכֶם

מְלִין דְּאוֹרֵייתָא, לְאֲדַבְּקָא לְמֵאֲרִיהוֹן בְּרִזָּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, בְּגִין לְמַנְדַּע לֵיה, וּלְאַתְתַּקְנָא חֻכְמָה דְשִׁמְיָה בְּלִבֵּיהוּ, דְכְּתִיב וּלְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, דְהוּא רִזָּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא.

כְּתִיב (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים כְּמֵרְאָה אֲבָן סִפִּיר דְּמוּת כֶּסֶף, הֵאִי קָרָא הָא אוֹקְמוּהָ. אָבֶל וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ, בְּהֵוּא רְקִיעַ לְתַתָּא, כְּמָה דְאֲמַרְתוּן חֲבַרְיָא, זַפְּאָה חוּלְקִי, וְזַפְּאָה חוּלְקִיכוּן. (בְּהֵוּא רְקִיעַ לְתַתָּא) דְהָא בְּרְקִיעַא דְלַעֲיִלָּא, לִית מָאן דְאֶסְתַּכְּלַל בֵּיה. וּמִלְעִילָא מְנִיָּה קִיִּימָא הֵוּא אֲבָן סִפִּיר, דְהָא אֲתַעֲרָנָא בֵּיה בְּרִזָּא דְהֵוּא מְרַגְלִית טְבָא יְקִירָא, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא.

דְּמוּת כֶּסֶף, וְלֹא כְּתִיב דְּמוּת הַכֶּסֶף. בְּגִין דְאִית כֶּסֶף, וְאִית כֶּסֶף. הַכֶּסֶף: עֲלָאָה טְמִירָא גְנִיזָא דְלֹא אֲתַגְלִיָּא, וְלִית מָאן דְקִיִּימָא בֵּיה לְמַנְדַּע וּלְאַסְתַּכְּלָא. וְעַל דָּא כְּתִיב כֶּסֶף סֵתֵמָא, דָּא כֶּסֶף דְלְתַתָּא. דְּמוּת כְּמֵרְאָה אָדָם, כִּיּוֹן דְאֲמַר דְּמוּת, אֲמַאי כְּמֵרְאָה, דְהָא סְגִי לֵיה דְּמוּת אָדָם. אֵלֶּא דְּמוּת אָדָם, דָּא אִיהוּ רִזָּא עֲלָאָה, בְּהֵוּא כְּבוֹד עֲלָאָה, דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם. אָבֶל הָא דְאֲתוּסֶף כְּמֵרְאָה, לְאַכְלָלָא אֵינוֹן דִּיּוֹקְנִין דְמְלִין דְחֻכְמָתָא, וְאֵינוֹן רִזִּין דְחֻכְמָתָא (דף ר"ז ע"ב) דְסִלְקֵן וּמִתְעַטְטֵרֵן לַעֲיִלָּא, וּלְבַתֵּר קִיִּימִין בְּדִיּוֹקְנָא דְאָדָם בְּהֵוּא דִּיּוֹקְנָא דְצְדִיקִיָּא דְמַעֲטָרִין לוֹן, וּבְכֻלְהוּ אֲשַׁתְּעַשַׁע קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִטְרוֹי.

וְאוֹתוֹן חֲבַרְיָא, הָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּעַשַׁע הַשְּׁתָּא, בְּאֵינוֹן מְלִין דְקָא אֲמַרִיתוּ, מִתְעַטְטֵרֵן בְּהֵוּא אוֹרְחָא. וְהָא קִיִּימָתוֹן קָמִי מֵאֲרִיכוּן בְּדִיּוֹקְנֵיכוּן קְדִישִׁין, דְהָא אֲנָא בְּשַׁעַתָּא דְחֻמִּינָא לְכוּ, וְאַסְתַּכְּלָנָא

והסתכלתי בדיוקניכם, ראיתי בכם שאתם רשומים בסוד של אדם, וינדעתי שהרי דיוקניכם נודע למעלה. וכך מזמנים הצדיקים לעתיד לבא, שיהיו נודעים לעין הכל, ולהראות פרצוף קדוש לפני כל העולם. זהו שכתוב (ישעיה סא) כל ראיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'.

בין כך ראה את רבי יוסי שהיה מהרהר בדברי העולם. אמר לו, יוסי, קום והשלים דיוקנך, שאות אחת חסרה בך. קם רבי יוסי ושמח בדברי תורה וקם לפניו. הסתפל בו רבי שמעון. אמר לו, רבי יוסי, עכשו אתה שלם לפני עתיק הימים ודיוקנך שלם.

פתח ואמר, ויעשו את ציץ נזר הקדש זה טהור וגו'. למה נקרא ציץ? הסתכלות להסתפל בו. ומשום שהיה עומד על הסתכלות של אדם, נקרא ציץ. וכל מי שהסתפל בו באותו ציץ, היה נודע בו ומכר.

בציץ היו אותיות השם הקדוש חקיקות בחקיקה וחקיקות בו. ואם צדיק היה אותו שעומד לפניו, אותן אותיות שחקיקות בתוך הזהב היו בולטות ממש למעלה ועולות מאותה חקיקה באור, והיו מאירות בפני אותו האדם.

נוצצת בו התנוצצות, ולא נוצצים. בשעה הראשונה שהסתפל בו הפהו, היה רואה את אור האותיות כלם בפנים, וכשהיה מסתפל לעין בו, לא היה רואה דבר, אלא את אור פניו שמאיר פאלו ניצוץ של זהב היה נוצץ בו. רק שהפהו היה יודע את מראה ההסתכלות הראשונה שהיה רואה לפי שעה, שהרי רצונו של הקדוש ברוך הוא היה באותו אדם, ויודע שהוא מזמן

בדיוקניכו, חמינא ככו דאתון רשימין ברזא דאדם, וידענא דהא דיוקנא דילכוון אתעתדא לעילא. והכי אזדמנן צדיקניא לזמנא דאתי, לאשתמודעא לעיניהון דכלא, ולאחזאה פרצופא קדישא לקמי כל עלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סא) כל ראיהם יכירום פי הם זרע ברך יי'.

אדהכי חמא לרבי יוסי, דהוה מהרהר במלי דעלמא. אמר ליה, יוסי קום אשלים דיוקנך, דאת חד חסר בך. קם רבי יוסי וחדי במלין דאורייתא, וקם קמיה, אסתפל ביה רבי שמעון, אמר ליה, רבי יוסי, השתא אנת שלים קמי עתיק יומין, ודיוקנך שלים.

פתח ואמר, (שמות כח) ויעש את ציץ נזר הקדש זהב טהור וגו'. אמאי אקרי ציץ. אסתפלותא לאסתפלא ביה. ובגין דהוה קיימא על אסתפלותא דבר נש, אקרי ציץ. וכל מאן דאסתפל ביה ביהוה ציץ אשתמודעא ביה.

בציץ הוה אתוון דשמא קדישא גליפן בגלופא, ומחקקן ביה. ואי זכאה הוה ההוא דקיימא קמיה, אינון אתוון דמחקקן ביה גו דהבא, הוה בלטין מתתא לעילא, וסלקין מההוא גליפו בנהירו, והוה נהרין באנפין דההוא בר נש.

נציץ נציצו ביה, ולא נצצין. בשעתא קדמיתא דאסתפל פהנא ביה, הוה חמי נהירו דאתוון פלהו באנפין. וכד הוה מסתפל לעינא ביה, לא הוה חמי מדי, אלא נהירו דאנפוי דנהיר, פאלו ניצוצא דדהבא הוה נציץ ביה, בר דכהנא הוה ידע חיזו דאסתפלותא קדמאה, דהוה חמי לפום שעתא, דהא רעותא דקודשא בריך הוא הוה

לעולם הבא, משום שהמראה הזה מאירים עליו מלמעלה, והקדוש ברוך הוא היה מרצה בו. וכשמסתכלים בו לא רואים דבר, משום שהמראה שלמעלה אינו מתגלה אלא לפי שעה.

ואם עומד אדם לפני אותו ציץ ופניו אינם מראים לפי שעה מראה קדוש, היה הפהן יודע שהרי הוא עז מצח, וצריך לכפר עליו ולבקש עליו רחמים.

ויעש את ציץ גזר הקדש. רבי יהודה פתח הפסוק ברות (רות א), עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. בפסוק הזה יש להתבונן, למה צריך כאן לכתב? אמר לו רבי יצחק, אם כן, כמה פסוקים הם בתורה שנראה שלא הצטרכו להכתב, וראינו שכלם סודות עליונים. אמר רבי יהודה, בפסוק זה מי שרואה ולא מתבונן בו, כמי שלא טעם תבשיל הוא דומה.

אלא סוד כאן, וברוח הקדש נאמר. משום שראה בעז, הדין של ישראל, את ענותנותה של אותה צדקת, שלא מרימה עיניה לראות במקום אחר אלא לפניה, וראתה כל מה שראתה בעין טובה, ועזות המצח לא היתה בה - שבח את עיניה.

משום שיש עינים שבשבילן אין שולטת ברכה באותו מקום, והוא ראה בה עין טובה, שעל כל מה שהסתכלה היה בעין טובה. ועוד, שראה שהיה מצליח בידה כל מה שהיתה לוקחת נוסף בשדה. ובעז התבונן שרוח הקדש שורה עליה, ואז פתח ואמר, עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. אם תאמר, בשביל אותם הלוקטים כל אותם האחרים, איך

ביה בההוא בר נש, וידע דאיהו זמין לעלמא דאתי, בגין דחיזו דא נהרין עליה מלעילא, וקודשא בריך הוא הוה אתרעי ביה. וכד מסתכלין ביה לא חמאן מדי, בגין דחיזו דלעילא לא אתגלייא אלא לפום שעתא.

ואי קיימא בר נש קמי ההוא ציץ, ואנפוי לא אחזיין לפום שעתא, חיזו קדישא, הוה ידע פהנא דהא איהו תקיף מצחא, ובעי לכפרא עליה, ולמבעי עלוי רחמין.

ויעש את ציץ גזר הקדש. (שמות מ) רבי יהודה פתח קרא ברות, (רות ב) עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אמאי אצטרין הכא למכתב. אמר ליה רבי יצחק, אי הכי כמה קראין אינון באורייתא דאתחזיאו דלא אצטרין למכתב, ורחמינן דכלהו רזין עלאין. אמר רבי יהודה, האי קרא מאן דחמי ולא אסתפל ביה, כמה דלא טעים תבשילא דמי.

אלא רזא הכא, וברוח קדשא אתמר, בגין דחמא בעז דיינא דישראל, ענוותנותא דהיא צדקת, דלא מסלקא עינא למחמי באתר אתרא, אלא לקמה. וחמאת כל מה דחמאת, בעינא טבא, ותוקפא דמצחא לא הוה בה, שבח עיניה.

בגין דאית עינין דבגיניהון לא שלטא ברכתא בההוא אתר, ואיהו עינא טבא חמא בה, דכל מה דאסתכלת הוה בעינא טבא. ותו, דחמא, דהוה אצלח בידהא, דכל מה דהוות לקטא, אתוסף בחקלא. ובעז אסתפל דרוחא קדישא שרייא עליה, כדין פתח ואמר, עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. אי תימא בגין אינון לקטין כל אינון אתרנין, היך אמר דתהך אבתריהו, לא אצטרין למכתב אלא ולקטת אתריהן, מאי והלכת

אמר שתלך אחריהם? לא היה צריך לכתב אלא ולקטת אחריהן. מה זה והלקת אחריהן? אלא בשביל עיניה הוא אמר, עיניה שְׁהוּ גִרְמֹת (ברכות רבות, ועל פן ברכות ללוקטים רבים, ועל פן והלקת אחריהן, אחר עיניה. כל שאר בני העולם אין להם רשות ללקת אחר עיניהם, ואת אחר עיניה, שענינה גִרְמֹת לברכות רבות.

דבר אחר בשדה אשר יקצרון - בעז ראה ברוח הקדש שעתידיים לצאת ממנה מלכים עליונים שליטים, שהם העינים של הכל, כמו שהיתה תמר, שכתוב בה (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. התישבה בפתח שיוצא ממנו מלכים שליטים עליונים שנקראים עינים, כמו שנאמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמו שכל אברי הגוף לא הולכים אלא אחר העינים, והעינים מנהיגות את כל הגוף - אף כף מלכים וסנהדרין וכל אותם שליטים, הפל הולכים אחריהם (שהולכים האברים אחר העינים), ומשום כף אמר לה עינה. אלו המלכים והשליטים שעתידיים לצאת ממנה.

בשדה, איזה שדה? זה ציון וירושלים, שכתוב (מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתוב (בראשית כו) פריח שדה אשר ברכו ה', זו ירושלים. ועל פן כתוב עינה בשדה, שהם העינים שלה, שעתידיים לצאת ממנה, לא יהיו שליטים אלא בשדה. אשר יקצרון, שהרי מאותו שדה היו לוקחים כל בני העולם תורה ואור שמאיר, שכתוב (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, במעשים הכשרים הללו שאני ראיתי בך. הלא צויתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוקתך לדבק באדם

אחריהן, אלא בגין עינה קאמר. עינה דהו גרמין (ג"א ברכאן סגיאין, ועל דא וכו'), ברכתא לקטין סגיאין ועל דא והלקת אחריהן, בתר עינה. כל שאר בני עלמא לית להו (דף רי"ח ע"א) רשו למיהן בתר עינוי. ואנת לבתר עינה, דעינה גרמין ברכאן סגיאין.

דבר אחר עינה בשדה אשר יקצרון. בעז חמא ברוח קדשא, דזמינין לנפקא מינה מלכין עלאין שליטין דאינון עינין דכלא. כמה דהוות תמר, דכתיב בה, ותשב בפתח עינים. אתיישבת בפתחא דנפקין מינה מלכין שליטין עלאין, דאקרון עינין, כמה דאת אמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמה דכל שייפי גופא לא אזלין אלא בתר עינין, ועינין אינון מנהגין לכל גופא, אוף הכי מלכין וסנהדרין, וכל אינון שליטין, כלא אזלין אבתייהו (ס"א דאלין שייפין בתר עינין) ובגין כן אמר לה עינה אלין מלכין ושליטין, דזמינין למיפק מינה.

בשדה. מאן שדה. דא ציון וירושלם, דכתיב, (מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתיב (בראשית כו) פריח שדה אשר ברכו יי', דא ירושלים. ועל דא כתיב עינה בשדה, דאינון עינין דילה, דזמינין למיפק מינה, לא יהוין שליטין אלא בשדה. אשר יקצרון, דהא מההוא שדה, הוין נקטין כל בני עלמא תורה, ונהורא דנהיר, דכתיב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, באלין עובדין דכשרן, דאנא חמינא בך. הלא צויתי את הנערים וגו'. כמשמעו דיליה, בגין דאתתא דעתא

והלכת אחריהן, במעשים הכשרים הללו שאני ראיתי בך. הלא צויתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוקתך לדבק באדם

לְקַיֵּם זֶרַע בְּעוֹלָם - וְהִלַּכְתָּ אֶל
הַפְּלִיּוֹת, אֲלֵהֶם הֵם הַצְּדִיקִים
שֶׁנִּקְרְאוּ כְּלֵי ה', שֶׁכְּתוּב (שם נב)
הִבְרֹוּ נִשְׂאֵי כְּלֵי ה'. שֶׁעֲתִידִים
הַצְּדִיקִים לְהִבְיֹא לָהֶם אֶת כָּל
הָעוֹלָם דּוֹרוֹן לְמִלְךָ הַמְּשִׁיחַ.
וְאוֹתָם כְּלֵי ה', כְּלִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִהְיֶה בָּהֶם, אֲלֵהֶם הֵם
כְּלִים שְׂבוּרִים, שְׂבוּרִים הֵם
בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה.
וְהַשְּׂמוּשׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לֹא מִשְׁתַּמֵּשׁ אֲלֵהֶם
מִתּוֹךְ הַכְּלִים הַלְלוּ. וְכִשְׁתִּדְּבַק
בָּהֶם, וְשִׁתִּית וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (רות ג) וַיֹּאכַל
בַּעַז וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לָבוֹ. מֵה זֶה
וַיִּיטֵב לָבוֹ? שֶׁבְּרַךְ עַל מְזוֹנוֹ,
וּפְרֻשׁוֹהוּ. וְזֶהוּ סוּד, שְׂמִי שְׂמִבְרַךְ
עַל מְזוֹנוֹ זֶה מִיטֵיב לָבוֹ, וּמִי
מוֹלִיךְ? (מִי הוּא?) כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תהלים כו) לֵךְ אָמַר לְבִי. וְכְתוּב (שם
עג) צוּר לְבָבִי וְגו'.

וּמִשּׁוּם שֶׁבְּרַכַּת הַמְּזוֹן חֲבִיבָה
לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כָּל מִי
שֶׁבְּרַךְ עַל הַשֶּׁבַע, מִיטֵיב
וּמִשְׁמֵחַ לְמִקּוּם אַחֵר, וְסִמְנָךְ -
סְעוּדַת הַשֶּׁבַע, שְׂמִקּוּם אַחֵר נִהְיֶה
מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שֶׁל שֶׁבַע וְשִׂמְחָה.
וְכֵן נִהְיֶה מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שֶׁל
שֶׁבַע שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק בַּעַז, וְזֶהוּ
וַיִּיטֵב לָבוֹ.

מֵה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהַמְּזוֹן הוּא
קָשָׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא אוֹתוֹ מְקוּם, וְכִיּוֹן שֶׁאֲדָם
אוֹכֵל וְשׂוֹתָהּ וּמְבָרַךְ, אוֹתָהּ בְּרַכָּה
עוֹלָה, וְנִהְיֶה מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁל
שֶׁבַע שְׂעוּלִים, וְנִמְצָא שְׂנֵהֲגִים מִן
הַמְּזוֹן מִמַּטָּה וּמִלְעֵילָה.

וְזֶהוּ הַסוּד שֶׁבֵּין הַחֲבָרִים. הַסוּד
שֶׁבַח לֹא נִהְיֶה אוֹתוֹ מְקוּם, אֲלֵהֶם
מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׂעוּלִים מִתּוֹךְ
שֶׁבַע, וְכֵן הַדְּבָרִים מִתְּעַטְרִים
וְרוּיִם וְשֶׁבַעִים בְּשִׂמְחָה, וְאוֹתוֹ
מְקוּם נִהְיֶה מֵהֶם. בְּשֶׁבַת הוּא סוּד

קָלָה. וְצִמִּית, לִישְׁנָא דְנִקְיוֹת נִקַּט, וְצִמִּית, דְּאִי
תִּיאוּבְתָךְ לְאֲדַבְקָא בְּכַר נֶשׁ לְקִיּוּמָא זֶרַעַא
בְּעִלְמָא, וְהִלַּכְתָּ אֶל הַפְּלִיּוֹת, אֲלִין אִינוּן
צְדִיקִיָּא, דְּאִקְרוּן כְּלֵי יִי, דְּכְתִיב, (ישעיה נב)
הִבְרֹוּ נִשְׂאֵי כְּלֵי יִי. דְּזִמְיִין צְדִיקִיָּא
לְאִיִּתְּאָה לִין כָּל עִלְמָא, דּוֹרוֹנָא לְמִלְכָא
מְשִׁיחָא, וְאִינוּן כְּלֵי יִי, מְאִינִן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתִהְיִי בְּהוּ, אֲלִין אִינוּן מְאִינִן תְּבִירִין,
תְּבִירִין אִינוּן בְּהֵאִי עִלְמָא, בְּגִין לְקִיּוּמָא
אוּרִיִּיתָא. וְשִׁימוּשָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲשֶׁתַּמֵּשׁ בְּהוּ, לֹא אֲשֶׁתַּמֵּשׁ אֲלֵהֶם מִגּוֹ הֵי
כְּלִים. וְכֵן תִּתְּדַבֵּק בְּהוּ וְשִׁתִּית וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (רות ג) וַיֹּאכַל בַּעַז וַיִּשֶׁת
וַיִּיטֵב לָבוֹ. מֵהוּ וַיִּיטֵב לָבוֹ. דְּבְרִיךְ עַל
מְזוֹנִיהָ, וְאוּקְמוּהָ. וְדָא הוּא רְזָא, דְּמֵאֵן
דְּמְבָרַךְ עַל מְזוֹנִיהָ, דָּא אוּטֵיב לְלִבִּיהָ, וּמֵאֵן
אוּטֵיב (כ"א וּמֵאֵן אִיהוּ) כְּמָה דְּכְתִיב, (תהלים כו) לֵךְ אָמַר
לְבִי. וְכְתִיב (תהלים עג) צוּר לְבָבִי וְגו'.

וּבְגִין דְּבְרַכַּת מְזוֹנָא חֲבִיבָא קָמִי קְדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, כָּל מֵאֵן דְּבְרִיךְ עַל שֶׁבַעַא, אוּטֵיב
וְחִדִּי לְאַתָּר אַחְרָא, וְסִמְנָךְ סְעוּדַתִּי דְּשֶׁבַת,
דְּאַתָּר אַחְרָא אֲתִהְיִי מֵהֵיא בְּרַכָּה דְּשֶׁבַעַא
וְחִידוֹ. וְהֵכָא אֲתִהְיִי מֵהֵיא בְּרַכָּה דְּשֶׁבַעַא
דֵּהֵיא צְדִיק בַּעַז וְדָא וַיִּיטֵב לָבוֹ.

מֵאִי טַעַמָא. בְּגִין דְּמְזוֹנָא אִיהוּ קָשָׁה קָמִי
קְדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵיא אַתָּר, וְכִיּוֹן דְּבַר
נֶשׁ אֲכִיל וְשִׁתִּי, וְקָא מְבָרַךְ. הֵיא בְּרַכַּתָּא
סְלִקָא, וְאֲתִהְיִי מֵאִינוּן מְלִין דְּשֶׁבַעַא דְּסְלִקִין,
וְאֲשֶׁתַּכַּח דְּאֲתִהְיִי מִמְּזוֹנָא מִתְּתָא וּמִלְעֵילָא.

וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּבִין חֲבָרִיָּא. רְזָא בְּחוּל לֹא
אֲתִהְיִי הֵיא אַתָּר, אֲלֵהֶם מֵאִינוּן מְלִין
דְּסְלִקִין מִגּוֹ שֶׁבַעַא, וְכֵלְהוּ מְלִין מִתְּעַטְרִין
וְרוּיִן וְשֶׁבַעִין בְּחִידוֹ, וְהֵיא אַתָּר אֲתִהְיִי

אחר במזון ממש, ובאותה שמחה של המזון של מצוה של שבת, ובכל נמצא כלול - ממעלה ומטה. וסוד זה - כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי מהנאותה הזו, ובאותה שמחה של מזון של מצות השבת, כמו שבארנו.

מי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתוך שבע, צריך לכוון לבו ולשים רצונו בשמחה, ולא ימצא עצוב, אלא שיברך בשמחה בסוד זה ולשים רצונו שהרי הוא נותן עכשו לאחר בשמחה, בעין טובה. וכמו שהיא מברך בשמחה ובעין טובה, כך נותנים לו בשמחה ובעין טובה. ומשום כך לא ימצא עצוב כלל, אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד שצריך.

סוד פאן, ארבע מרכבות שולטות בארבעה צדדים ומחנות, נזונו מאותה ברפת השבע, ובאותם דברים של ברוך אפה, נהנה ומתרבה ומתעטר בו. ומי שמברך, צריך רצון בשמחה ובעין טובה, ועל כן כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יברך.

וכאן רד לסוף הפסוק, שכתוב כי נתן מלחמו לדל. שאם לא תאמר כך - הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. אלא טוב עין, כמו שבארנו, הוא יברך ודאי, בעין טובה ובשמחה. ואינו לחנם לברך בשמחה, שהרי מאותה ברכה ומאותה שמחה נתן מלחמו לדל, מקום שצריך להזון מפל הצדדים. מקום שאין לו מעצמו כלום. מקום שנהנה מפל הצדדים ונקלל מפל הצדדים. הדברים הללו לא נמסרו אלא לחכמים שיודעים סודות עליונים ודרכי התורה.

לא אתמסרו אלא לחכמים דידעין רזין עלאין ואורחין דאורייתא.

מנייהו. בשבת איהו רזא אחרא, במזונא ממש, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, ובכלא אשתכח פלילא מעילא ותפא. ורזא דא (דברי הימים א כט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי בהנאותיה דא, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, כמה דאוקמוה.

מאן דמברך לקודשא בריך הוא מגו שבועא, בעי לכונא לביה, ולשוואה רעותיה בחדוה, ולא ישתפח עציב, אלא דיברך בחדוה ברזא דא, ולשווי רעותיה דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדוה, בעינא טבא, וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא. הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא. ובגין כך לא ישתפח עציב כלל, אלא בחדוה, ובמלין דאורייתא, וישוי לביה ורעותיה למיהב ברכה דא, ברזא דאצטריך.

רזא הקא, ארבע רתיכין שליטין, בד' סטרין ומשיריין, אתזנו מההיא ברכתא דשבועא, ובאינון מלין דברוך אפה, אתהני ואתרבי ואתעטר ביה. ומאן דמברך אצטריך רעותא בחדוה, ובעינא טבא, ועל דא כתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יברך.

והבא שפיל לסיפיה דקרא, דכתיב פי נתן מלחמו לדל. דאי לא תימא הכי, האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. אלא טוב (דף רי"ח ע"ב) עין, כמה דאוקימנא, הוא יברך ודאי, בעינא טבא בחדוה. ולא איהו למגנא לברכא בחדוה, דהא מההיא ברכתא, ומההוא חידו נתן מלחמו לדל, אתר דאצטריך לאתזנא מפל סטרין. אתר דלית ליה מגרמיה כלום. אתר דאתהני מפל סטרין ואתפליל מפל סטרין. מלין אלין

לא אתמסרו אלא לחכמים דידעין רזין עלאין ואורחין דאורייתא.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. ובזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

ועל סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות
אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח.
(ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז)

— לימוד היומי - כה אדר —

יז) מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסק בחכמת הקבלה

קול אומר קרא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות
שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציץ השדה", כל חסד שעושים לעצמם
עושים. ואפלו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם
עושים. באותו זמן ויזכר כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם,
וזה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם,
שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסק בחכמת
הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה,
ונשארת ב' יבשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב ובזה והרג ואבדן בעולם.

וזה הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח
הקדש. והוא רוח חכמה ובניה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת
השם.

(תקוני זהר תקון ל')

יח) למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד אף שיטעה בקריאתו

למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד, בשגם לא ידע מאי
קאמר, ואף שיטעה בקריאתו. והוא תקון גדול לנשמה.
(מורה באצבע להחיד"א זכותו יגן עלינו אמן, אות מ"ד)

— פָּרֶק י"ז — דְּבָרֵי הָרֵאשׁוֹנִים הַמְתָּאֲרִים אֶת הַקְּבָלָה

א) דְּבָרֵי גְדוּלֵי הָרֵאשׁוֹנִים הַמְתָּאֲרִים אֶת הַקְּבָלָה

מִשֶּׁה רַבֵּינוּ כָּתַב... הַתּוֹרָה כְּלָה מִפִּי שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא...
הוֹדִיעוּ תַחֲלָה עֲנִין בְּרִיאַת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם... וְגַם כֵּן כָּל
הַנְּאֻמֵּר בְּנִבְיָאָה מִמַּעֲשֵׂה מִרְכָּבָה וּמַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית... וְהַכֹּל
נִכְתָּב בַּתּוֹרָה בְּפָרוּשׁ אוֹ בְּרִמְזוֹ... וְכָל הַנִּמְסָר לְמִשֶּׁה רַבֵּינוּ בְּשַׁעֲרֵי
הַבֵּינָה, הַכֹּל נִכְתָּב בַּתּוֹרָה בְּפָרוּשׁ אוֹ בְּרִמְזוֹ בְּתַבּוּת אוֹ בְּגִימְטְרִיּוֹת
אוֹ בְּצוּרַת הָאוֹתִיּוֹת... אוֹ בְּקוּצֵי הָאוֹתִיּוֹת וּבְכַתְרֵיהֶן... כִּי הַרְמְזִים
הָאֵלּוּ לֹא יִתְבּוֹנְנוּ אֶלָּא מִפֶּה אֶל פֶּה עַד מִשֶּׁה מְסִינֵי... וּמִנֵּין יָבּוֹא
יַחְזִקָאֵל וַיִּגְלֶה לָהֶם סֵתְרֵי הַמִּרְכָּבָה. כְּלוּמַר שֶׁהַכֹּל נִלְמַד מֵהַתּוֹרָה...
עוֹד יֵשׁ בְּיַדֵּינוּ קְבָלָה שֶׁל אֲמֵת, כָּל הַתּוֹרָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא (עֲנִן זֹהר חֶלֶק ב' דף פ"ז). ... וּמִפְּנֵי זֶה סֵפֶר תּוֹרָה שֶׁטַעָה בּוֹ
בְּאוֹת אַחַת בְּמֵלֵא אוֹ בְּחֶסֶר פְּסוּל...

וְאֲנִי הִנְנִי מְבִיא בְּבְרִית נְאֻמָּנָת... לְכָל הַמְסֻתָּפֵל בַּסֵּפֶר הַזֶּה, לְבַל
יִסְבֹּר סִבְרָה וְאֵל יַחֲשֹׁב מַחֲשָׁבוֹת בַּדָּבָר מִכָּל הַרְמְזִים אֲשֶׁר אֲנִי
כּוֹתֵב בְּסֵתְרֵי הַתּוֹרָה, כִּי אֲנִי מוֹדִיעוֹ נְאֻמָּנָה, שֶׁלֹּא יִשְׁגוּ דְּבָרֵי וְלֹא
יִנְדְּעוּ כָּלֵל בְּשׁוּם שֶׁכֵּל וּבִינָה, זוֹלַתִּי מִפִּי מְקַבֵּל חֶכֶם, לֵאמֹן מְקַבֵּל
מִבֵּין... אֵל יִהְרָסוּ אֶל הַשֵּׁם לְרֵאוֹת, כִּי הַשֵּׁם אֶלְקֵינוּ אֵשׁ אוֹכֵלָה הוּא,
אֵל קְנֵאוֹת, וְהוּא יִרְאֶה אֶת רְצוֹנֵינוּ מִתּוֹרָתוֹ נִפְלְאוֹת.

(רמב"ן בְּהַקְדָּמָתוֹ לְפָרוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה)

**ב) מִרְמָב"ן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נִגְלָה אֵלָיָהוּ
כִּי אִם לְמוֹרֵי [הָאֲר"י] זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה**

רְאֵה שְׁלַחַן עֲרוּךְ הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה (מִהַדוֹרֵת שֶׁעַר הַשָּׁמַיִם, תִּשְׁכ"א,
עֲמוּד צ"ג), שֶׁעַל סִפְרֵי הַרְמָב"ן בְּדַבְרֵי הַסּוּד רְאוּי לְסַמֵּךְ, הַיּוֹת וְהוּא
קִבַּל מֵאֵלָיָהוּ. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ שֵׁם: "וְדַע כִּי מִרְמָב"ן זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה עַד
הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נִגְלָה אֵלָיָהוּ כִּי אִם לְמוֹרֵי [הָאֲר"י] זְכוּרוֹנוֹ
לְבִרְכָה". וְעַיִן בְּהַקְדַּמַּת הַרַב חַיִּים וַיִּטְאֵל לְעַץ חַיִּים.

יְסוּד הַתּוֹרָה וְעַקֵּר הָאֲמוּנָה לְהֶאֱמִין בַּתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, וּמִי
שְׂאִינוֹ מוֹדָה בָּהּ הֵרִי הוּא בְּכֻלָּל הָאֲפִיקוֹרְסִים... וְכֵן כָּל הַמְּכַחֵשׁ
בְּסִתְרֵי הַתּוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה הַמְּקַבְּלִים
מִפִּי רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָה בְּסִפְרֵים שֶׁחִבְרוּ בְּעֵינֵי הָאֱלֹקוֹת, וְדַאי
שֵׁם הוּא נִקְרָא אֲפִיקוֹרוֹס, שֶׁהֵרִי כָּל אֵלוֹ הַדְּבָרִים הַלְכָה לְמַעֲשֵׂה
מִסִּינַי הֵם עִם שְׂאֵר הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, וְכִמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמָב"ן זְכוּרוֹנוֹ
לְבִרְכָה בַּתְּחִלַּת בְּאוּרוֹ לַתּוֹרָה [נִעְתַּק לִפְנֵי זֶה].

(סִפְר שׁוֹמֵר אֲמוּנָה הַקְדָּמוֹן לְהַרַב יוֹסֵף אֵירֶגֶס, בְּהַקְדָּמַתּוֹ הַשְּׁנִיָּה)

❖ לימוד היומי - כז אדר ❖

**ג) בֶּן אָדָם שֶׁאוֹמֵר שֶׁהַתּוֹרָה מִסִּפְר סְפוּרִים בְּעֵלְמָא וְדַבְרֵי
הַדִּיּוֹט, אֵין לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא – כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הֵם
דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים וְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים – אֲשֶׁרֵיהֶם לְאֵלוֹ
הַצְּדִיקִים שְׂמוֹסֵתְפָלִים בְּהַתּוֹרָה בְּרֵאוּי**

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְוִי לְהֵוָּא בַר נֶשׁ דְּאָמַר, דְּהָא אוֹרֵייתָא
אֲתָא לְאַחַזְזָא סְפוּרִין בְּעֵלְמָא, וּמְלִין דְּהַדִּיּוֹטִי. דְּאִי הֵכִי, אֲפִילוּ
בְּזַמְנָא דָּא, אָנּוּ יִכְלִין לְמַעַבַּד אוֹרֵייתָא, בְּמִלִּין דְּהַדִּיּוֹטִי, וּבְשִׁבְחָא
יִתִיר מְכֻלָּהוּ. אִי לְאַחַזְזָא מְלָה דְּעֵלְמָא, אֲפִילוּ אֵינוֹן קַפְסִירֵי
דְּעֵלְמָא, (שְׂרִים וְשִׁלְטוֹנִים, דְּרַךְ אֲמַת) אֵית בֵּינֵיהוּ מְלִין עֵלְאִין יִתִיר. אִי
הֵכִי נָזִיל אֲבַתְרֵיהוּ, וְנַעֲבִיד מַנִּייהוּ אוֹרֵייתָא, כְּהֵאִי גּוֹנָא. אֲלָא כָּל
מְלִין דְּאוֹרֵייתָא, מְלִין עֵלְאִין אֵינוֹן, וְרִזִין עֵלְאִין...

כִּיּוֹן דְּנַחֲתַת לְהַאי עֲלֵמָא, אִי לָאו דְּמַתְּלַבְּשָׁא בְּהַנִּי לְבוּשִׁין דְּהַאי עֲלֵמָא, לֹא יִכִּיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל. וְעַל דָּא הַאי סְפוּר דְּאוּרִייתָא, לְבוּשָׂא דְּאוּרִייתָא. אִיהוּ. **מֵאן דְּחָשִׁיב דְּהוּא לְבוּשָׂא אִיהוּ אוּרִייתָא מִמֶּשׁ, וְלֹא מִלָּה אַחְרָא, תִּיפַח רוּחִיהּ, וְלֹא יְהֵא לִיהּ חוּלְקָא בְּעֲלֵמָא דְּאִתִּי. בְּגִין כִּף אֲמַר דּוּד (תְּהֵלִים קִיט): 'גַּל עֵינֵי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ'.** מַה דְּתַחּוֹת לְבוּשָׂא דְּאוּרִייתָא.

תָּא חֲזִי, אִית לְבוּשָׂא דְּאִתְחֲזִי לְכֻלָּא, וְאִינוּן טַפְשִׁין כַּד חֲמָאן לְבַר נֶשׁ בְּלְבוּשָׂא דְּאִתְחֲזִי לֹון שְׁפִירָא, לֹא מְסַתְּפְלִין יַתִּיר. חֲשִׁיבוּ דְּהוּא לְבוּשָׂא, גּוּפָא, וְחֲשִׁבוּ דְּגוּפָא, נִשְׁמַתָּא.

כִּהַאי גּוֹנָא אוּרִייתָא, אִית לָהּ גּוּפָא, וְאִינוּן פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, דְּאִקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה. הַאי גּוּפָא מִתְּלַבְּשָׂא בְּלְבוּשִׁין, דְּאִינוּן סְפוּרִין דְּהַאי עֲלֵמָא. טַפְשִׁין דְּעֲלֵמָא, לֹא מְסַתְּפְלִי אֲלֵא בְּהוּא לְבוּשָׂא, דְּאִיהוּ סְפוּר דְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִדְעֵי יַתִּיר, וְלֹא מְסַתְּפְלִי בְּמַה דְּאִיהוּ תַּחּוֹת הוּא לְבוּשָׂא. אִינוּן דִּיִּדְעִין יַתִּיר, לֹא מְסַתְּפְלִין בְּלְבוּשָׂא, אֲלֵא בְּגוּפָא, דְּאִיהוּ תַּחּוֹת הוּא לְבוּשָׂא. חֲכִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָא, אִינוּן דְּקִימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי, לֹא מְסַתְּפְלִי אֲלֵא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְּכֻלָּא אוּרִייתָא מִמֶּשׁ. **וְלִזְמָנָא (וְלַעֲלֵמָא) דְּאִתִּי, זְמִינִין לְאַסְתְּפְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְּנִשְׁמַתָּא דְּאוּרִייתָא.**

תָּא חֲזִי, הֲכִי נְמִי לְעִילָא, אִית לְבוּשָׂא, וְגוּפָא, וְנִשְׁמַתָּא, וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא. שְׂמֵיָא וְחִילִיהוּן. אֵלִין אִינוּן לְבוּשָׂא. וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דָּא גּוּפָא, דְּמִקְבֵּלָא לְנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אִיהוּ גּוּפָא לְנִשְׁמַתָּא. נִשְׁמַתָּא דְּאִמְרָן דָּא תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי אוּרִייתָא מִמֶּשׁ. **וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא, דָּא אִיהוּ עֵתִיקָא קְדִישָׁא.** וְכֻלָּא אַחִיד דָּא בְּדָא.

וּוי לְאִינוּן חֲיִיבֵיָא, דְּאִמְרֵי דְּאוּרִייתָא לָאו אִיהִי אֲלֵא סְפוּרָא בְּעֲלֵמָא, וְאִינוּן מְסַתְּפְלִי בְּלְבוּשָׂא דָּא וְלֹא יַתִּיר. זְכָאִין אִינוּן צְדִיקֵיָא, דְּמְסַתְּפְלִי בְּאוּרִייתָא כְּדָקָא יָאוּת. חֲמָרָא לֹא יַתִּיב אֲלֵא בְּקִנְקוּן. כִּף אוּרִייתָא לֹא יַתִּיב אֲלֵא בְּלְבוּשָׂא דָּא. וְעַל דָּא

לא בעי לאסתכלא, אלא במה דאית תחות לבושא. ועל דא כל אינון מלין, וכל אינון ספורין, לבושין אינון.

(זהר חלק ג' פרשת בהעלתך דף קנ"ב.)

— לימוד היומי - כח אדר —

ד) באור הזהר הנזכר לעיל מפרוש "הסלם"

רבי שמעון אמר, אוי לאותו אדם שאומר, כי התורה באה לספר ספורים בפשטות ודברי הדיוט [של עשו ולבן וכדומה], כי אם כן, אפלו בזמן הזה אנו יכולים לעשות תורה מדברי הדיוט, ועוד יותר יפים מהם. ואם [התורה באה] להראות דברי העולם, אפלו שליטי העולם יש ביניהם דברים מעלים יותר, אם כן נלך אחריהם ונעשה מהם תורה, כאותו האפן. אלא שכל דברי התורה הם דברים עליונים וסודות עליונים.

התורה... כיון שיגדלה לעולם הזה, אם לא הייתה מתלבשת באלו הלבושים שבעולם הזה [שהם הספורים ודברי הדיוט], לא היזה יכול העולם לסבל. ועל כן ספור הזה שבתורה היא לבושה של התורה. מי שחושב שאותו הלבוש הוא תורה ממש ואין בו דבר אחר, תפח רוחו ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. משום זה אמר דוד, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, [דהינו להביט] מה שמתחת ללבושה של התורה.

בא וראה, יש לבוש הנראה לכל, ואלו הטפשים כשרואים אדם לבוש יפה, שנראה להם הדור בלבושו, אין מסתכלים יותר, [ונדנים אותו על פי לבושו ההדור], וחושבים את הלבוש כגוף [האדם], וחושבים גוף [האדם כמו] נשמתו. כעין זה היא התורה, יש לה גוף, והוא מצוות התורה הנקראות גופי תורה. גוף הזה מתלבש בלבושים שהם ספורים של עולם הזה, הטפשים שבעולם אינם מסתכלים אלא בלבוש ההוא שהוא ספור התורה, ואינם יודעים יותר, ואינם מסתכלים במה שיש תחת לבוש ההוא. אלו שיודעים יותר אינם מסתכלים בלבוש אלא בגוף שהוא תחת הלבוש ההוא. החכמים, עבדי המלך העליון, אותם שעמדו בהר סיני, אינם

מסתכלים אלא בנשמה [שבתורה], שהוא עקר הכל, תורה ממש.
ולעתיד לבוא עתידים להסתכל בנשמה של נשמה שבתורה.

בא וראה, אף כך הוא למעלה, שיש לבוש, גוף, נשמה, ונשמה
 לנשמה. השמים וצבאם אלו הם לבוש, וכנסת ישראל [שהיא
 המלכות] היא גוף המקבל הנשמה, שהיא תפארת ישראל, [דהינו
 זעיר אנפין], ועל כן המלכות היא גלוף לנשמה, [כי זעיר אנפין
 מתלבש בה כמו נשמה בגוף]. הנשמה שאמרנו שזו תפארת ישראל
 הוא התורה ממש, [דהינו נשמת התורה הנזכר לעיל בדבור הסמוך,
 שבה מסתכלים החכמים], **ונשמה לנשמה זה הוא עתיקא
 קדישא**, [שבו יסתכלו לעתיד לבוא, כנזכר לעיל בסמוך], והכל
 אחוז זה בזה, [שעתיקא קדישא מתלבש בזעיר אנפין, וזעיר אנפין
 מתלבש במלכות, ומלכות בעולמות בריא"ה יציר"ה עשי"ה וכל
 צבאם]. **אוי לאלו הרשעים האומרים שהתורה אינה יותר
 מספור בלבד, והם מסתכלים בלבוש ולא יותר. אשריהם
 הצדיקים המסתכלים בתורה כראוי.**

(פרוש ה"סלם" לזהר שם)

- פָּרָק יח - הַתְּגִלּוֹת סֵפֶר הַזֵּהָר

א) קדמות ספר הזהר הקדוש

מֵאִז שֶׁנִּתְגַּלְהַה סֵפֶר הַזֵּהָר, כְּאֵלֶּף שָׁנִים לְאַחֲרֵי שְׁנַגְמָרָה עָרִיכְתּוֹ
עַל יְדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְחִבְרָא דִּילֵיהּ, הִשְׁפִּיעַ לְחִזּוּק הָאֱמוּנָה,
הַעֲמַקְתָּהּ, בְּסוּסָה וְהִפְצַתָּהּ בְּקֶרֶב עַם יִשְׂרָאֵל.

הָאוֹר הַגָּדוֹל כְּזֹהֵר הֶרְקִיעַ שֶׁהָאִיר וְזָרַח מִן סֵפֶר הַזֵּהָר, הָאִיר
לְאַרְצָא וּלְדָרִים עָלֶיהָ גַּם בְּתַקּוּפוֹת הַחֲשֶׁךְ לְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנִים
קָשִׁים, כְּאֲשֶׁר הִחְרַב הַתְּנוּסָסָה מֵעַל רְאִשֵׁי עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְסָבְלוּ
מִחֲרַפַּת רָעַב וּמְאוּיָבִים מִבֵּית וּמְחוּץ.

וְאִין בְּזֵה פְּלֵא פְּלֵל, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְחִבְרָא דִּילֵיהּ,
מִשָּׁה רַבִּינוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא וּמְלֹאכֵי עֲלִיוֹן, הִטְבַּע וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם,
שֶׁתַּפִּים הֵם לִיצִירָה חֲשׂוּבָה זֹאת שֶׁנִּקְרָא סֵפֶר הַזֵּהָר.

יֵשׁ הַרוֹצִים לְאַחַר אֵת זְמַן חֲבוּר סֵפֶר הַזֵּהָר, מִפְּנֵי שֶׁלְדַעְתֶּם
חֲלָקִים מִסֵּפֶר הַזֵּהָר מְחַבְּרָם הֵיוּ מְאַחֲרִים יוֹתֵר מִזְמַן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי.

אֲמַנָּם כְּבֵר כָּתַב עַל זֶה הָרַב יְרוּחָם לִיַּנְעָר, הָאֲדָמוּ"ר מְרַאדְזִין
זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

מֵאַחַר שֶׁהִטְעַנּוֹת כְּבֵר נִשְׁמָעוּ, וְלֹא חָשׂוּ לָהֶן, אָנוּ מְחִזְקִים
שֶׁמְצָאוּ טַעַם נְכוֹן שֶׁלֹּא לְחוּשׁ לָהֶן.

ב) תורת הקבלה והסוד קבלו שלומי אמוני ישראל
מִרְשָׁב"י ז"ל, כָּל דְּבָרֵי הָאָרִיז"ל מְיֻסָּד עַל סֵפֶר הַזֵּהָר, וְכָל

דְּבָרֵי רַבֵּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב ז"ל מִיֶּסֶד עַל דְּבָרֵי הַזְּהָר
וְהָאֲרִיז"ל, וְהַגֵּר"א ז"ל כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ,
וְכָל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזְּהָר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ

וּמִמְשִׁיךְ שָׁם:

שְׁלוּמֵי אֲמוּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַמֵּאֲמִינִים בַּהֶשֶׁם וּבְתוֹרָתוֹ, וְקִבְּלוּ
אֶת הַתּוֹרָה הַפְּתוּבָה בְּיַד מֹשֶׁה וְאֶת הַתּוֹרָה הַמְּסוּרָה עַל פִּה בְּיַד מֹשֶׁה,
קִבְּלוּ אֶת תּוֹרַת הַקְּבֵלָה וְהַסּוּד מֵאֵת הַתַּנָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יֹחָאִי.

וּמֶרֶן הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה הַקְּדוּשׁ יֶסֶד כָּל יְסוּדֵי הַקְּבֵלָה
שְׁלוֹ עַל סֵפֶר הַזְּהָר וְכַתֵּב פְּרוּשִׁים עָלָיו. וּגְאוּן עֲזוּנוֹ, קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל
וּפְאָרוֹ, מוֹרְנוֹ וּרְבִינּוֹ רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּרֵנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, אֲבִיָּהֶם שֶׁל חֲסִידִים, שֶׁהָאִיר לְעוֹלָם בְּתוֹרַת שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה
וְהַתְּבוּנָה וְהַדַּעַת, בָּנָה יְסוּדֵי הַחֲסִידוּת עַל סֵפֶר הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ
וּסְפָרֵי הָאֲר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה. וְהוּא וְתַלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים אַחֲרָיו
לְמַדּוֹ אֶת צְנוּעִים חֲכָמָה בְּבֵאוֹר דְּבָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ.

— לימוד היומי - א ניסן —

וּרְבִינּוֹ הַגֵּר"א זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אֲשֶׁר הָיָה כְּאֶחָד מִן הַרְאִשׁוֹנִים
... וְכָל רַז לֹא אָנִיס לִיָּה ... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ וְהָאֲדָרָא
רַבָּה קְדִישָׁא וְהַסְפָּרָא דְּצַנִּיעוּתָא וְהַתְּקוּנֵי זְהָר, וּבְבֵאוֹרִים עַל הַשְּׁלַחן
עָרוּף מְבִיא מְקוֹרוֹת מִדְּבָרֵי הַזְּהָר... וְכָל תְּמִימֵי דְרָף הוֹלְכִים
בְּתוֹרַת הַזְּהָר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ.

(הַקְּדַמַּת סֵפֶר זְהָר הַרְקִיעַ לְהַאֲדָמוֹר מֵרֵאדָּזִין זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה)

רַבִּים מִיַּחֲסִים אֶת עֲרִיכְתּוֹ שֶׁל סֵפֶר הַזְּהָר לְדוֹרוֹת שְׁלֵאֲחֹר רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יֹחָאִי, בִּימֵי הָאֲמוּרָאִים. עַל נֹכַחוּתָם שֶׁל אֲמוּרָאִים בְּסֵפֶר
הַזְּהָר כּוֹתֵב הַרַב רַבִּי נַחוּם מִטְּשָׁרְנוּבִּיל, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

מִי שֶׁזָּכָה לְהַשִּׁיג אֹר הַגְּנוּז שֶׁבְּתוֹרָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְבִיט מִסוּף
הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, אַז אֵין חֲלוּק אֶצְלוֹ בְּמָה שֶׁהוּא עֵתָה בַּהוּה מֵיָד,
וּבֵין מַה שֶׁיְהִיָּה לְדוֹרוֹת. וְלָכֵן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יֹחָאִי בַּזְּהָר מַה

שָׁאָמַר [הָאִמּוּרָא] רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה, שֶׁהִיָּה אַחֵר כַּמָּה דוֹרוֹת, וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה עַל מִשֶּׁה רַבִּינוּ עָלְיוּ הַשְּׁלוּם, שֶׁרָאָה אֶת רַבִּי עֲקִיבָא יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ, אַף עַל פִּי שֶׁהִיָּה אַחֵר דוֹרוֹת הַרְבֵּה, וְכָל זֶה מִחֲמַת שְׂעַל יְדֵי תוֹרְתָם בָּאוּ לְאוֹר הַגְּנוּזִי, וְשֵׁם אֵין חֲלוּק בֵּין מִיָּד וּלְדוֹרוֹת.

(מאור עינים פְּרֻשֶׁת צו)

יֵשׁ הַרְוָאִים אֶת הַתְּקוּפָה שְׁבָה נַעֲרָךְ הַזֶּהר בְּצוּרְתוֹ כְּפִי שֶׁהוּא לְפָנֵינוּ - כְּתִקּוּפַת הַגְּאוּנִים, מֵאוֹת שָׁנִים לְאַחַר פְּטִירַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי (הַרַב אַבְרָהָם גָּאֵלְנֵטִי בְּ"אוֹר הַחֲמָה" לַזֶּהר פְּרֻשֶׁת וַיִּשְׁלַח דָּף קנ"ט).

ג) סֵדֶר גְּלוּי סֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ

בְּסֵפֶר יוֹחֲסִין לְרַבִּי אַבְרָהָם זְכוֹת נְדָפֶס קְטַע מִכְּתַב יָד שֶׁל רַבִּי יִצְחָק דָּמֶן עֶכּו (מְקַבֵּל יְדוּעַ וְתַלְמִידוֹ שֶׁל הַרְמַבָּ"ן), הַמְּגַלֵּה לָנוּ כַּמָּה עֲבָדוֹת חֲשׂוּבוֹת בְּיוֹתֵר בְּקִשְׁר לְהַתְּגַלּוֹת וּפְרָסוּם סֵפֶר הַזֶּהר.

כַּאֲשֶׁר נִכְבְּשָׁה עֶכּו בִּידֵי הַמְּסַלְמִים (בְּסוּף הַמַּאָּה ה- 13), יִצָּא רַבִּי יִצְחָק דָּמֶן עֶכּו לְסִפְר, "לְחַקֵּר כִּי־צַד נִמְצָא בְּזַמְנֵנוּ סֵפֶר הַזֶּהר אֲשֶׁר עָשָׂה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ בְּמַעְרָה", וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

וּמִפְּנֵי שֶׁרָאִיתִי כִּי דִבְרֵיו מִפְּלָאִים, יִשְׁאֲבוּ מִמְּקוֹר הָעֲלִיוֹן, הַמַּעֲיָן הַמְּשֻׁפֵּיעַ בְּלִתֵּי מְקַבֵּל, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֵד, רַדְפֹּתַי אַחֲרָיו וְאִשְׁאֲלָה אֶת הַתְּלַמִּידִים הַנִּמְצָאִים בְּיָדָם דְּבָרִים גְּדוֹלִים מִמֶּנּוּ, מֵאֵין בָּא לָהֶם סוּדוֹת מִפְּלָאִים מְקַבְּלִים מִפֶּה אֶל פֶּה, אֲשֶׁר לֹא נִתְּנוּ לְכַתֵּב, וְנִמְצְאוּ שֵׁם מִבְּאֲרִים לְכָל קוּרָא סֵפֶר, וְלֹא מִצְּאֵתִי תְּשׁוּבוֹתֵיהֶם עַל שְׁאֵלְתִי זֹאת מְכוֹנוֹת, זֶה אוֹמֵר בְּכֹה וְזֶה אוֹמֵר בְּכֹה...

שְׁמַעְתִּי אוֹמְרִים לִי עַל שְׁאֵלְתִי, כִּי הַרַב הַנְּאֻמָּן הַרְמַבָּ"ן זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁלַח אוֹתוֹ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְקַטְלוֹנְיָא לְבָנוּ, וְהַבִּיאוּ הַרוּחַ לְאֶרֶץ אֶרְגוֹן... וְנִפְל בְּיַד הַחֲכָם רַבִּי מִשֶּׁה דִּי לִיאוֹן. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁמַעוֹלָם לֹא חֲבַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי סֵפֶר זֶה, אֲבָל רַבִּי

מִשֶּׁה זֶה הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁם הַכּוֹתֵב, וּבִכְחוֹ יִכְתֹּב רַבִּי מֹשֶׁה זֶה דְּבָרִים
מִפְּלָאִים אֱלֹהִים.

(ספר יוחסין השלם דף פ"ז ואילך)

— לימוד היומי - ב ניסן —

על הסֵבֶרָא בְּסֵפֶר הַיּוֹחֲסִין שֶׁסֵּפֶר הַזֶּהר נִתְחַבֵּר עַל יְדֵי רַבִּי
מֹשֶׁה דִּי לֵיאֹוֹן, כְּבָר כָּתַב הַגָּאוֹן רַבִּי דּוֹד לִוְרִיא בְּקִנְטְרִסוֹ "קְדָמוֹת
סֵפֶר הַזֶּהר" לְהוֹכִיחַ, שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לִהְיוֹת שֶׁהֵרַב מֹשֶׁה דִּי לֵיאֹוֹן חִבֵּר
אֶת סֵפֶר הַזֶּהר. וְהוֹכַחְתִּיו לָזֶה: (א) סֵפְרֵי רַבִּי מֹשֶׁה דִּי לֵיאֹוֹן
הִיְדוּעִים לָנוּ (סֵפֶר "הַמְּשַׁקֵּל" וְסֵפֶר "הַרְמוֹן") שׁוֹנִים הֵם בְּאִפְסֵי
מִסְפָּר הַזֶּהר, וְיֵשׁ בָּהֶם כְּמַה דְּבָרִים הַסּוֹתְרִים לְדְבָרֵי הַזֶּהר. (ב) בְּכַמָּה
מִקּוֹמוֹת כְּשֶׁרַבִּי מֹשֶׁה דִּי לֵיאֹוֹן מְבִיא אֶת דְּבָרֵי הַזֶּהר כְּמִקּוֹר
לְדְבָרָיו, לַפְעָמִים מוֹכַח שֶׁלֹּא הֵבִין כְּרֵאוֹי אֶת דְּבָרֵי הַזֶּהר. (ג) בְּכַמָּה
סֵפְרִים שֶׁקְדָמוֹ לְתַקּוּפַת רַבִּי מֹשֶׁה דִּי לֵיאֹוֹן מוּבָאִים כְּבָר דְּבָרִים
הַמוֹפִיעִים בַּזֶּהר, שֶׁמְזֵה מוֹכַח שֶׁסֵּפֶר הַזֶּהר קָדַם לְרַבִּי מֹשֶׁה דִּי
לֵיאֹוֹן.

**ד) סֵפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוּשׁ וְסֵפְרֵי הָאֵר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה וְהַבְּעַל
שֵׁם טוֹב זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, הֵם כְּלָם מִיִּסְדִּים עַל פִּי רוּחַ**

הַקְדָּשׁ

סֵפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוּשׁ וְסֵפְרֵי הָאֵר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה וְהַבְּעַל שֵׁם טוֹב
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וְכִיּוֹצֵא, הֵם כְּלָם מִיִּסְדִּים עַל פִּי רוּחַ הַקְדָּשׁ,
וּמַעוֹרְרִים אֶת הָאָדָם מְאֹד לְעַבֹּדְתוֹ וְתִבְרָךְ בְּאַמֶּת. ... וְצָרִיךְ
לְהִתְרַחֵק מְאֹד בְּתַכְלִית הַרְחוֹק מִסֵּפְרֵי הַמְּחַקְרִים, ... וְאִסוּר גָּדוֹל
מְאֹד מְאֹד לְלַמֵּד אוֹתָם, כִּי הֵם פּוֹגְמִים וּמְבַלְבְּלִים מְאֹד אֶת הָאֱמוּנָה
הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאִינוּ יוֹדֵעַ מֵהֶם כָּלֵל וְהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת, כִּי לֹא
בְּאֱלֹהֵי חֵלֶק יַעֲקֹב וְכוּ'. וְצָרִיךְ לְבָרַח מֵהֶם לְמַלְט נַפְשׁוֹ מִנִּי שַׁחַת לְבַל
יִאֲבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם. וּמִרְגְּלָא בְּפּוֹמִיָּה דְּרַבִּינֵנוּ זְכוּרֵנוּ
לְבִרְכָה לֹוֹמֵר, כִּי טוֹב לְהוֹדוֹת לַהֲשֵׁם עַל אֲשֶׁר שָׁלַח לָנוּ אֶת נַאֲמָן
בֵּיתוֹ הוּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִכָּל הַמְּבוּכוֹת,
וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְצִוָּה עָלֵינוּ לְהֶאֱמִין בַּהֲשֵׁם בְּלֵי שׁוּם חֻקִּירוֹת